Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 12 Heinäkuun 25 p:nä № 12

SISÄLTÖ:

1 9 3 3

LENINGRAD

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 12 (120) HEINÄKUUN 25 p. 1933

Sadonkorjuun ja viljanhankintojen järjestämisestä

SEKÄ Leningradin alueella että Karjalassa on heti alkamassa viljakasvien joukkokorjuu. Korjuukamppailuun yhtyy aivan eroittamattomasti viljan puinti ja sen luovuttaminen valtiolle.

Koko maa, puolueemme, maaseudun puolue- ja nuorisoliittojärjestöt, politosastot, kollektiivitaloudet, KTA:t ja neuvostotilat käyvät kaikkein jännitetyimmän työn kauteen, joka ratkaisee maatalousvuoden tuloksellisuuden ja määrittelee elintarve- ja raaka-ainevarastot koko vuodeksi.

Puolueemme maataloudelle antaman ohjauksen siirtyminen uudelle korkeammalle tasolle ilmenee myöskin siinä, että tänä vuonna on poikkeuksetta kaikkien alueiden kokemuksen perusteella, huomioonottaen kevätkylvöjen niin parhaimmat kokemukset kuin virheetkin, annettu perusteellinen ohje kaikkiin edessäoleviin maataloustöihin nähden. KK:n ja KKN:n päätökset kesantojen kynnöstä ja viljakasvien korjuun järjestämisestä täydentävine pohjoisia piirejä koskevine lisäyksineen, päätökset pellavan, perunan ja vihannesten hoidosta ja korjuusta, asetukset kollektiivi- ja yksityistalouksien pakollisista viljanhankinnoista — kaikki nämä ohjeet ovat taisteluohjelmana kaikille piirien puoluejärjestöille, jokaiselle KTA:ain ja neuvostotilain politosastolle, jokaiselle kollektiivitalouksien puolue- ja nuorisoliittosolulle, jokaiselle maaseudun kommunistille.

Tärkeä merkitys kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen johdon edelleen parantamiseen ja ratkaisevain maataloustöiden menestykselliseen suorittamiseen nähden on myöskin NKP(b):n KK:n päätöksellä kesäk. 15 p:ltä «KTA:ain politosastojen työstä, kollektiivitalouksien soluista ja politosastojen ja piirikomiteain keskinäisistä suhteista». Voidaan erehtymättä vakuuttaa, että tämä päätös, joka perustuu puolueen maaseudulla suorittaman työn ja KTA:ain ja neuvostotilojen politosastojen viimeisen puolen vuoden aikana tekemän työn koko kokemukseen, on voimakkaana vipusimena maaseudun puoluejärjestöjen uudelleen rakentamisessa tuotannollisen periaatteen mukaisesti. Tämä KK:n päätös on mitä lyhimmässä ajassa toteutettava käytännössä, sen perusteella on mobilisoitava kaikki puolue- ja nuorisoliittojärjestöjen voimat todella bolshevistiseen sadonkorjuun ja hankintojen suorittamiseen.

Maatalouden kesä- ja syystöiden oikea johtaminen merkitsee sitä, että ei sallita itsevirtaukseen luottamista, ei sen varaan käytännössä jättäytymistä eikä opportunistista viivyttelyä, vaan saatetaan voimaan selvä ja tarkoin määritelty suunnitelma k a i k k i e n töiden järjestykseen nähden. Se vaatii suurta voimain jännitystä, taitoa nopeasti ja oikein manövee-

rata ja syventymistä kunkin tuotannollisen toiminnan kaikkiin yksityiskohtiin ja erikoisuuksiin.

Kokonaan sietämätöntä on esim. se, että yksistään määrällisiä saavutuksia tavoitellen jätetään kesantojen hoidossa huomioon ottamatta kynnön syvyys eikä suoriteta välttämätöntä kaksin- ja kolminkertaista äestystä, vaikka tunnettua on, että juuri huolellinen kesantojen äestys vaikuttaa ratkaisevasti seuraavan vuoden satoon.

Ei voida myöskään sietää «viimevuotista» suhtautumista sellaiseen tärkeään tehtävään kuin heinänkorjuuseen. Mitä puhuvat heinänkorjuun opetukset edellisinä vuosina useissa piireissä? Kymmeniä ja satoja hehtaareja jätettiin kokonaan niittämättä, kymmeniä ja satoja hehtaareja niitettiin kovin myöhästyneenä ja siten tuotettiin suuria vahinkoja sosialistisen karjatalouden kasvulle ja kehitykselle.

Puolueen KK, hallituksemme ja Leningradin ja Karjalan puoluealuekomiteat ehdottomasti vaativat tällaisen häpeällisen käytännön lopettamista. Ne vaativat, että heinänkorjuu on järjestettävä bolshevistisesti: ei ole annettava heinän pilaantua, on niitettävä heinä aikanaan ja korjattava se ilman menetyksiä, koottava ja kuljetettava säilytyspaikkoihin. Jokaisella neuvostotilalla ja jokaisessa kollektiivitaloudessa on muodostettava ei vain sellaiset heinä- ja rehuvarastot, että ne täydellisesti tyydyttävät koko yhteistetyn ja yhteistämättömän karjan tarpeet, vaan myöskin «koskemattomat heinä- ja rehuvarastot kevättä varten».

Puolueemme Leningradin aluekomitean ohjeissa sitäpaitsi vaaditaan, että tällä alueella on tänä vuonna suoritettava kahdenkertainen heinän niitto, koska siten käy mahdolliseksi huomattavasti lisätä heinävarastoja. Jo tämänkin vuoksi olisi ensimmäinen niitto pitänyt suorittaa ajoissa. Ne tiedot, mitä heinänkorjuusta on tätä kirjoitettaessa saatu, viittaavat kuitenkin siihen suuntaan, että tähän tehtävään ei kaikkialla alueella ole käyty bolshevistisin ottein. Heinäk. 5 p:ään mennessä oli koko alueella korjattu heinää luonnonniityiltä 243421 ha eli 10,6 % alueen yleisestä suunnitelmasta. Tempot ovat eri piireissä olleet kovin erilaiset. Eräissä piireissä oli suunnitelma täytetty mainittuun päivään mennessä yli 28 %, kun taas toisissa piireissä suunnitelmasta oli toteutettu kaiken kaikkiaan 1—2 %. Kuivaisten piiri oli heinäk. 1 p:ään mennessä suorittanut suunnitelmastaan vasta 0.1 %.

Prosenttilukujen eroavaisuus eri piireissä on niin suuri, että sitä ei voida selittää yksistään ilmastollisista syistä johtuvaksi. Pääsyynä repeämään jälkeen jääneissä piireissä epäilemättä onkin kuhnustelu, asiain ja töiden huono järjestely. Puoluejärjestöjen näissä piireissä on nyt erikoisesti ponnisteltava voimiaan voidakseen tämän tehtävän suorittamiseen nähden korjata sen mitä vielä korjattavissa on.

Erikoista huomiota niin Leningradin alueella kuin Karjalassakin on kiinnitettävä rehuvarastojen täydentämiseen oksarehuilla. Niiden valmistamiseen on nyt kulumassa oleva kuukausi soveliain, joten tälläkin työalalla on pikaisesti tehtävä kaikki mahdollinen. Samoin painorehun valmistukseen on nyt jo muiden töiden ohella varattava riittävästi aikaa ja voimia.

Puolueemme ja hallituksemme vaativat, että on kiinnitettävä erikoista huomiota työkarjan sadonkorjuuseen valmentamiseen. Työkarjan oikea hyväksikäyttö edistää sadonkorjuun, puinnin ja hankintojen mahdollisimman nopeata päättämistä.

Heinätyöt on suoritettava mahdollisimman lyhyessä ajassa, muuten ei voida välttää suunnattomia sadon menetyksiä. Määräajat vaihtelevat eri seuduilla 15—20 päivää. Epäilemättä töiden oikea järjestely, iskuruuden kehittäminen ja etumaisten

kollektivistien aktiivisuuden nousu voi tehdä mahdolliseksi vielä näidenkin määräaikain huomattavan supistamisen. Kaiken työvoiman tarkka luettelointi, sen oikea sijoittelu, vetojuhtien hyvä valmennus, taitava elävän vetovoiman työn yhdistäminen traktorien työhön, huolellinen perehtyminen kaikkiin pikkuseikkoihin kunkin kollektiivitalouden välineiden ja voimien järjestelyssä — kaikki se luo edellytykset heinätöiden menestykselliselle päättämiselle puolueen määräämässä ajassa.

Sadonkorjuussa on päättävästi toteutettava puolueen käytännölliset ohjeet: ei tule odottaa viljan yleistä tuleentumista, on niitettävä jokainen sarka sen tuleentumisen mukaan, kaikkialla on ehdottomasti koottava tähkät ja olosuhteiden mukaan on suoritettava joko yksityisten taikka kaikkien viljalajien sitominen.

Teknillisten kasvien ja myöskin perunan ja vihanneksien hoito ja korjuu vaatii vielä enemmän järjestyneisyyttä, poikkeuksellista huomiota työvoiman sijoitteluun, suunnitelmallisuutta, kaikkien töiden tarkkaa järjestystä. Me emme voi enää sallia sellaisia suuria teknillisten kasvien sadon menetyksiä kuin mitä tapahtui viime vuonna töiden huonon järjestelyn ja sadon puutteellisen suojelemisen vuoksi.

Kaikkien sadonkorjuukamppailun alalla suoritettavien toimenpiteiden — taloudellisten, tuotannollis-teknillisten, järjestöllisten — tärkein tehtävä on siinä, ettei anneta sadon haaskaantua. Se voidaan ja täytyy saavuttaa sadonkorjuun huolellisen ja aikanaan tapahtuvan suorittamisen avulla ja erikoisesti laajasti ja oikein järjestämällä työn maatalouden tuhoeliöiden hävittämisen alalla.

Kaikkien sadonkorjuun taloudellisten ja järjestöllis-poliittisten tehtäväin samoin kuin myöskin viljanhankintojen suorittaminen tulee saamaan osakseen sitkeätä vastustusta kulakiston jätteiden ja sen asiamiesten, opportunistien, taholta. Kaikkien käytännöllisten töiden aloilla, mitä tehdään sadonkorjuuseen valmistautumiseksi ja sen suorittamiseksi, luokkavihollinen tulee sabotaasin ja tuholaisuuden erilaisilla muodoilla yrittämään särkeä meidän suunnitelmamme. Luokkavihollisen vastustuksen päälinja on sadon rosvoaminen ja varastaminen. Siihen on suunnattava puoluejärjestöjen sekä KTA:ain ja neuvostotilain ja niiden politosastojen ja kollektiivitalouksien johtajain koko vallankumouksellinen valppaus. Kollektiivitalouksista, neuvostotiloilta ja KTA:lta vielä karkoittamattomat luokkavieraat ainekset tulevat käyttämään mitä erilaisimpia keinoja sadonkorjuun ja puinnin vahingoittamiseksi: koneiden ja työjuhtien tärvelemistä, työkurin rikkomista, puinnin ja viljanhankintojen aikanaan suorittamisen jarruttamista, viljan varastamista puinnin ja kuljetuksen yhteydessä, viljan eri tavoilla tuhoomista ja pilaamista jne.

Vaaditaan valppautta ja jälleen valppautta, kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen sadon tarkkaa luettelointia, suojelemista ja puolustamista. On säälittä tukahdutettava alkuunsa jokaisen luokkavihollisen, kulakin, kulakkien apurin, varkaiden ja lorvailijain pieninkin yritys loukata yhteisen omistuksen pyhyyttä. On oltava vartiossa, valppaasti päivin ja öin pidettävä silmällä viljan säilymistä jokaisella pellolla, jokaisella saralla, jokaisessa aumassa, puinnissa, kuljetuksessa, aitoissa, lähetysasemilla — se on jokaisen maaseudun bolshevikin pyhä velvollisuus. Kollektiivitalouksien omaisuuden suojelemiseen on mobilisoitava kaikkien etumaisten kollektivistien voimat.

Puolueemme KK:n ja hallituksemme päätös «Kollektiivi- ja yksityistalouksien pakollisesta viljanhankinnasta valtiolle v. 1933 sadosta» kuin myöskin päätös «Neuvostotilain viljan luovuttamisesta valtiolle» velvoittavat sellaisiin tempoihin kesä- ja syystöiden suorituksessa ja sellaiseen näiden töiden järjestykseen jokaisella

neuvostotilalla, jokaisessa kollektiivitaloudessa ja kylässä, että viljanhankintojen aikanaan ja täydellinen suorittaminen käy mahdolliseksi.

Menestykset, joita puolue saavutti kevätkylvöjen suorituksessa niin niiden määräaikoihin kuin laatuunkin nähden, ovat huimanneet joidenkin päätä siinä määrin, etteivät he ole vielä ottaneet opikseen käytännön opetuksia viime vuoden viljanhankinnoissa eivätkä myöskään tehneet kaikkia välttämättömiä johtopäätöksiä tov. Stalinin puheesta «Työstä maaseudulla».

Puolueen ja hallituksen viimeiset päätökset uudestaan alleviivaavat valtiolle tulevan viljan aikanaan ja täydellisesti luovuttamisen ratkaisevaa merkitystä.

Siirtyminen sopimussysteemistä pakolliseen viljanhankintaan ei saa vähentää, vaan päinvastoin sen on lisättävä meidän huomiotamme, huolenpitoamme ja järjestyneisyyttämme viljanhankintojen suorittamisessa. Laki asettaa ehdottomat ja tarkoin määrätyt velvollisuudet kaikille kollektiivitalouksille ja yksityistalonpojille viljan luovutukseen nähden. Minkäänlaisten ehtojen vallitessa mitkään järjestöt, eivät myöskään hankintaelimet, ole oikeutettuja asettamaan kollektiivi- ja yksityistalouksia varten viljanhankinnan vastasuunnitelmia.

Sen vuoksi on täysin selvää, mikä suunnaton merkitys on sillä, että kollektiivitalouksien solut ja politosastot selvittävät jokaiselle kollektivistille ja yksityistalonpojalle tämän lain ja sen perusteella annettujen asetusten sisällön ja ajatuksen.

Täysin selvää on myös, että viljanhankintojen suoritukseen on ryhdyttävä heti sadonkorjuun ensi päivästä. Samalla ei saa pienessäkään määrässä sietää niitä «heilahduksia», jotka aikaisemmin ovat johtaneet määräaikojen pidentämiseen, suunnitelmien täyttämättä jättämiseen ja vajauksen peittämiseen «täydennyssuunnitelmien» avulla ja pakkotoimin.

Päätökset edellyttävät myös viljaveron kantamista niiltä kollektivisteilta, jotka ovat kylväneet viljaa yksityiskäytössään oleville maille. Tämä vero lasketaan tosiasiallisen kylvöalan mukaan ja on se 5 % alempi yksityistalonpojan ja 5 % korkeampi kollektiivitalouden veronormia. Päätöksen tämä kohta on puolue- ja neuvostojärjestöjen ja politosastojen saatettava jokaisen kollektivistin, jolla on viljakylvöjä yksityiskäytössään olevilla mailla, tietoon. Viljan luovutusvelvollisuuden täyttämättä jättäminen näissä tapauksissa on rangaistava yhtä ankarasti kuin se rangaistaan kollektiivitalouksiin ja yksityistalonpoikiin nähden.

Puinnin ensi päivistä lähtien on bolshevistisesti, mallikelpoisesti kehitettävä viljanluovutusta neuvostotiloilla. Neuvostotilat ovat valtion talouksia. Niiden tuotteet kuuluvat kokonaisuudessaan valtiolle. Puolue tulee säälimättä paljastamaan ja rankaisemaan pienimmänkin valtiovastaisten, porvarillisten pyrkimysten ilmauksen, pienimmänkin yrityksen rikkoa neuvostolakia viljanluovutuksesta, pettää valtiota ja särkeä viljanhankintasuunnitelma neuvostotilain taholta.

Tammik. 19 p:n laki ja KK:n ja KKN:n päätökset viljanhankinnasta v. 1933 sadosta ovat tosibolshevikkien käsissä voimakkaana välineenä, jonka avulla he voivat joudúttaa maatalouden kesä- ja syystöiden suoritusta ja edistää kollektiivitalousjärjestelmän lujittumista ja kollektivistien sosialistista uudestikasvattamista.

Etumaiset kollektivistit suuntaavat nyt kaikki voimansa siihen, että suorittaisivat hyvin sadonkorjuun ja viljanhankinnat. Leningradin alueella ja Karjalassa, samoinkuin muuallakin Neuvostoliitossa, monet kollektiivitaloudet ovat antaneet siitä hyviä esimerkkejä. Kohoaa prikaatien, kollektiivitalouksien ja piirien

välisen sosialistisen kilpailun uusi mahtava aalto sadonkorjuun parhaiten järjestämisestä. Kollektiivitalouksissa laajenee liike viljanhankintojen määräaikaan mennessä suorittamisen puolesta.

Kesän ja syksyn ratkaisevien maataloustöiden menestyksellisen suorittamisen avain on meidän käsissämme. Puolue, leniniläinen KK tov. Stalinin johdolla on luonut kaikki välttämättömät aineelliset ja järjestöllis-poliittiset edellytykset sadonkorjuun ja viljanhankintakamppailun kaikkien tehtävien menestyksellistä, täydellistä ja aikanaan ratkaisua varten. Vaaditaan vain yhtä — kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen bolshevistista johtamista.

Tämän johtamisen «salaisuus» on täydellisesti ja selvästi paljastettu tov. Stalinin puheissa KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa ja kollektivisti-iskurien edustajakokouksessa sekä myöskin KTA:ain ja neuvostotilojen politosastoja koskevassa puolueen päätöksessä.

KK:n viimeinen päätös KTA:ain politosastojen työstä, kollektiivitalouksien soluista ja politosastojen ja piirikomiteain keskinäisistä suhteista on voimakas vipusin, jonka avulla voidaan edelleen lujittaa puolueen johtoa kollektiivitalouksiin nähden ja jouduttaa niiden puolueen työssä maaseudulla esiintyneiden puutteellisuuksien poistamista, joista puhui tov. Stalin KK:n tammikuun täysi-istunnossa ja joita vastaan ovat käyneet taisteluun ne tuhannet bolshevikki-järjestäjät, jotka puolueen KK on lähettänyt politosastoihin, maaseudulle. Tämä KK:n päätös vastaa uutta tilannetta työssä maaseudulla, tilannetta, jonka «määrittelee kollektiivitalouksien lopullinen voitto taistelussa yksityistalousmuotoa vastaan ja luokkavihollisen voimien hävittäminen». Se vastaa sitä tosiasiaa, että KTA:ain ja neuvostotilain politosastojen muodostamisen järjestelykausi on suurin piirtein päättynyt ja että uudessa tilanteessa, kärjistyneen luokkataistelun oloissa, erittäinkin sadonkorjuuta ja viljanhankintoja suoritettaessa, «politosastojen poliittisen joukkotyön ja organisatoorisen työn merkitys kasvaa yhä enemmän».

Tämän päätöksen perusteella puoluejärjestöjen on toimeenpantava maaseudun puoluesolujen perinpohjainen uudelleen järjestely tuotannollisen periaatteen mukaisesti. Tämä uudelleen järjestely on suoritettava viivyttelemättä ja sen on muodostuttava vipusimeksi, jonka avulla kohotetaan vallankumouksellista valppautta ja mobilisoidaan kaikki puolueen voimat taisteluun kollektiivitalouksien kaikkien valtiollisten tehtäväin bolshevistisen toteuttamisen puolesta.

Juuri sen vuoksi puolue tulee voimakkaasti paljastamaan ja juurimaan pois kaikki yksityisten puoluejärjestöjen taholta mahdollisesti esiintyvät yritykset väärentää politosastojen ja piirikomiteain keskinäisiä suhteita koskevaa puolueen päätöstä, kaikki yritykset estää ja ehkäistä KTA:ain politosastoja toteuttamasta puoluejärjestöjen johtoa KTA:iin ja niiden toimipiirissä oleviin kollektiivitalouksiin nähden.

Puolue tulee säälimättä paljastamaan ja leimaamaan itselleen vihamieliseksi jokaisen, joka ei halua nyt ymmärtää, että on kaikin voimin autettava KTA:ain politosastoja niiden täyttäessä tärkeintä tehtäväänsä — taistelukykyisten kollektiivitaloussolujen muodostamista ja lujittamista maaseudulla.

Maaseudun puoluejärjestöt ovat käyneet suorittamaan toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden tärkeimpiä maataloustöitä. Näiden töiden menestyminen, kuluvan maatalousvuoden menestys — korkea sadon voitokas korjaaminen — on koko meidän sosialistisen taloutemme tämän vuoden suunnitelman voitokkaan toteuttamisen tärkeänä ehtona.

«Meidän on päästävä siihen, että tämä vuosi todella olisi, niinkuin osoitti meidän opettajamme ja johtajamme, tov. Stalin, viimeinen vaike-

uksien vuosi... Tämän vuoden tekeminen viimeiseksi vaikeuksien vuodeksi — se on sellainen tehtävä, sellainen perspektiivi, joka synnyttää ja ei voi olla synnyttämättä jokaisessa bolshevikissa, jokaisessa eturivin henkilössä — puolueettomassa työläis- ja kollektivistiaktivistissa — uutta energiavirtaa, reippautta taistelussa, varmuutta voitosta, valmiutta asettamaan kaikki voimansa tämän tehtävän ratkaisemiseen siten, että vastaisuudessa kuljettaisiin eteenpäin vielä suuremmin menestyksin, vähemmin vaikeuksin, paljon korkeammin tempoin eteenpäin, lopullista ja täydellistä voittoa kohti». (Postyishev).

LYYLI LATUKKA

Kolmekymmentä vuotta II puoluekokouksesta

BOLSHEVIKKIPUOLUEELLA on takanaan mainehikas taival. Kolmekymmentä vuotta. V. 1903 Lontoossa pidetyssä II puoluekokouksessa muodostui bolshevismi ja menshevismi. Bolshevismi lähti Leninin johdolla taistelemaan proletariaatin hegemonian puolesta, kehittämään ja jatkamaan marxilaista vallankumousteoriaa sekä sovelluttamaan sitä käytäntöön porvarisdemokraattisen vallankumouksen sosialistiseksi kasvattamiseksi. Menshevismi sensijaan alkoi luisua sovitteluun liberaalisen porvariston kanssa. Se alisti proletariaatin porvariston hegemonian alaiseksi, väärensi sekä vetelöitti marxilaisuutta vallankumouksen kasvamiskysymyksissä.

II puoluekokouksen suuri merkitys on siinä, että se veti selvän rajaviivan opportunististen ja vallankumouksellisten ainesten välille. Se asetti työväenpuolueen eteen ne kysymykset, joilla se pystyi suorittamaan sen ajan lähimmät poliittiset tehtävänsä; itsevaltiuden kukistamisen ja poliittisen vapauden valloittamisen sekä näitä tehtäviä varten luomaan vallankumouksellisen puolueen.

Jo ensimmäisen puoluekokouksen jälkeen alkaa «eripuraisuuden, hajaannuksen ja horjunnan kausi». Laillisen marxilaisuuden ja Länsi-Euroopan revisionismin pohjalla kehittyi «ekonomismi». Ekonomistit, samoin kuin Länsi-Euroopan revisionistitkaan eivät kasvattaneet työväenluokkaa poliittisesti, vaan kohdistivat kaiken huomionsa työväenluokan taloudellisten vaatimusten esittämiseen. He saarnasivat kapitalismin rauhallista kasvamista sosialismiin, taistelua muutamasta kymmenkopekkaisesta ja tsaristisen järjestelmän reformien kautta muuttumista. He puolustivat hajanaisten itsenäisten kerhojen ja ryhmien toimintaa. Tämän vastapainoksi lähti Lenin I s k r a n kautta muokkaamaan maaperää marxilaisuudelle ja poistamaan sitä sekasortoa, joka puoluepiireissä vallitsi. I s k r a-lehti ja sen ympärille muodostunut I s k r a-järjestö suorittavatkin alustavasti sitä opportunististen ja vallankumouksellisten ainesten erimielisyyksien selvittelyä, joka sittemmin tapahtui II puoluekokouksessa. I s k r a valmisti VSDTP:n ohjelman, se viitoitti proletariaatin kumouksellisen taktiikan päälinjan, se muovaili järjestölliset periaatteet, se kokosi yhteen sosialidemokraattiset kerhot ja se loi pohjan puolueen perustamiselle.

Vallankumouksemme peruskysymyksissä taisteli I s k r a leppymättömästi leniniläisten asettamusten puolesta. Kysymykset proletariaatin hegemoniasta, liitosta talonpoikaiston kanssa, taktiikasta suhteessa liberaaliseen porvaristoon, agraariohjelman muodostamisesta ja organisatsioperiaatteiden muovailemisesta aiheuttivat suuria erimielisyyksiä ekonomistien ja leniniläisten välillä. Käytiin kii-

vasta taistelua puoluekomiteain voittamiseksi Iskran kannalle. Siinä onnistuttiinkin. Iskran johdolla suoritettiin VSDTP:n II puoluekokouksen koollekutsuminen. Edustettuna oli 21 paikallisjärjestöä ja 5 ulkomailla toimivaa sosdem. järjestöä.

II puoluekokouksessa taisteltiin ankarasti puolueemme peruskysymysten puolesta. Poliittiset ryhmitykset törmäsivät toisiaan vastaan. Iskralaisilla oli 33 ääntä 51:stä. Mutta tämä Iskran ryhmä jakaantui vielä kahteen osaan: «koviin» ja «pehmeisiin». «Pehmeiden» esiintyminen Axelrodin ja Martovin johdolla uhkasi iskralaisten yhtenäisyyttä ja näin tapahtui erittely horjuvain ainesten ja johdonmukaisten leniniläisten välillä.

Tarkastellessamme nykypäivien valossa toisen puoluekokouksen merkitystä on korostettava sitä taistelua, jota Leninin johdolla suoritettiin puolueohjelman ja järjestökysymyksissä. Bundilaiset ja ekonomistit eivät käsittäneet teorian ja käytännön yhtenäisyyttä. He puolustivat vain reformeja. Ekonomisti Akimovin kanta proletariaatin diktatuurikysymyksessä oli m.m. se, että ristiriidat työn ja pääoman välillä eivät kärjisty, että työväenliike itsestäänkin, ilman puolueen johtoa, kulkee oikeaa tietä eteenpäin. Hän aliarvioi puolueen johdon työväenluokan etujoukkona. Agraariohjelmaa vastaan esiintyivät nämä opportunistiset ainekset hyvin räikeästi. Ne eivät käsittäneet talonpoikaiston kumouksellista merkitystä, eivätkä osanneet käyttää sitä hyväkseen taistelussa maaorjuutta vastaan. Vieläpä jotkut menivät niinkin pitkälle, että kielsivät kokonaan agraariohjelman tarpeellisuuden. Eräs sanoikin että «talonpoikainen vallankumous ei ole vallankumous, vaan taantumus, joka heittää meidät parikymmentä vuotta taaksepäin». Vasemmistolaisena fraasina esiintyi vaatimus «koko talonpoikaiston etujen suojelemisesta». Tuloksena tällaisista katsantokannoista oli proletariaatin hegemoniasta ja talonpoikaisen vallankumouksen johtamisesta kieltäytyminen.

Taktillisista kysymyksistä oli tärkein suhde liberaaliseen porvaristoon. Nämä taktilliset erimielisyydet eivät päässeet kehittymään kovin laajaksi, mutta niiden käsittelyssä kuvastui selvästi liberaalisen liikkeen vallankumousvastainen, proletaarisvastainen luonne. Siksi leniniläisten päätöksessä korostettiin liberaalisen liikkeen paljastamisen välttämättömyyttä joskin sitä liikettä tuli osata käyttää vallankumouksellisen liikkeen hyödyksi. Sensijaan Potresovin, menshevikkien, päätöslauselmassa ilmeni täydellinen luottamus liberaaliseen porvaristoon ja sille johtoaseman luovuttaminen vallankumouksessa.

II puoluekokouksen keskeisin kysymys oli järjestökysymys. Puolueen, joka siirtyi kerhotoiminnasta keskitettyyn puolueeseen, täytyi ohjelman lisäksi omata säännöt. Tuli saada se muoto, joka yhdisti järjestön. Miksi säännöt eivät aikaisemmin olleet välttämättömiä? Lenin kirjoittaa tästä: «Siksi, että puolue oli kokoonpantu eri ryhmistä, kerhoista, joilla ei ollut mitään järjestöllistä yhteyttä keskenään.» Siirtyminen ryhmästä eli kerhosta toiseen oli pelkästään «hyvän tahdon» ilmaisu sen tai tämän yksilön taholta, jota vastassa ei ollut minkään kokonaisen muodon saanutta tahtoa. Riitakysymykset ratkaistiin ryhmissä, ei sääntöjen mukaan, vaan taistelun avulla ja uhkaamalla erota».

Puoluesääntöjen olemassa-olon oikein käsittäminen on synnyttänyt paljon sekavuutta puoluepiireissä. On senvuoksi paikallaan, että tutkimme tarkoin mitenkä Lenin juuri II puoluekokouksen aikana ja sen yhteydessä taisteli sääntökysymyksen puolesta ja osoitti niiden tarpeellisuuden. Menshevikkien kanssa käydyssä väittelyssä esiintyy Leninin kanta mitä kirkkaammin. Hän lausui edellisen lisäksi m.m. seuraavaa: «Herrasanarkismi ei käsitä että säännöt ovat

välttämättömät juuri rajoitetun ryhmäyhteyden korvaamiseksi laajalla puolueyhteydellä. Ryhmän sisäistä ja ryhmien keskinäistä yhteyttä ei tarvinnut ja oli mahdotonkin valaa määrättyihin muotoihin, sillä tämä yhteys nojasi ystävyyssuhteisiin, tai selittämättömään, vähemmän motiveerattuun «luottamukseen». Puolueyhteys ei saa perustua kumpaiseenkaan, se on ehdottomasti perustettava vissin m u o d o n saaneisiin (turmeltuneiden intelligenttien kannalta katsoen «byrokraattisiin») sääntöihin, joiden tarkka noudattaminen yksin voi suojella meitä ryhmien omavaltaisuutta, niiden oikkuja ja niiden aatteellise taistelun vapaaksi «prosessiksi» nimitettyjä, erityisiä tappelutapoja vastaan».

Kuinka selvästi tässä onkaan osoitettu sääntöjen tarpeellisuus, ja se, että puoluekäsite on kokonaan vastakkainen ryhmäkäsitteelle. Tämä selittää myöskin sen, mitenkä vierasta ja sallimatonta on puolueelle ryhmätoiminnan salliminen sen sisällä.

Puolueemme sääntöjä tutkittaessa on erikoisesti huomioitava tämä Leninin lausunta ja opittava sen mukaan suhtautumaan puolueeseen ja tiukasti noudattamaan sääntöjä kaikissa kohdissaan.

Tältä perustalta lähti Lenin kehittämään ja luomaan keskitettyä, kurinalaista puoluetta. Puolueemme sääntöjen ensimmäinen pykälä muodostui kompastuskiveksi opportunistisille aineksille. Keskitetyn puolueen muodostaminen, erikoiseksi ammattivallankumouksellisten järjestöksi luominen vaati tarkoin määrittelemään sen, kuka on puolueen jäsen. Ja leniniläisen määritelmän mukaan tulee puolueen jäsenten olla m.m. aktiivisia työntekijöitä jossakin järjestössä. Menshevikkien mukaan pääsi puolueeseen jokainen lakkolainen, jokainen mielenosoittaja. Menshevikit sotkivat näillä käsitteillään puolueen luokkaan, avasivat puolueen ovet auki kaikille pikkuporvarillisille aineksille. Näin olivat he valmiit tekemään puolueen kyvyttömäksi taistelemaan proletariaatin hegemonian puolesta ja johtamaan proletariaatin vallankumouksellista taistelua.

Sääntöjen ensimmäisellä pykälällä oli suuri merkitys puolueen proletaariseksi luomiseksi. Sen leniniläinen asettelu tähtäsi sellaisen uusityyppisen puolueen rakentamiseen, joka oli vastakkainen II internationalen puolueille. Siis keskitetty, kurinalainen, yhtenäinen puolue, sellainen tuli olla sen ammattivallankumouksellisten järjestön, jonka riveihin pääsivät vain ne, jotka aktiivisesti osallistuivat sen jokapäiväiseen työhön ja toimintaan.

Erimielisyydet II puoluekokouksessa jatkuivat puolueen keskuselimiä valittaessa. Mutta «kovat» iskralaiset saivat enemmistön näissä vaaleissa. Juuri näitten tulosten perusteella alettiinkin nimittää toista osaa puolueesta bolshevikeiksi ja toista menshevikeiksi. II puoluekokouksen jälkeinen aika muodostui kiihkeäksi väittelyjen kaudeksi näistä puolueemme peruskysymyksistä. Menshevismi vajosi yhä syvemmälle opportunismin suohon ja sulautui liberaaliseen porvaristoon, kunnes sitä tietä painui vastavallankumouksellisuuteen saakka. Bolshevismi sen sijaan kirkastui ja karastui taistelussa kaikkia opportunistisia virtauksia vastaan ja kohosi sitä taistelujen tietä yhä korkeammalle aina Lokakuun voittoihin saakka ja sen jälkeen maailman ensimmäiseksi vallassaolevaksi puolueeksi.

Käsitellessämme kysymystä puolueemme leniniläisistä järjestöperiaatteista on huomioitava myöskin se, että jo I s k r a n kaudella Lenin esitti kirkkaasti kysymyksen puolueen perusjärjestöstä. Hän lausui: «Jokaisen tehtaan pitää olla linnoitus». Tästä periaatteesta tinkimättömästi kiinni pitäen on bolshevikkipuolue nykypäivinäkin ulottanut toimintansa tuotannollisiin laitoksiin: tehtaisiin, neuvosto- ja kollektiivitalouksiin. Puoluejärjestö ja sen pohja, puoluesolu, rakentuu tuotantoperiaatteelle.

Se takaa puolueelle yhteyden joukkojen kanssa ja mobilisoi joukot taisteluun puolueen päälinjan puolesta. Tov. Kaganovitsh selvitti rengassolujen työtä ja osoitti «kuinka tarmokasta elämää elää puoluesolu, kuinka säännöllinen on verenkierto puoluejärjestössä ja kuinka syvälle ilman kahnausta on puoluejärjestömme elämään elimellisesti juurtunut puolueen jäsenten aktiivisuuden kasvu ja voimistunut puolueen sisäinen demokratia».

Jos tältä kannalta, leniniläisten järjestöperiaatteiden kannalta tarkistamme muitten, paitsi bolshevikkipuolueen käytäntöä, huomaamme miten paljon muitten maitten kommunistisilla puolueille on oppimista tässä suhteessa. Puolue-elämän juurruttaminen työpaikoille, sinne missä ovat suuret joukot, on vielä heikosti suoritettu. Paljon on työtä syvennettävä puolueen poliittisen vaikutuksen ulottamiseksi eri laitosten, verstaiden ja renkaiden kaikkiin työläisiin. Vielä enemmän pitää leniniläisten järjestöperiaatteiden selvittelyä suorittaa kapitalistimaitten kommunististen puolueitten, saadakseen vaikutusvaltansa valtavien joukkojen keskuudessa voimakkaaksi.

Taistelua leniniläisten järjestöperiaatteiden puolesta ei käyty ainoastaan Venäjän sosialidemokraattisen puolueen, menshevikkien ja bolshevikkien keskuudessa. Tämä kysymys on näytellyt sangen huomattavaa osaa myöskin kansainvälisellä areenalla ja Lenin sekä bolshevikit joutuivat ulottamaan taistelunsa tässä, kuten muissakin vallankumouksemme kysymyksissä, II internationalen puolueisiin. Mainitkaamme vain taistelusta Rosa Luxemburgia vastaan, joka ei ymmärtänyt täydellisesti sitä, että proletariaatilla pitää olla vankka ja keskitetty taistelupuolue. Samoin kävi Kautskykin taistelua bolshevistisia järjestöperiaatteita vastaan. Taistelu II internationalen taholta puolueemme järjestöperiaatteita vastaan jatkuu edelleenkin. Trotski on aina kieltänyt puoluekurin merkityksen. Jo v. 1904 hän kirjoitti: «Kurilla on tarkoitusta vasta silloin, kun saadaan mahdollisuus taistella sen puolesta, mitä joku pitää oikeana, ja minkä vuoksi hän alistuu kuriin». Näissä sanoissa kuvastuukin täydelleen Trotskin kanta puoluekuriin nähden. Puoluekurin kieltäminen johti trotskilaisen opposition toisen puolueen muodostamiseen, neuvostovastaisiin esiintymisiin ja lopuksi siihen, että trotskilaisuudesta tuli vastavallankumouksellisen porvariston etujoukko.

Leniniläisille järjestöperiaatteille uskollisena lausuu tov. Stalin puoluekurista seuraavaa: «Rautaista kuria ei puolueessa ole ajateltavissa ilman puolueen kaikkien jäsenten yhteistä tahtoa ja ilman heidän toimintansa täydellistä ja ehdotonta yhtenäisyyttä». Tätä kurinalaisuutta ei saa käsittää kaavallisesti. Se aktiivisuus, josta puhutaan puolueen sääntöjen ensimmäisessä pykälässä, pitää käsittää niin, että toimitaan ja työskennellään kommunistisesti. Mutta mitä merkitsee kommunistisesti työskenteleminen? Tov. Postyishev selostaa sitä näin: «Kommunistina oleminen on sitä, että osaa aktiivisesti taistella puolueen päälinjan puolesta, omaa auktoriteettia muun työläisjoukon keskuudessa, osata viedä joukot mukanaan taisteluun sosialististen tehtäväin suorittamisen puolesta. Ilman sitä ei ole rajaa puolueen jäsenten ja muun työläisjoukon välillä».

Puolueen jäsenten velvollisuutena on nyt toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisenä vuotena kiinnittää entistä suurempi huomio maailmanhistoriallisen merkityksen omaaviin puoluejärjestökysymyksiin. Entistä enemmän kommunistien tulee olla esimerkkinä tuotanto- ja finanssisuunnitelmien toteuttamisessa ja kaikkien tärkeiden talouspoliittisten tehtävien suorittamisessa. Ja kuten tov. Kaganovitsh sanoi: «Kommunistit eivät ole ainoastaan ihmisiä, joilla on puo-

lueen jäsenkirja, vaan ihmisiä, joilla on bolshevistinen sielu, jos niin saa sanoa». Se merkitsee että kommunisti on joukkoihminen.

Bolshevististen organisatioperiaatteiden kansainvälistä merkitystä on II puoluekokouksen kolmikymmenvuotiskauden yhteydessä erikoisesti korostettava. Kansainvälisyyttä on Lenin korostanut jo Iskran ajoilta lähtien. Kominternin säännöissä, jotka hyväksyttiin I kongressissa sanotaan: «Kommunistinen internationale toteaa: voiton pikemmin saavuttamiseksi pitää työläisten kansainvälisellä toveriliitolla, joka taistelee kapitalismin hävittämiseksi ja kommunismin toteuttamiseksi, olla hyvin järjestetty keskitetty järjestö. Asiallisesti pitää Kommunistisen internationalen olla todellisesti ja faktillisesti koko maailman yhtenäinen kommunistinen puolue, jonka osastoja ovat eri maissa toimivat puolueet. Kommunistisen internationalen organisatiokoneiston pitää taata kunkin maan raatajille mahdollisuuden saada kunakin hetkenä mahdollisimman runsasta apua toisten maitten järjestyneiltä proletaareilta».

Neuvostoliiton kommunistinen puolue on koko maailman proletariaatin iskujoukko. Sen johdolla saavutetut jättiläisvoitot viisivuotissuunnitelman alalla ovat mobilisoineet koko maailman työtätekevät taisteluun kapitalismia vastaan. Toisen viisivuotissuunnitelman aikana saavutettavat voittomme ja luokattomaan yhteiskuntaan siirtyminen antavat siihen vieläkin valtavammat mahdollisuudet. Sen vuoksi tulevat kommunistien ja kommunististen puolueitten tehtävät kaikissa maissa laajenemaan monin kerroin. Ja näitten tehtävien laajenemisen vuoksi tulee kommunistisen tietoisuuden syvetä, monipuolistua ja voimistua.

II puoluekokouksen ansiokkaat bolshevistisilla opetuksilla ja sen taistelukokemuksilla leniniläisen vallankumousteorian ja käytännön kirkastamiseksi on historiallisesti mitä suurin merkitys taisteleville kommunistisille puolueille näinä päivinä. Leniniläiset, bolshevistiset järjestöperiaatteet keskitetyn ja kurinalaisen puolueen muodostamiseksi, puolueen yhtenäisyyden säilyttämiseksi ja aktiivisuuden nostattamiseksi puolueen jäsenten keskuudessa puolueen tehtäviä vastaavalle tasolle, siinä ne tehtävät, jotka tällä hetkellä ovat entistä velvoittavimpina edessämme. Ne on suoritettava taistelussa kahdella rintamalla oikeistolaisia ja vasemmistolaisia virtauksia vastaan. Vain siten kykenemme täyttämään sosialismin rakentamisen luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan siirtymisen.

Käynnissä on puolueen puhdistus. Sen tarkoituksena on poistaa riveistämme kaikki kelvottomat ainekset ja tehdä puolue entistä voimakkaammaksi ja lujemmaksi. V. 1921 kirjoitti Lenin: «Puhdistaa puoluetta ottaen huomioon puolueettomien työtätekevien osoitukset on suuremmoinen tehtävä. Se antaa meille vakavia tuloksia. Se tekee puolueen paljon voimakkaammaksi luokan etujoukoksi kuin mitä se oli ennen se tekee sen etujoukoksi, joka on paljon lujemmin sidottu luokkaan paljon kykenevämmäksi johtamaan sen voittoon vaikeuksien ja vaarojen keskellä».

Näin opetti Lenin. Näitä opetuksia seuraa koko puolueemme. Mainehikas kolmekymmenvuotinen taival on takeena siitä, että bolshevismi valtaa satamiljonaisia joukkoja kaikissa maissa ja johtaa ne leniniläisen vallankumousteorian omaksumisen kautta käytännössä toteuttamaan proletaarisen vallankumouksen, toteuttamaan proletariaatin diktatuuria ja toteuttamaan jo II puoluekokouksessa hyväksytyn bolshevikkien ohjelman.

Eläköön 30 vuotias NKP(b)!

Eläköön sen mainehikas johtaja tov. Stalin!

Eläköön bolshevismi koko maailmassa!

S. TSHUGUNOV

Kyläneuvostot taistelussa toisen viisivuotiskauden ensimmäisen vuoden suunnitelman toteuttamisen puolesta

ILMAN järjestelmällistä sekaantumista neuvostovallan taholta kollektiivisen rakennustyön kysymyksiin, ilman säännöllistä avustamista ei sellaisen talouden rakentaminen ole mahdollista" (Stalinin puhe työstä maaseudulla KK:n ja KKK:n yhdistetyssä täysistunnossa tammik. 10 p:nä 1933).

Neuvostovallan maakylissä tehdyt valtavat edistysaskeleet asettavat kyläneuvostojen työn olosuhteisiin, jotka kokonaan eroavat niistä, joissa ne aikaisemmin työskentelivät. Vuoden 1933 tehtävät luonnollisesti eroavat jyrkästi niistä tehtävistä, joita kyläneuvostot aikaisemmin suorittivat, ja vaativat ne kokonaan uusittavaksi kyläneuvostojen työn.

Muutamat viisaat tekevät sen perustalla, että ensimmäinen viisivuotiskausi antoi ratkaisevan voiton sosialismille, lopullisesti ratkaisi kysymyksen "kuka kenet" meidän maassamme, sen johtopäätöksen, että luokkavihollista ei enää ole olemassa, että luokkataistelun on lakattava. Jos me antautuisimme luokkataistelun sammumisteorian valtaan, niin kulakki epäilemättä selviytyisi pian jaloilleen ja tulisi jälleen vakavaksi uhkaksi sosialistisen rakennustyön asialle. Tämän takia on vuoden 1933 tehtäviä toteutettaessa ennenkaikkea muistettava, että erinäisissä ajankohdissa rakennustyömme tapahtuu kiihkeän luokkataistelun vallitessa, joka ilmenee peitetyissä, usein aivan odottamattomissa muodoissa, jolloin luokkavihollisen puolella on myöskin sellaisia *henkilöitä, joilla on puolueen jäsenkirja* taskussa ja jotka ovat johtavassa työssä. Entistä suurempi valppaus luokkavihollisen vehkeisiin nähden onkin yksi perusedellytyksiä vuoden 1933 suunnitelman toteuttamiseksi.

Mikäli sosialismi jo yleensä on vallannut vallitsevan aseman Neuvostoliiton kansantalouden kaikilla perusaloilla, sikäli ei uusia suuria määrällisiä tehtäviä tässä suhteessa ole tarpeen eikä mahdollinen asettaa.

Sitä terävämmin asetetaan eteemme *kysymys työmme laadun osoittajien paranemisesta.* Viisitoista miljoonaa talonpoikaistaloutta on yhdistynyt 200 tuhanneksi kollektiivitaloudeksi, on luotu 5.000 suurta neuvostotilaa, mutta ovatko nämä kollektiivitaloudet ja neuvostotilat omaksuneet kaikki ne mahdollisuudet, joita niille antaa suurtalous pieneen yksityistalouteen verraten, ja ovatko ne varsinkin omaksuneet teknillisen perustan? Luonnollisesti eivät ole, ja luokkavihollinen tekee kaikkensa, estääkseen tämän työmme menestyksellisyyden. Oikein järjestettynä voisivat suurissa talouksissa olevat 30—40 miljoonaa työntekijää, nykyiselläkin teknillisellä perustalla, täyttää viljalla, lihalla, vihanneksilla, maatalousraaka-aineilla ei vain Neuvostoliiton, vaan koko maailmankin. Mutta meillä tuntuu vielä hiukan kaiken puutetta (ottaen luonnollisesti huomioon kasvavan kulutuksen) siitä huolimatta, että kylvöala on laajentunut 25 milj. ha eli 25% (väestön kasvun ollessa noin 20%) vuoteen 1913 verraten. Peltojemme satoisuus ei ole vielä antanut huomattavampaa kasvua. Keskimääräiseen satoon nähden me olemme jääneet jälkeen kaikista muista valtioista keskimäärin puolitoista kertaa, mutta maista, joissa saadaan korkea sato, kokonaista 4—5

kertaa. Nämä numerot osoittavat, miten valtavat mahdollisuudet meillä on tuotteiden määrän lisäämiseksi kylvöalaa laajentamatta satoisuuden kohottamisen perustalla. Minkälaisia mahdollisuuksia antaa työn entistä oikeampi käyttäminen, näkyy siitä, että jokaista yksityistaloutta kohti tuli v. 1932 Neuvostoliitossa kylvöjä keskimäärin 2 ha, kone- ja traktoriasemien verkostoon kuulumattomissa kollektiivitalouksissa 4 ha ja kone- ja traktoriasemien verkostoon kuuluvissa 5 ha. Tämä ei luonnollisesti merkitse, että kollektivisti tekee työtä 2—2½ kertaa enemmän kuin yksityistalonpoika. Kylvöalan kasvun on aiheuttanut edullisempi työn hyväksikäyttö.

Kevääksi Neuvostoliiton talous sai 27.000 uutta traktoria, joiden yhteinen voimamäärä nousee yli 400.000 hevosvoiman (sitä ennen jo oli 148.000 traktoria, joiden voimamäärä teki 2,2 milj. hevosvoimaa). Tämän vuoden loppuun mennessä tämä uusien traktorien lukumäärä nousee 52 tuhanteen ja niiden voimamäärä 870.000 hevosvoimaan, ottamatta huomioon mitä erilaisimpia traktorien avulla käytettäviä sekä hevosvetovoimaa käyttäviä koneita. Kaiken tämän *uuden tekniikan omaksuminen,* kaikkien näiden koneiden keskeytymättömän, täydellä kuormituksella tapahtuvan työskentelyn saavuttaminen on työn oikean järjestelyn rinnalla eräs tärkeimpiä tehtäviä takeiden luomiseksi vuoden 1933 suunnitelman täyttämiselle.

Karjanhoidon alalla suoritettavat tehtävät ovat samalla myöskin määrällisessä suhteessa vaatimuksia asettavia tehtäviä. Aina vuoteen 1922 meillä supistui karjan pääluku, joka suureksi osaksi on selitettävissä kulakiston vaikutuksella maaseudun väestön takapajuisiin aineksiin. Vasta vuosi 1932, erikoisestikin sen toinen puoli, antoi alun pääluvun suurenemiselle. Nämä saavutukset on turvattava ja on niitä lujitettava. Mutta määrällistä puolta koskevat tehtävät, pääluvun kasvu, liittyy kiinteästi yhteen laadullisten tehtävien kanssa: karjan turvaaminen paremmalla rehulla, hyvä karjanhoito jne. Vuonna 1933 ensi kertaa suurin osa maataloustuotteista tullaan ottamaan kiinteiden normien mukaan kylvöhehtaarilta ja päältä karjaa tai taloudelta, turvaten kollektiivitalouksille ja yksityistalonpojille niiden normien luovutuksen jälkeen vapaan sadon ylijäämän myynnin oman harkintansa mukaan ja kieltäen vallanelimiä ja hankintajärjestöjä asettamasta lisä- tai vastasuunnitelmia hankinnoissa. Tällainen hankintajärjestys epäilemättä suuresti innostaa niin kollektiivitalouksia kuin yksityistalonpoikiakin saamaan mahdollisimman suuren sadon ja mahdollisimman paljon karjanhoidon tuotteita. Toiselta puolen sen on kuvastuttava kollektiivitalouksien kaupan kasvussa ja neuvostojen tärkeänä tehtävänä on suunnata tämä kauppa järjestettyyn uomaan eikä sallia, että huomattava osa kollektivistien ja yksityistalonpoikien työn tuloksista menisi välikauppiaiden ja keinottelijain taskuun.

Kärjistyvä luokkataistelu, vielä pois juurimattomat pikkuomistajalle ominaisten pyrkimysten jätteet kollektivistien keskuudessa, kollektivistijoukkojen riittämätön käsityksen omaksuminen siitä, että kollektiivitaloudet ovat heidän omia yhteisiä talouksiaan, sekä se, että kollektiivitalouksien rinnalla on aineksia, jotka eivät halua tehdä työtä, vaan lämmitellä käsiään kollektiivitaloudessa, — tämä kaikki on johtanut huomattavaan varasteluun ja tuholaisuuteen kollektiivitalouksissa, epätaloudellisuuteen, huolimattomaan suhtautumiseen työhön ja kollektiivitalouden omaisuuteen. Taistelun näitä ilmiöitä vastaan, selvän käsityksen juurruttamisen kollektivistien ja koko talonpoikaisväestön keskuuteen *yhteiskunnallisen omaisuuden koskemattomuudesta* ja pyhyydestä on samoin tultava yhdeksi mitä tärkeim-

mäksi tehtäväksi vuoden 1933 suunnitelman toteuttamisen turvaamisessa.

Siirryttäessä niihin konkreettisiin tehtäviin, jotka kansantaloussuunnitelman toteuttamisen alalla on suoritettava eri kyläneuvostoissa, on ennenkaikkea pysähdyttävä näiden tehtävien ratkaisumetodeihin, tämän työn johtamismetodeihin, sen suunnitelman ja toteuttamisen tarkastamiseen. Neuvostojen työn *perusmetodina* yleensä ja varsinkin kyläneuvostojen työn metodina on *joukkotyömetodi*, vetämällä käytännölliseen työhön k.o. kyläneuvoston yhdistämät työtätekevät joukot. Jos kaikki muut neuvostot, toimeenpanevat komiteat ja eri neuvostoelimet voivat joukkotyön metodin rinnalla laajasti käyttää hyväkseen omaa koneistoaan, niin kyläneuvostolla ei ole tuskin lainkaan tätä mahdollisuutta, sillä sen vaatimaton koneisto, joka useimmiten käsittää vain 1—2 työntekijää, ei kykene valtaamaan koko sitä työn paljoutta, jonka jokainen kyläneuvosto on velvollinen suorittamaan kaikilla hallinnollisen ja kulttuuri-taloudellisen toiminnan aloilla. Tämän takia joukkotyön aliarvioiminen useimmiten johtaa k.o. kyläneuvoston jälkeenjäämiseen kaikilla työn aloilla; tällaisissa tapauksissa kyläneuvostossa usein kehittyy hyvin rehoittavaksi hallinnollisuus, työskentely tsaarin poliisien metodien mukaan. Tällaiset johtajat, olettavat, että "voittajaa ei tuomita", että neuvostovalta tarvitsee vain määrättyjä työn tuloksia eikä ole lainkaan tärkeää, miten nämä tulokset on saavutettu. Tällaiset johtajat saavat edelleen työskennellä paikkakunnilla vain sen takia, että ylhäältä käsin ei vielä ole saatu riittävästi järjestetyksi konkreettista differentioitua johtoa, mitä vailla todellakin työntekijät arvioidaan pelkästään heidän suoritettavanaan olevien tehtävien täyttämisprosentin mukaan.

Tällaista asiain tilaa vastaan on julistettava mitä päättävin taistelu. Kaikkien kyläneuvostojen suoritettavana olevien tehtävien täyttämisen menestyksellisyys ei luonnollisesti piile hallinnollisessa puristuksessa, ei ylenmääräisessä ja ylivoimaisessa kyläneuvostojen koneiston työssä, sen puheenjohtajankin lukuunottaen, vaan joukkotyön laajassa kehittämisessä, *aktiivin esiinvetämisessä ja hyväksikäyttämisessä*, yhä suurempien työtätekevien joukkojen vetämisessä käytännölliseen neuvostotyöhön. Laadun kohottamista ja tekniikan valtaamista koskevia taistelutehtäviä, jotka vaativat konkreettista, differentioitua suhtautumista jokaiseen kaikkein pienimpäänkin työn osaan, ei voida sitäkään suuremmalla syyllä täyttää koneistotietä, vaan tekevät ne sitäkin välttämättömämmäksi mitä laajimman joukkotyön kehittämisen.

Käytäntö on jo antanut meille monia joukkotyön muotoja: neuvostojen sektsiat, tuotannolliset neuvottelut, edustajaryhmät, avustuskomiteat, erilaiset parveilut jne. Ja tässäkään ei tarvitse tavoitella mahdollisimman suurta määrää, muodostaa lukemattomia mitä erilaisimpia joukkojärjestöjä, joita niiden lukuisuuden ja moninaisuuden takia on mahdoton johtaa. Sensijaan on tarpeen, että nämä järjestöt valtaisivat neuvostotyön kaikki perusalat. Erikoisen suuri merkitys nykyisissä oloissa on neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa toimivilla edustajaryhmillä, ja suurissa kollektiivitalouksissa ja suurilla neuvostotiloilla niiden eri osastoilla ja prikaateissa toimivilla edustajaryhmillä. Näiden ryhmien kautta kyläneuvosto kykenee vaikuttamaan kaikkeen neuvostotilan tai kollektiivitalouden tuotannolliseen toimintaan.

Jaettaessa oikein joukkojärjestöjen voimat kaikille tärkeimmille työaloille, ei samalla saa jättää yksityisiä työntekijöitä kokonaan omaan valtaansa. Niiden työtä on kaiken aikaa valvottava, niille on annettava tarpeellista apua, vaihdettava saatu-

ja kokemuksia j.n.e., jotta jokainen kaiken aikaa tuntisi kyläneuvoston silmän seuraavan häntä, tuntisi itsensä vastuunalaiseksi suoritettavanaan olevasta työstä. Tätä varten jokaisessa joukkojärjestössä annetut tehtävät jaetaan eri työntekijäin kesken, tehdään ne tunnetuksi niiden välittömälle suorittajalle, järjestetään tehtävien toteuttamisen vakituinen tarkastaminen, jotta voidaan aikanaan huomata jälkeenjääpä työala ja antaa sille tarpeellista apua. Jokaisella järjestöllä tulee olla tarkka työsuunnitelma, jossa selvästi osoitetaan koko järjestön ja sen yksityisten jäsenten tehtävät. Luonnollisesti ei tässä suunnitelmassa nykyisissä oloissa voida täydellisesti ottaa esille kaikkia niitä tehtäviä, jotka on asianomaisen järjestön suoritettavana, varsinkin kun se täyttää huomattavan määrän ylempää tulevia tehtäviä, joita ei voida aina ennakolta määritellä.

Tällaisen järjestön työsuunnitelma on laadittava lyhyeksi ajaksi — 1—2 kuukaudeksi, ja on siihen uusien esiintulevien kysymysten yhteydessä tehtävä muutoksia. Suunnitelman laatimiseen on välttämättä vedettävä kaikki joukkojärjestöjen jäsenet. Vain se tehtävien suorittaja, joka tuntee tarkasti ei vain omat, vaan myöskin koko järjestön tehtävät, kykenee yhdistämään pienen käytännöllisen tehtävänsä yleisiin sosialismin rakennustehtäviin maassamme.

On itsestään selvää, että kaikki joukkojärjestöjen ja niiden jokaisen eri työalan tehtävät on suoritettava *sosialistisin metodein:* iskuruus, sosialistinen kilpailu, yhteiskunnallinen hinaus jne.

Ei voi olla vaikkapa vain sivumennen huomauttamatta siitä väärästä, opportunistisesta käsityksestä joukkotyöstä, että sitä pidetään *yhtenä* monista ja erilaisista kyläneuvostojen suorittamista töistä. Hyvin usein tapaa sellaisia kyläneuvostojen puheenjohtajia, jotka selittävät joukkotyön puuttumisen johtuvan monista muista asioista: viljanhankinnoista, varojen mobilisoimisesta jne.; piirin tp. komiteat eivät ole vielä ehtineet joukkotyöhön asti. Samaan aikaan suoritettavien kamppailujen erivuoroisuus niiden molemminpuolisen yhteenliittämisen asemasta on sinänsä mitä vaarallisin teoria, joka suuresti alentaa kamppailujen suoritusvauhtia. Ja joukkotyönkin kytkeminen tähän suoritusvuoroisuuteen osoittaa, että ei lainkaan ymmärretä, mitä tämä joukkotyö merkitsee, ei tunneta sen muotoja ja sisältöä. Tämä voi johtua siitäkin, että käyttämämme sanonta "joukkotyö" ei ole oikea; siten sanoessamme me emme ota huomioon itse työtä, s.o. sen sisältöä, vaan vain sen muodot ja metodit. Näin ollen siis meidän pitäisi, tarkemmin sanoaksemme, puhua *työn joukkometodeista* eikä pelkästä "joukkotyöstä". Suorana vastakohtana joukkometodeille ovat hallinnolliset metodit, hallinnollinen komentelu — paha, jota vastaan me aina käymme voimakasta taistelua. Mutta siellä, missä ei kyetä kehittämään joukkotyötä eikä tahdota hoitaa asioita hallinnollisin metodein, siellä ei yksinkertaisesti tehdä mitään.

Kyläneuvoston ensimmäisenä ja perustehtävänä on puolueen päälinjan toteuttaminen, taistelu kaikenlaisia siltä poikkeamisia vastaan. Käytännöllisessä työssä on jokainen suoritettavaksi merkitty toimenpide ja näiden toimenpiteiden toteuttamismetodit ehdottomasti tarkastettava siltä kannalta, että vastaavatko ne puolueen neuvostolinjaa, ovatko ne hyödyllisiä sosialismin rakennustyölle. Kärjistynyt luokkataistelu, kulakin keksimät uudet taistelumetodit, vielä voimakkaat pikkuomistajalle ominaisten mielialojen jätteet kollektivistijoukoissa vaativat neuvostolta erikoista valppautta ja varovaisuutta. Yhtenä tärkeimpänä tehtävänä tässä suhteessa on *kollektiivitalouksien talouskoneiston kokoonpanon henkilökohtainen tarkastami-*

nen. "Vuoden 1933 aikana on suoritettava kollektiivitalouksien kirjanpitäjien, taloudenhoitajien ja varastonhoitajien yhteiskunnallinen tarkastus kollektiivitalouksissa" (SNTL:n TpKK:n III:n istuntokauden päätös tov. Jakovlevin selostuksen johdosta).

Proletariaatin diktatuurin eliminä maaseudulla on kyläneuvostojen otettava tähän työhön mitä aktiivisimmin osaa ja siten taattava kollektiivitalouksille luokkasuhteessa tarkistettu, työkykyinen teknillinen koneisto. Mutta tämän lisäksi kaikkialla, missä herää epäilys kollektiivitalouden ajaman linjan oikeudesta, kaikkialla siellä, missä kollektiivitalous ei kehity, vaan hajoaa, on kyläneuvoston mitä huolellisimmin tutkittava syyt, paljastettava konkreettiset syylliset, niin välittömät kuin nekin, joiden ohjeita he noudattavat, ja suhtauduttava niihin niinkuin suhtaudutaan kollektivisoimisliikkeen luokkaviholliisiin. Kaikkien kyläneuvostojen on vakavasti käsitettävä, että vastuunalaisuus kulakkien tunkeutumisesta kollektiivitalouksiin ennen muita ja eniten lankeaa juuri niille; tämän takia kaikkialla missä kollektiivitalouksien kokoonpanoa ei ole luokkasuhteessa tarkistettu, missä se antaa aihetta epäilyyn, kyläneuvosto voi ja on velvollinen suorittamaan jäsenistön tarkastuksen.

Tänä vuonna suoritetaan puolueen puhdistus. Kyläneuvosto ei missään tapauksessa saa pitää tätä tehtävää itselleen kokonaan vieraana. Puhdistuksen tulee olla joukkoluontoinen, siihen vedetään mukaan sekä koko järjestäytynyt neuvostoyhteiskunnallisuus että kaikki maamme työtätekevät. Työtätekevien vetäminen puhdistuskokouksiin, heidän osallistumisensa näihin kokouksiin jo antaa vissin käsityksen kyläneuvoston työstä ja tämän työn metodeista. Kaikella työllään on kyläneuvoston turvattavat itsekritiikin laaja kehittyminen "henkilöön katsomatta".

Tuotannon oikea järjestäminen kollektiivitaloudessa on sen organisatoorisen ja taloudellisen lujittamisen ensimmäinen ja perusehto. Jokaisessa kollektiivitaloudessa on aikanaan laadittava tuotanto- ja finanssisuunnitelma koko talousvuotta varten. Mutta jo ennen tätä suunnitelmaa on kollektiivitalouden hyväksyttävä ja kyläneuvoston ja piirijärjestöjen vahvistettava joukko asiain järjestelyä koskevia seikkoja, jotka määrittelevät kollektiivitalouden tuotannollisen toiminnan suunnan paikallisten olojen yleisten edellytysten perustalla, määrittelevät sen käyttövarat ja mahdollisuudet (käytettävät maat, niiden määrän ja paikan, hyväksytyn vuoroviljelyksen, vississä määrin tuotantotavat ja työvoiman); on määriteltävä talouden perusala ja lisätuotantoalojen kehittämismahdollisuudet niin maatalouteen kuin maatalousluontoisiinkin tuotantoaloihin nähden, ottamalla huomioon vapaana olevan työvoiman, raaka-ainevarastot, omaan kulutukseen tarvittavaksi lasketun määrän ja yleensä tuotteiden markkinoille vientimahdollisuudet jne. Lopullisessa muodossaan nämä määrittelyt sulautuvat niin sanotuksi *perspektiivisuunnitelmaksi,* jonka yhtä toimintavuotta koskevan osan, joka on huomattavassa määrin täsmällistytetty ja differentioitu, muodostaa *tuotanto- ja finanssisuunnitelma.* Niin perussuuntaviivoja kuin tuotanto- ja finanssisuunnitelmaakin luotaessa kollektiivitalouden ja kollektivistien on neuvoston, sen edustajaryhmien ja maatalousssektiain johdolla mitä tarkimmin huomioitava kaikki ne ehdot ja olosuhteet, joissa taloutta kehitetään, pyrkien mahdollisimman hyvin ja täydellisesti käyttämään hyväksi kaikki mahdollisuudet, saamaan aikaan eri tuotantoalojen oikean suhteen, jotta ne eivät häiritsisi, vaan täydentäisivät toinen toistaan, olisivat niiden tehtävien ja suunnitelman vaatimuksen mukaisia, joita neuvostovallan ylem-

mät elimet ovat asettaneet kyläneuvoston ja kollektiivitalouden suoritettavaksi. Päähuomio on luonnollisesti kiinnitettävä talouden perusalaan kussakin kollektiivitaloudessa — peltoviljelykseen, vihannesviljelykseen, maitotalouteen jne., mutta samalla ei myöskään ole unohdettava sivutuotantohaaroja eikä annettava niiden kehityksen jäädä itsevirtauksen varaan. Tämä erikoisesti koskee karjanhoidon yhteenliittämistä vilja- tai vihannesviljelystalouteen, näiden talousmuotojen jätteitä hyväksikäyttäen. Maalle ja itse kollektiivitalouksille on valtava merkitys myöskin muiden kuin puhtaasti maatalousluontoisten tuotantoalojen ja varsinkin käsiteollisuuden eri lajien kehittämisellä saatavissa olevan raaka-aineen käyttämisen perustalla (puutavara, savi ym.), kalastuksen kehittämisellä järvi- ja jokialueilla, metsämarjojen, sienien, lääkekasvien yms. keräämisellä.

Kollektiivitalouden tuotantosuunnitelman on käsitettävä sen kaikkien talousalojen kaikki työt, eikä lainkaan saa rajoittua vain niihin tuotantoaloihin, jotka on esitetty näiden suunnitelmien painetuissa lomakkeissa. Suunnitelmasta täytyy käydä selville kaikki kysymykset, jotka koskevat kollektiivitalouden maita, käyttövaroja ja työvälineitä (työkarja, maatalouskoneet ym.), työvoimaa, rakennustöitä tuotantoa ja kaikkien tuotteiden ja materiaalin kulutusta, erikoisestikin mikäli ne koskevat valtiota kohtaan olevien velvollisuuksien toteuttamista. Erikoinen merkitys on *suunnitelman lopputuloksella* — paljonko kollektiivitalous antaa tuotteita valtiolle, paljonko jää kollektiivitalouden tuotannon laajentamista varten ja paljonko maksetaan työpäivästä rahassa ja luontaistuotteissa, kun suunnitelman määrälliset ja laadulliset osoittajat on täytetty täydellisesti. Vain tässä tapauksessa suunnitelma muodostuu aseeksi, joka kiihoittaa jokaisen kollektivistin tuotannollista aktiivisuutta; vain tässä tapauksessa se luo heille selvän kuvan kollektiivitalouden lähimmistä tehtävistä eikä yksityinen kollektivisti tule työssään ponnistelemaan vain enemmän tai vähemmän epämääräisen kollektiivitalouden edistymisen puolesta, vaan sen puolesta, että saisi työpäivästään esim. neljä kiloa jyviä ja neljä ruplaa rahaa. Tällainen suunnitelma antaa kollektivistille kylliksi painavan aseen taistelussa kaikkea kulakkiagitatiota vastaan, se tekee hänestä kollektiivisen omaisuuden puolustajan kaikkia rikollisia yrityksiä vastaan, se saa hänet huolehtimaan suunnitelman täydellisestä toteuttamisesta.

Yhtenä perustekijänä tuotannon oikeassa järjestämisessä on *työn oikea järjestäminen*, mikä ennenkaikkea käsittää *vakinaisten tuotantoprikaatien* järjestämisen. Nämä prikaatit ovat kollektiivitalouden tuotannon perussoluja, jotka suorittavat vississä määrin itsenäisesti töitään talouden yleisen työsuunnitelman mukaisesti niillä maapalstoilla, jotka on kiinnitetty kullekin prikaatille koko kylvökierron ajaksi, kuuluen prikaatiin määrätty työläisjoukko, vetovoima- ja työkalumäärä. Kyläneuvoston on valvottava että prikaateissa ei olisi hyväksikäyttämättömiä tai vain osittain hyväksikäytettyjä työläiskäsiä, ja toiselta puolen sitä, että prikaati kykenisi vakituisella työvoimallaan suorittamaan kaikki maatalouden perustyöt. Kiireellisempinä työkausina on välttämätöntä lisätä työn tehoisuutta, pidentää työaikaa ja tarpeen vaatiessa on sallittava väliaikaisesti jossain määrin suurentaa prikaatin jäsenten lukumäärää, ottamalla työläisiä toisista prikaateista, joissa kiireellisten töiden suoritus sattuu toiseen aikaan, tai käyttämällä töissä apuna hallinnolliseen ja taloushenkilökuntaan kuuluvia jne. Niinäkin aikoina, jolloin ei ole erikoisia kiireellisiä töitä, on prikaatin jäsenet täysin kuormitettava joko suorittaen

lisätöitä tuotannon perusalalla (esim. lisätoimenpiteet satoisuuden kohottamiseksi), tai tekemällä kaikenlaisia sivu- ja käsitöitä.

Prikaatien suuruuden määrää se, miten paljon tarvitaan työvoimaa töiden suoritukseen kyseessäolevalla maapalstalla. Näin ollen prikaatin suuruus suuresti riippuu niistä *työnormeista,* jotka on otettu käytäntöön asianomaisessa kollektiivitaloudessa. Alhaiset työnormit johtavat työpäivän hukkaan kuluttamiseen ja siihen että kollektiivitaloudessa ei käytetä täydellisesti hyväksi kaikkea työvoimaa. Tämän takia kyläneuvoston onkin mitä aktiivisimmin osallistuttava kollektiivitalouksien työnormien laatimiseen. Normeja määriteltäessä ei saa sallia ylempien maaelinten laatimien mallinormien mekaanista sovelluttamista enempää kuin niiden mielivaltaista paikallisiin oloihin perustumatonta muuttamista niitä kohottaen tai alentaen. Ottaen perustaksi maaelinten laatimat normit, on ne yksitellen tarkastettava paikallisten työehtojen valossa: minkälainen on maaperä ja missä kunnossa ovat pellot, missä kunnossa on vetovoima, minkälaisia tuotantovälineitä on käytettävänä j.n.e. Normit on asetettava niin, että ne vastaavat ahkerasti ja tunnollisesti työskentelevien kollektivistien suorittamaa työmäärää. Määrää koskevien normien rinnalla on otettava käytäntöön myöskin laatua koskevat normit, jotka esittävät kunkin työn laatua koskevat vaatimukset. Edelleen on järjestettävä tarkka ja säännöllinen jokaisen kollektivistin suorittaman työn luettelointi sekä tehtävien toteuttamiseen (esim. kynnetyn maa-alan suuruus hehtaareissa) että myöskin työn hinnoitteluun nähden (kuinka monta työpäivää on työnormien perustalla laskettava). On järjestettävä kollektivistin suorittamien töiden merkintä hänen työkirjaansa vähintään kerran viidessä päivässä. On sangen tärkeää, että työnormit käsittäisivät mahdollisesti kaikki työt kollektiivitalouksissa, jotta voitaisiin supistaa mahdollisimman vähiin työt, joista maksetaan ajan eikä työnormien perustalla. Parhaiden kollektiivitalouksien kokemus osoittaa, että melkein kaikki työt voidaan järjestää urakkatyönä.

Paitsi sitä, että kyläneuvostot huolehtivat työvoiman täydellisestä hyväksikäyttämisestä kollektiivitalouksissa, on niillä tehtävänään myöskin muita töitä, joissa tarvittava työvoima saadaan samoista kollektiivitalouksista. Tämän takia onkin erittäin suuri merkitys *työvoiman oikealla jakamisella* eri töihin, jokaisen työläisen työvoiman täydellisellä hyväksikäyttämisellä. Tässä suhteessa on kiinnitettävä vakavaa huomiota naistyövoiman käyttöön kollektiivitalouksien tuotannossa, sillä se vapauttaa huomattavan osan miestyövoimasta, joka voi mennä ansiotöihin. Mutta naistyövoiman käyttö puolestaan asettaa tehtäväksi lastenlaitosten järjestämisen ja muiden laitosten, jotka vapauttavat naiset ainakin osaksi kotitöistä (kollektiivitalouksien pesulaitokset, leipomot, ruokalat, saunat y.m.s.). On välttämätöntä selostaa ja tehdä tunnetuksi miten suuresti nämä toimenpiteet lisäävät kollektiivitalouden ja jokaisen kollektivistin tuloja, mikä puolestaan takaa näiden toimenpiteiden yleisen hyväksymisen ja niiden toteuttamisen menestyksellisyyden.

Kollektiivitalouden työssä on erittäin suuri merkitys sillä, että työpäivä ei ole mikään epämääräinen ja kaukainen laskuyksikkö, jonka kanssa joudut tekemisiin vasta vuositulojen lopullisessa jaossa. Kaiken niin rahassa kuin luonnossa tapahtuvan etumaksujen annin, osuuskauppojen ja valtionkauppojen kautta tapahtuvan kollektivistien varustelun vaikeasti saatavilla tavaroilla, erilaisten etuoikeuksien myöntämisen (esim. hevosen antaminen yksityiskäytössä olevan vihannestarhan

muokkaamista tai torimatkaa varten) on tapahduttava ottamalla huomioon suoritetut työpäivät. On kaikin tavoin innostettava enimmän työpäiviä tehneitä (luonnollisesti ottamalla huomioon, että työ on laadultaan kunnollista). Tällä tavoin kollektiivitaloudessa kehittyy todellinen iskuruus, todellinen sosialistinen kilpailu, mikä ei käsitä enää vain kokonaisia kollektiivitalouksia ja prikaateja, vaan myöskin yksityiset kollektivistit.

Yhtenä välttämättömänä ehtona tuotannon järjestämisessä on tarkka ja aikanaan suoritettu *tämän tuotannon kaikkien tekijäin luettelointi,* itse tuotantoprosessin luettelointi. Kulakki ei ole suotta katsonut mieluisimmaksi toimintapaikakseen kollektiivitalouden kirjanpitäjän, varastonhoitajan ja luetteloitsijan paikkaa. Hän tietää, että kun luettelointi on sotkettu, niin mikään tuotannon järjestäminen ei voi antaa kunnollisia tuloksia. Luetteloinnin ja tilivelvollisuuden oikean järjestämisen tehtävä kollektiivitaloudessa vaatii välttämättä suoritettavaksi kollektiivitalouden koneiston tämän osan tarkastuksen. Tämä tarkastus voi tietenkin vaikuttaa jossain määrin kielteisesti luetteloinnin suorituksen kulkuun, mutta toiselta puolen se turvaa kollektiivitalouksien luetteloimistyön paranemisen vastaisuudessa. Tämän takia kyläneuvoston onkin osallistuttava mitä aktiivisimmin kollektiivitalouksien teknillisen koneiston tarkastamiseen, luetteloinnin ja tilivelvollisuuden kuntoonlaittamiseen ja jatkuvaan parantamiseen kollektiivitalouksissa, muistaen Lenin sanat, että "sosialismi on luettelointia".

Kyläneuvoston on työpäivän oikean luetteloinnin ja maksun turvaamisen yhteydessä käytettävä maataloustuotannon kohottamisen kiihottamisessa hyväksi puolueen ja hallituksen päätöksiä muutamien maatalouden perustuotteiden hankintojen siirtämisestä *verojärjestelmän* perustalla tapahtuvaksi. Tässä kysymyksessä on valtava merkitys sillä seikalla, että tämän veron normit, s.o. hehtaarilta luovutettavan viljan, jokaiselta talonpoikaistaloudelta perittävän lihan (mukaanluettuna myöskin kollektivistien taloudet), jokaisesta lehmästä luovutettavan maidon määrä j.n.e määrätään jo ennakolta hyvissä ajoin kokonaiseksi vuodeksi eteenpäin, eikä näitä normeja muuteta, jos kollektiivitalous (tai yksityistalonpoika) saakin enemmän kuin suunnitelmassa oli edellytetty ja jos talonpoikaistalous lisää karjaansa (maitotuotteisiin nähden lehmien lukumäärän lisääntyminen otetaan huomioon vasta seuraavana vuonna, mutta muuhun karjaan nähden lihan luovutusnormi on määritelty suoraan taloudelta, riippumatta karjan lukumäärästä). Käytännössä on levinnyt laajalle vasta- ja lisäsuunnitelmien laatiminen, jolloin parhaat kollektiivitaloudet eivät täyttäneet vain omia suunnitelmiaan, vaan täyttivät hankinnat myöskin hankintatehtävät täyttämättä jättäneiden naapuriensa puolesta. Tämä menettely on päättäväisesti tuomittu näissä päätöksissä. Tällainen kysymyksen asettaminen luo välttämättömän varmuuden kollektiivitalouksien velvollisuuksiin ja suhteisiin valtioon nähden ja antaa kollektiivitaloudelle ja työtätekevälle yksityistalonpojalle mahdollisuuden kehittää tuotantoaan pelkäämättä, että valtio tulee vielä asettamaan lisävaatimuksia. Kollektiivitalouksien kaupan oikea järjestäminen tulee myöskin olemaan voimakkaana kiihokkeena maataloustuotannon kohottamiselle. Kyläneuvoston on ryhdyttävä toimenpiteisiin saadakseen kollektivistien yksityistalouden ja yksityistalonpoikain talouden tuotteet vedetyksi kollektiivitalouksien kaupan uomaan.

Kollektiivitalouden ei ole pidettävä kollektivistin yksityistaloutta minään kilpailijana, joka vähentää työvoimaa, vaatii joskus hevosen,

työkaluja j.n.e. Kollektiivitalouden tuotannollisia suunnitelmia laadittaessa on päinvastoin otettava huomioon myöskin se, että *kollektivistit tulevat vississä määrin harjoittamaan heidän yksityiskäytössään olevaa talouttaan.* Nykyisellä kehitysasteellaan kollektiivitaloudet eivät kykene hankkimaan kollektivisteille kaikkia maataloustuotteita ja antavat heille vain tärkeimmät perustuotteet. Tämän tehtävän asettaminen kollektiivitalouksille heikentäisi vain niiden perustehtävien toteuttamista. Mutta tästä johtuu, että kollektiivitalouden on annettava jokaiselle kollektivistille mahdollisuus turvata itsensä ja perheensä näillä maataloustuotteilla (ja myymällä osan niistä saada myöskin jonkunverran varoja työpäivien perustalla saatujen rahatulojen lisäksi). Tämän kollektivistin yksityistalouden koko on rajoitettu kollektiivitalouden säännöissä: siihen saa kuulua tontti- ja kasvitarhamaa, omaa tarvetta varten pidetty karja, pienkarja siellä, missä sen hoitamisella ei ole tavaratalouden luonnetta j.n.e. On luonnollista, että talous ei näissä puitteissa voi kehittyä kulakkitaloudeksi ja että se on tarpeen oman talouden tarpeiden tyydyttämiseksi.

Puolueen ja hallituksen päätös hankintojen siirtämisestä verojärjestelmän perustalla tapahtuvaksi antaa kiihokkeen maataloustuotannon kehittämiselle yksityissektorissa, millä on laajakantoinen merkitys, sillä juuri tällä sektorilla ei ole käytetty läheskään täydellisesti hyväksi tuotannollisia mahdollisuuksia.

Kollektiivitalouksien tuotannon järjestämisessä on edelleen heikkona kohtana vetovoiman saantikysymys. Kulakit ymmärsivät mainiosti, että työkarjan puute saattaa kollektiivisen tuotannon epäkuntoon, että ei vain meidän nuori tekniikkamme, vaan koko maailmankaan tekniikka ei kykene muutamassa 2—3 vuodessa korvaamaan traktoreilla maataloudessa käytettyä liki 20 miljoonaa hevosta. Vetovoiman kuormitus meillä jatkuvasti kasvaa eikä nykyinenkään maatalouskausi todennäköisesti tee vielä poikkeusta, sillä nuoren hevoskannan lisääntymisestä on käytännöllistä hyötyä vasta muutaman vuoden kuluttua. Mutta kuten sanottu, vetovoiman kuormitus monissa piireissä on sangen suuri ja sen jatkuva suureneminen vaikeuttaa yhä tilannetta. Tämän takia kyläneuvostojen on tehtävä kaikki voitavansa, että ei sallita teurastaa sellaisia hevosia ja vetohärkiä, joita vielä voidaan menestyksellisesti käyttää töissä, ja että työkarja pidetään täysin työkuntoisena maataloustöiden kunnollista suorittamista varten (rehuvarojen mahdollisimman oikea hyväksikäyttö, vetokarjan hyvä hoito j.n.e.). Tässä suhteessa on ratkaiseva merkitys henkilövastuuttomuuden poistamisella, hevosten kiinnittämisellä määrätyille prikaateille, vastuunalaisten hevostenhoitajain asettamisella.

Taistelu yhteiskunnallisen omaisuuden puolesta on tärkeä tekijä kollektiivitalouksien organisatoorisessa ja taloudellisessa lujittamisessa. Varsinkin viime vuoden kokemukset osoittivat, miten suuria tappioita meidän kollektiivitalouksiemme ja neuvostotilojemme talous kärsi siitä, että ei kiinnitetty tarpeellista huomiota yhteisomaisuuden säilyttämiseen. Puhumattakaan luokkavihollisen pyrkimyksistä alentaa peltojemme satoisuutta (huono kyntö, huonosti suoritettu kylvö, rikkaruohojen hävittämättä jättäminen j.n.e.), saatua satoakaan ei osattu läheskään täydellisesti käyttää hyväksi: korjuu suoritettiin myöhään ja huolimattomasti, jyvät varisivat pellolle, osa viljasta jäi virumaan pellolle ja mätäni, joskus vilja jäi kokonaan korjaamatta, ja jos "korjattiinkin", niin ei sitä tehnyt kollektiivitalous, vaan yksityinen kollektivisti ja vieläpä joku "työntekijä", jolla ei ole mitään tekemistä kollektiivitalouden kanssa (työläis-

ten ottaminen viljapalkalla korjuutöihin, suoranaista varastelua korjuutöiden, puinnin ja kylvöjen yhteydessä j.n.e.). Kyläneuvostoillakin on paljon syytä siihen, että nämä ilmiöt ovat saaneet joukkoluonteen.

Nyt kun puolueen ja hallituksen erikoisella päätöksellä yhteiskunnallinen omaisuus on tunnustettu pyhäksi ja koskemattomaksi, kyläneuvostojen on korjattava aikaisemmat virheensä, kiinnitettävä erikoista huomiota tälle huomattavalle työn alalle, vedettävä siihen koko kollektivistijoukon huomio. Se tosiasia, että suurin osa kollektiivitalouksien jäsenistä sivuutti välinpitämättömänä heidän oman taloutensa viljaa varastavan henkilön, ja usein itsekin tekivät itsensä syypääksi tuohon tuomittavaan tekoon, osoittaa, etteivät vielä läheskään kaikissa kollektiivitalouksissa kaikki kollektivistit pidä kollektiivitaloutta omana taloutenaan, jonka työn tuloksista riippuu heidän itsensä hyvinvointi. Vain laajan joukkotyön avulla, vetämällä siihen koko kollektivistien joukko, voidaan saavuttaa lopullinen voitto tällä rintamalla, jossa luokkavihollinen ja tuholainen ovat tuottaneet meille verrattain suuria vahinkoja.

Kun me kirjoituksessamme koskettelemme miltei yksinomaan kollektiivitalouksien organisatoorista ja taloudellista lujittamista koskevia kysymyksiä, niin emme tee tätä rajoitusta sen takia, että kyläneuvostojen tulisi toisen viisivuotiskauden ensimmäisen vuoden tehtäviä toteutettaessa kiinnittää huomiotaan vain näihin kysymyksiin. Me teemme sen siksi, että kollektiivitalouksien lujittaminen on se rengas, josta vetäen kyläneuvosto voi saada käyntiin koko työnsä. Itseasiassa kollektiivitalouksien organisatoorista ja taloudellista lujittamista koskevat kysymykset ovat niin laajat, että ne käsittävät miltei kaikki kyläneuvoston työalat. Kosketellessamme tämän työn eri kysymyksiä me luonnollisesti käsittelimme luokkataistelukysymyksiä maaseudulla, hankintapolitiikkamme perusteita ja velvollisuuksien täyttämistä valtiota kohtaan kokonaisuudessaan, yhteiskunnallisen omaisuuden suojelua ja yleensä vallankumouksellista laillisuutta, kulttuurilaitosten toimintaa j.n.e. Koskettelemme muutamalla sanalla vielä muutamia niistä kyläneuvoston työn puolista, joista emme ole puhuneet ja jotka myös näyttelevät suurta osaa kollektiivitalouksien tuotannossa. Kaupan järjestämisellä, maaseudun varustamisella työvälineillä ja laajan kulutuksen tarpeilla on erittäin suuri merkitys ja on näiden kysymysten järjestelylle annettava huomattava osa kyläneuvostojen työssä. Tässä on erikoisesti korostettava yleisten kulutustarpeiden tuotannon ja markkinakulutuksen järjestämistä kollektiivitalouksien avulla maaseudulla, käyttämällä hyväksi paikallisia raaka-aineita, tuotantojätteitä ja riittämättömästi muissa kollektiivitalouden töissä hyväksikäytettyä työvoimaa (saviastiat, puusta tehdyt talouskalut y.m.s.). Teollisuustavarain tuonnin voimistuttamiseksi maaseudulle on tehtävä molemminpuolisia hankintasopimuksia eri teollisuuslaitosten tai niiden osastojen kanssa (yleisten kulutustarpeiden tuotanto on nykyisin järjestetty monissa tehtaissa, käyttäen raaka-aineena tuotantojätteitä).

Kyläneuvostojen finanssityössä on sen lisäksi, mitä jo sanoimme varojen mobilisoimissuunnitelmien toteuttamiseen osallistumisesta, merkittävä paikallista budjettia ja itseverotusta koskeva työ. Kyläbudjetti on tälläkin hetkellä monissa kyläneuvostoissa puhtaasti muodollinen, sillä tulolähteistä faktillisesti määrää piiri, joka usein käyttää oman harkintansa mukaan myöskin itseverotuksella saatuja varoja. Kyläneuvoston on myöskin tunnettava itsensä, lain säätämissä rajoissa, sen käytettäväksi annettujen raha- ja

aineellisten mahdollisuuksien täydelliseksi isännäksi, samoinkuin kollektivistien on tunnettava itsensä kollektiivitalouksien isännäksi, sallimatta polkea oikeuksiaan edes piirin toimeenpanevan komiteankaan taholta. Ilman itsenäisyyttä varojensa käytössä kyläneuvosto ei luonnollisesti voi hoitaa täysin vastuunalaisesti hallintaansa kuuluvia tulolähteitä.

Kulttuuri-poliittisen työn järjestäminen maaseudulla on tämän työn kaikkein laajimpia aloja. Luonnollisesti kouluikää nuorempien lasten laitoksilla on suuri osuus kollektiivisen väestön naispuolisen osan vetämisessä kollektiivitalouksien työhön, mutta tämä ei ole tärkein tehtävä, joka ratkaisee niiden järjestämisen. Lastentarhat, -seimet ja-kentät luovat aivan uuden ihmisen, alkaen aivan varhaisista ikävuosista, ihmisen, joka on vapaa monista ennakkoluuloista, tottumuksista ja katsantokannoista, jotka tsaarin järjestelmä, koko pikkuporvarilliset taloussuhteet ja kasvatus ovat meihin syövyttäneet.

Paitsi kouluopetuksen järjestämistä, missä suhteessa on tehty päättävä ote seitsenvuotisen koulun käytäntöön tulolle myöskin maaseudulla ja koulujen polyteknisoimiseksi asianomaisen maaseutupiirin tuotannollisia vaatimuksia vastaavasti, kyläneuvoston on myöskin järjestettävä mitä valtavin työ aikuisen väestön kulttuurista ja poliittista kasvatusta varten, sillä ilman sitä meidän voittomme kollektivisoimisrintamalla eivät voi olla varmoja. Tämän työn aliarvioimisesta kyläneuvostojen taholta on tehtävä loppu. Vaitiolevien kovapuhujien on alettava puhua, suljetut lukutuvat on avattava, ja maaseudulle hankitut sanomalehdet ja kirjallisuus on luettava eikä käytettävä sätkäpaperiksi, niinkuin vielä nykyisin joillakin paikkakunnilla tapahtuu. Tämän työn kiinteän yhdistämisen tuotantoon, sen suorittamisen tarpeen mukaan pellolla, kollektiivitalouden prikaatissa, on tultava yhdeksi kyläneuvoston ensimäisistä tehtävistä.

Jokaiselle on selvää, miten suuri merkitys on tierakennustöillä, teiden kunnostamisella ja yleensä paikallisella asuttujen paikkojen kunnossapitotoiminnalla. Mitä enemmän kehittyy tuotantomme, sitä pahemmin tulee sen kehityksen jatkumista pidättämään jälkeenjääneisyytemme tällä rakennustyön alalla. Traktorien ja autojen käytäntöönotto joukkomitassa maaseudulla tulee siellä nykyisin käytettävänä olevien teiden huonouden takia valtiollemme ja samalla itse kollektiivitalouksillemme liiallisten remontti- ja kulumiskustannusten takia muutamia kertoja kalliimmaksi kuin mitä tulisi maksamaan näiden teiden kunnostaminen. Tietoisuuden siitä, että on välttämätöntä käydä taistelua kylien vedensaannin parantamiseksi, taistella järjestyneesti tulipalovaaraa vastaan, toteuttaa terveydenhoidollisia toimenpiteitä, järjestää kunnolliset yhteysolot j.n.e. ja yleensä käydä päättäväistä taistelua kyliemme elämässä ilmeneviä mätäpaiseita vastaan — tämän tietoisuuden on muututtava todelliseksi työksi mainitunlaisten puutteiden poistamista varten.

Puheessaan "työstä maaseudulla" tov. Stalin kuvasi tyhjentävästi ja selvästi meidän maaseututyömme puutteellisuudet ja niiden syyt. Tämän hänen puheensa on yhdessä SNTL:n Tp.KK:n III istuntokauden kollektiivitalouksien lujittamista koskevan selostuksen sekä I yleisliittolaisen kollektivisti-iskurien vetoomuksen johdosta tekemien päätösten kanssa tultava aina käsillä olevaksi käsikirjaksi kyläneuvostojen puheenjohtajille ja muille maaseudun johtaville työntekijöille. Merkitsemme tässä hänen huomautuksensa siitä, että me yliarvioimme kollektiivitalouksien osuuden, käsittäen niiden sosialistisen muodon rinnalla myöskin niiden sisällön sosialisti-

seksi, me unohdimme XVI edustajakokouksen osoitukset siitä, että "arttelissa ei suoriteta loppuun, vaan vasta aletaan uuden yhteiskunnallisen kurin luominen, talonpoikaiston opettaminen sosialistiseen rakennustyöhön. Kollektiivitalouksissa talonpojat lopullisesti kadottavat pikkuporvarillisen psykologian, yksityistaloudellisen kasaantumisen janon. . ." Luokkataisteluaineksia jää kollektiivitalouksiinkin, vaikka ne käyttävät vain uusia muotoja. Tämän virheen takia kulakin onnistui siellä täällä tuottaa meille tuntuvaa vahinkoa, kehittäen mitä laajimman työn kollektiivitalouksissa, joko itse lujittuen kollektiivitalouden koneiston ratkaiseviin osiin tai toimien näissä olevien apuriensa avulla. Me emme ole saaneet lisäopetusta vain siitä, että kulakki voi tehdä työtään myöskin kollektiivitalouksien sisällä, vaan myöskin siitä, että siirtyminen kollektiivisiin talousmuotoihin ei lainkaan heikennä johdon merkitystä maataloustuotannon alalla, vaan päinvastoin mitä voimakkaimmin lujittaa sen merkitystä, tekee välttämättömäksi jokapäiväisen, konkreettisen, differentioidun kollektiivitalouksien tuotannon johtamisen yleensä johtamien asemesta, mihin asiallisesti rajoittui meidän työmme yksityistalonpoikaiseen maataloustuotantoon nähden. Kyläneuvosto ei voinut olla suoraan vastuussa jokaisesta erikseen otetusta talonpoikaistaloudesta, mutta alueellaan olevien kollektiivitalouksien tilasta se on vastuussa suoraan ja välittömästi.

Kyläneuvostojen on näiden tov. Stalinin ohjeiden perustalla heti ryhdyttävä työnsä uudesti järjestämiseen ja siten turvattava toisen viisivuotiskauden ensimmäisen vuoden suunnitelmien toteuttaminen.

T. ANTIKAINEN

Yhteisrintamataktiikasta

SKP:n yhteisrintamavetoomuksesta Suomen sosdempuolueelle

KOMINTERNIN ja II internationalen taholta helmi-maaliskuun vaihteessa t.v. julkaistiin vetoomukset yhteisrintamakysymyksestä. Nämä vetoomukset lähtökohtana alkoi yhteisrintamakäsittely eri maissa. Myöskin Suomen kommunistinen puolue antoi Suomen työläisille pari yhteisrintamajulistusta, joista toinen erityisesti osoitettiin myös Suomen sosdem puolueelle. Ennenkuin tarkastamme näiden SKP:n julistusten sisältöä ja noskelaisten reagoimista yhteisrintamatarjoukseen, niin palauttakaamme lyhyesti mieleen silloinen tilanne, jossa KI:n yhteisrintamajulistus annettiin.

Saksassa hitleriläinen fasismin hyökkäys työväenluokkaa vastaan vuoden vaihteessa päivä päivältä yltyi. Saksan sosdem johtajat olivat politiikallaan avanneet ja tasoittaneet tietä hitleriläiselle fasistidiktatuurille. Saksan työväenjoukkojen keskuudessa oli voimakkaana pyrkimys työväen yhteisen taistelurintaman muodostamiseen. Kommunistisen puolueen johdolla muodostuikin monissa paikoin käytännössä yhteisrintama. Kommunistien ja sosdem työläisten yhteisrintaman muodostumisen pääesteenä on kuitenkin ollut se vastavallankumouksellinen yhteistyöpolitiikka porvariston kanssa, jota sosialidemokraattinen puolue on harjoittanut. Tämä sovittelupolitiikka porvariston kanssa, joka tunnetaan "pienemmän pahan" politiikan nimellä, johti, kuten KI:n julistuksessa todetaan, Saksassa valtaan fasistisen taantumuksen.

Saksan sosialidemokratian poli-

tiikkaa tarkastaessa on todettava miten se, liittouduttuaan 1918 marraskuun vallankumouksen jälkeen vastavallankumouksen kanssa, oli usean kerran porvariston toimesta hallituksessa, toteuttamassa suurpääoman politiikkaa. Sitten kun alkoi kapitalismia järkyttävä maailman syvä taloudellinen kriisi ja luokkataistelu jyrkästi kärjistyi eivätkä kapitalistit enää tarvinneet sosdem puolueelta hallituspalveluksia, ne kuitenkin kaikessa kannattivat porvariston politiikaa. Sosdem puolue kannatti von Papenin hallitusta, Schleicherin hallitusta ja diktatuuripykälän, 48 pykälän perusteella annettuja erikoispakkoasetuksia, joilla alennettiin työväen palkkoja, riistettiin työttömyysavustus, rajoitettiin työväen toimintaoikeuksia, lakkautettiin lehtiä j.n.e. Kun sosdem johtajat kannattivat näitä hallituksen pakkoasetuksia ja pääoman hyökkäystä työväenluokkaa vastaan, niin laajoissa työväenjoukoissa kommunistien alotteesta sosdem johtajien tahtoa vastaan syntyi yhteistä taistelua sosdem työläisten kanssa pääoman ja fasismin hyökkäyksiä vastaan.

Viime vuoden heinäkuun 20 päivänä, kun von Papen oli karkoittanut Preussin sosdem hallituksen, Saksan kommunistinen puolue ehdotti Saksan sosdem puolueelle ja yleis-saksalaisen ammattiliittoyhtymän johdolle suurlakon julistamista erikoisasetusten kumoamiseksi ja fasististen ryntäysjoukkojen hajottamiseksi. Tähän Saksan sosdem puolue ilmoitti, että suurlakon järjestäminen on provokatiota, ja kehoitti työläisiä äänestämään sosialidemokraatteja "torjuen tällä fasismia". Hitlerin valtaan tulon hetkellä tammik. 30 p:nä 1933 Saksan KP jälleen uudisti ehdotuksensa yhtenäisten toimenpiteiden järjestämisestä sosdem puolueelle. Mutta jälleen se kieltäytyi ja selitti, että Hitler on tullut valtaan "laillista tietä". — Kuitenkin komm. puolueen taistelukutsua seuraten laajat joukot kaikissa suurissa Saksan kaupungeissa tulivat kommunistien järjestämiin mielenosoituksiin ja useissa kaupungeissa oli lakkoja.

Tämä yhteisrintamaliike sai sellaisen laajuuden, etteivät sosdem johtajat voineet sitä enää yksinkertaisesti kieltää. Nyt ne tunnustivat yhteisrintaman fasismia vastaan tarpeelliseksi, mutta selittivät, että sille tulee valita sopiva hetki. Sosdem johto katsoi, ettei silloin ollut sopiva julistaa yleislakkoa. Se teki kaikkensa saboteeratakseen yhteisrintamataistelua.

Maalisk. 1 p:nä, eduskuntatalon polttamisen jälkeen, kun fasistit harjoittivat ennenkuulumatonta terroria työläisiä ja kaikkia työtätekeviä kohtaan, Saksan komm. puolue jälleen kääntyi Saksan sosdem puolueen ja ammatillisen johdon puoleen ehdottaen kutsuttavaksi kaikkia työläisiä suurlakkoon. Sosialidemokraatit ja ammattiliittobyrokraatit eivät tähän ehdotukseen vastanneetkaan. Maaliskuun 5 p:n vaalien jälkeen ne ilmoittivat: Hitler tuli valtaan laillista tietä, hänet nimitti Hindenburg ja nyt on tämän nimityksen vahvistanut suurin osa kansasta. Hänellä on mahdollisuus johtaa Weimarin perustuslain raameissa ja me jäämme lailliseen oppositioon ja tulemme odottamaan siksi kunnes kansa jälleen kutsuu meitä valtaan.

Se, miksi Saksan komm. puolue kaikista ponnistuksistaan huolimatta ei paremmin pystynyt työväenluokkaa kokoamaan joukkovastarintaan, riippui, kuten on osoitettu, sosialifasistien vastavallankumouksellisesta yhteistyöstä porvariston kanssa, ja sosialidemokraattien harjoittamasta työväen luokkavoimien hajoittamisesta, sosialidemokraateilla olleesta vaikutuksesta joukkoihin, mikä kaikki esti proletariaattia nousemasta päättävään taisteluun hyökkäävää fasistidiktatuuria vastaan.

Tämä on paljon puhuva kuva siitä, miten Saksan sosdem puolue tietoisesti taaskin petti työväenluokan ja lankesi Hitlerin jalkoihin. Ja tämä tapahtuu Saksassa, missä sosdem puolue on II internationalen johtavin ja mahtavin puolue. Saksan sosialidemokratia uudisti 1914 elokuun 4 p:n petoksen, jolloin se vei työväenjoukot imperialistien teurastettavaksi. Se uudisti marraskuun petoksen 1918, jolloin tukahdutti proletaarisen vallankumouksen. Hitlerin edessä ryömiminen oli näille tapauksille johdonmukainen jatko.

* *
*

Vastauksessaan II internationalen byroon vetoomukseen valmeudesta muodostaa yhteisrintama kommunistien kanssa taistelua varten fasistista taantumusta vastaan Saksassa totesi Komintern julistuksessaan:

"Tämä ilmoitus on jyrkässä ristiriidassa sosialistisen internationalen ja sosdem. puolueiden kaikkien tähän astisten toimenpiteiden kanssa. Sosialistisen internationalen politiikka ja sen toiminta ei ole tähän mennessä antanut kommunistisille puolueille aihetta uskoa sosialistisen internationalen byroon ilmoitukseen, minkä se teki sillä hetkellä, jolloinka useiden maiden ja ennen kaikkea koko Saksan työläisjoukot itse ottivat käsiinsä yhtenäisen taistelurintaman järjestämisen."

Komintern kehoitti kommunistisia puolueita eri maissa vallitsevien olosuhteiden ja konkreettisten taistelutehtävien mukaisesti tekemään vastaavien sosdem puolueiden keskuskomiteoille esityksiä yhtenäisten toimenpiteiden järjestämisestä fasismia ja pääoman hyökkäystä vastaan.

Kysymykseen ei tullut minkäänlaisen periaatteellisen ohjelman esittäminen ja siitä sopimuksen tekeminen sosialidemokratian kanssa. Tarkoitus oli rajoittua vain aivan konkreettisiin välittömiin taistelukysymyksiin, jotka olivat sillä hetkellä työväenluokalle kipeimpiä. "Ilman konkreettista toimintaohjelmaa porvaristoa vastaan olisi jokainen sopimus puolueiden välillä työväenluokan etujen vastainen", näin merkitsi KI julistuksessaan.

Kominternin yhteisrintamajulistus yleisohjeenaan tuli kunkin komm. puolueen muokata sosdem puolueille ehdotuksensa yhteisen taistelun järjestämisestä. Ja jos yhteinen toimintasopimus missä saatiin aikaan, tuli taistella kaikkia niitä vastaan, jotka rikkovat sopimuksessa mainittuja ehtoja yhteisrintaman toteuttamisessa.

* *
*

Käytännössä ei kuitenkaan missään maassa saatu yhteisrintamaa sosdem puolueiden kanssa muodostetuksi.

Sosdem puolueet asettuivat kaikkea yhteisrintamapohjalla käytävää taistelua vastustamaan. Ne jatkoivat yhteistyötään porvariston kanssa. Saksan sosdem puolue täydelleen antautui hitleriläiselle fasismille. Se kutsui joukkoja hitleriläisen "kansallisen työn" juhlan viettoon vappuna. Se alisti ammatillisen liikkeen Hitlerin käytettäväksi. Toukokuun 17 p:nä sosdem puolue täydelleen hyväksyi Hitlerin ulkopolitiikan julistuksen, mihin sisältyi myöskin hitleriläisen fasismin sisäpolitiikan tunnustaminen.

II internationale ja sosdem puolueet vastasivat Kominternin yhteisrintamajulistukseen demagogisella provokatiolla. Ne kieltäytyivät neuvottelemasta komm. puolueiden kanssa, vaativat että molemmat internationalet ryhtyisivät välittömästi toistensa kanssa neuvotteluihin ja esittivät vaatimuksen hyökkäämättömyyssopimuksen solmiamisesta internationalien kesken.

Tällainen hyökkäämättömyyssopimus olisi itseasiassa merkinnyt kieltäytymistä paljastamasta kaikkea sitä petollista taktiikkaa, jota sosdem johtajat porvariston kanssa ovat harjoittaneet, ja niiden politiikka fasismin tukemisessa. Sellainen hyökkäämättömyyssopimus olisi muodostunut mädäksi kompromissiksi ja sellaiseenhan KI ei koskaan mene.

Yhteisrintama luokkataistelun pohjalla särkee sosdem puolueiden sovittelupolitiikan porvariston kanssa. Juuri sitä pelkäävät nosket ja siksi niille on kauhistus työväen yhteisrintaman muodostuminen taistelussa porvaristoa vastaan. Työväen yhteisrintaman särkemiseksi ne ponnistavat kaikki keinonsa.

Kommunistit eivät yhtenäisyystaistelua järjestä itsensä yhtenäisyyden vuoksi, vaan taistelun vuoksi. Kommunisteille yhteisrintama ei ole blokki, vaan taisteluliike suurten joukkojen mobilisoimiseksi jokapäiväiseen taisteluun. Yhteisrintamataktiikka on meille vallankumouksellisen taistelun ase ja metoodi. Se on aina tähdännyt ja tähtää työväenluokan enemmistön voittamiseen vallankumouksellisen taistelun tielle.

* * *

Kominternin yhteisrintamavetoomusta oli SKP:n sovellutettava Suomessa. Suomessakin on joukoissa yhteisen toiminnan kaipuuta. Katkerasti ovat työläiset saaneet kokea, miten sosialidemokraatit ovat työväen yhteisrintaman särkeneet. Katala teko oli sosdem johtajilta, kun ne lapualaisen riehunnan aattona, työnantajain käskystä ja opportunistiluopurien avustuksella, sisältäpäin repivät Suomen ammattijärjestön. Tätä työläiset eivät ole unohtaneet, eivätkä unohda. Raskaasti ovat työläiset saaneet tuntea, miten työväen luokkavoimien hajottaminen on tehnyt työväenluokan vastustuskyvyttömäksi pääoman riistohyökkäystä vastaan. Vuodesta 1930, S. ammattijärjestön lakkauttamisesta lähtien, on palkkataso poljettu rutkasti ales. Keskimäärin 40%, mutta monilla aloilla jopa 60%:ia. Viime talven aikana, jolloin työttömyyskurjuus oli mitä ankarin ja koko työväenvoima olisi tarvittu yhteisiin työttömien esiintymisiin, sosdem johtajat estivät ne niistä. Monissa työttömäin kokouksissa on työttömäin taholta vaadittu valittavaksi työttömien itsensä toimesta komiteoita hoitamaan työttömien asiaa. Tätä eivät noskelaispamput ole kuitenkaan sallineet, vaan ovat diktaattorisesti asettaneet omia elimiään "työttömäin toimikunniksi". Ja kun työttömäin kokouksissa on työttömäin taholta asiallisesti arvosteltu noskelaisten työttömäin petospolitiikkaa, niin ovat noskepamput kutsuneet poliisikomennuskuntia hajottamaan työttömien kokouksia. Näin on esim. Helsingissä tapahtunut useita kertoja.

Tällaisessa tilanteessa oli valittava sellaiset kysymykset, jotka ovat työläisille kipeimpiä ja jotka kaikki työläiset tuntevat omiksi vaatimuksikseen ja tunnustavat kommunistien esitysten olevan oikeata asiaa.

Tällaisia kysymyksiä oli sillä hetkellä työpalkka- ja erityisesti työttömyyskysymys. Suurpääoma oli fasistidiktatuurin turvin saavuttanut päämääränsä, polkenut palkat, kurjistuttanut työläisten elintason. Työttömyystilanne oli kireä. Kun Suomessa ei ole työttömyysvakuutusta, niin vakituisesta avustuksesta ei ole puhettakaan. Jaetaan tilapäisiä köyhäinhoidon almumuruja. Hätäaputöissä pidetään joku kymmentuhatta työläistä ns. varatyösysteemissä, josta maksetaan alle nälkärajan olevia palkkoja. Varatyöt on järjestetty suoranaiseksi pakkotyöjärjestelmäksi. Tällainen tilanne lähtökohtana SKP valitsi yhteisrintamatunnuksensa.

Lisäksi oli asetettava kysymys Suomessa vallitsevan valtakomennon luonteesta. Sosialidemokraatit sanovat taistelevansa fasismia vastaan. Mutta ne selittävät, että vain lapualaiset ovat fasismivaarana. Ja lapualaisten riehunta uhkaa "kansanvaltaa", joka muka vallitsee.

SKP selittää, että Suomessa on nyt vallassa suurporvariston fasistidiktatuuri. Sillä on verhonaan eräitä demokratian ja "laillisuuden" riekaleita. Ja että lapuanliike kosoloineen on vain pääoman valtaherro-

jen pelinappuloita, joita suurpääoma liikuttelee.

Tämän suurpääoman diktatuurin, jolla on ollut fasistinen muoto Suomessa 1930 saakka, sen olemassaolon sosialidemokraatit kieltävät. Työväkeä ne kutsuvat puolustamaan valkoisen Suomen demokratiaa. Ne selittävät työväen etujen ja kapitalistien etujen olevan yhdenmukaisia.

Kas näin Suomen sosdem lehti 14/IV-33 selittää luokkataisteluohjelmaansa:

"Työväen pyrkimykset ovat kylläkin näennäisessä ristiriidassa suurkapitalistien edun kanssa. Mutta tämäkin ristiriita on vain näennäinen ja johtuu nurjista oloista, sekä niiden luomista ennakkoluuloista."

Ja toisessa yhteydessä sama lehti selittää yhteiskunnallista merkitystään porvaristolle näin:

"Me joudumme siis hoitamaan oikeuden vaakaa ja siinä ominaisuudessa ylläpitämään yhteiskunnallista tasapainoa. Siinä ominaisuudessa tulemme milloin noille, milloin näille porvareille niin tarpeelliseksi, että heidät ottaisi ohranen leipä ilman meitä... Ne tarvitsevat kumpainenkin meitä niin kipeästi, että ilman meidän apuamme olisivat hukassa..."

Nämä porvariston pelastajan lausunnot osoittavat, miten sosialidemokratia on käytännössä porvarillisen yhteiskunnan päätuki.

Tämän seikan selvittäminen työväelle on mitä tärkein tehtävä.

SKP:n yhteisrintamajulistuksessa se yritetään tehdä. Ensimmäisessä julistuksessa selitetään fasistivallan antimet työväelle ja työtätekevälle talonpoikaistolle. Toisessa SKP:n julistuksessa yksityiskohtaisesti luonnehditaan Suomessa vallitseva fasistinen valtakomento. Kun se on yksinkertaisesti ja selvästi osoitettu, niin lainaamme asianomaisen kohdan tähän:

"Sosdem puolue sanoo myöskin taistelevansa fasismia vastaan työväen etujen puolesta. Nyt on sillä tilaisuus teossa osoittaa, onko sen puheissa perää.

Me kysymme sosdem puolueelta: tahdotteko todenteolla yhdessä kommunististen ja kaikkien vasemmistolaisten työläisten kanssa nousta vaatimaan ja kiristämään porvaristolta edes kaikkein välttämättömimpiä toimenpiteitä työväen joukkojen puutteen ja hädän lieventämiseksi? Vai ettekö tahdo tähän yhteisrintamataisteluun yhtyä? Odotamme suoraa ja selvää vastausta.

Me kyllä tiedämme, että sosdem puolue esiintyy lehdissään lapualaisia ja lapualaislehtiä vastaan. Mutta eihän siitä kynäsodasta nyt parane työväen ja työttömäin asema. Eihän Kosola, Vallenius, Kares y.m. sellaiset, niin mustia roistoja kuin ovatkin, ole pääsyyllisiä työväenluokan kurjuuteen, eikä noista suuriäänisistä lapualaispäälliköistä riipu sanottavasti myöskään se, saavatko nyt työttömät työtä ja leipää ja vaatteita, ja saavatko työssäolevat edes senverran palkankorotusta, ettei tarvitsisi köyhäinapua pyytää. Se riippuu paljon suuremmista herroista.

Eihän Suomen ammattijärjestökään, joka oli vielä kolme vuotta sitten Suomen työväenluokan päätuki pääoman hyökkäystä vastaan, lakkauttanut Lapualla hallitseva lahtarisakki, vaan Helsingissä hallitseva porvaripuolueiden hallitus. Suomen vankiloissa näännytetään monia satoja parhaimpia työvänliikkeen miehiä, eikä niistä ole yhtäkään vankilaan sulkenut Kosola eikä Vallenius, vaan niiden valtapäämiehet. Ja kuka rikkoi Suomen perustuslain niinkin törkeästi, että julisti kokonaiselta eduskuntaryhmältä, Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmältä, riistetyksi kaikki lailliset ja kansalaisoikeudet? Sen keikauksen päättivät porvaripuolueet eduskunnassa, mukana tietysti myöskin maalaisliitto ja edistysmieliset, joiden kanssa sd. p haluaisi solmia keskustaporvarillisen yhteisrintaman, kuten on näkynyt monista "S. Sosialidemokraatin" kirjoituksista.

Meidän mielestämme on sen vuoksi välttämätöntä kohdistaa taistelu fasismia vastaan paljon laajemmalle, tai oikeammin sanoen korkeammalle, kuin vain Lapualle tai edes kokoomuspuoluetta, "Uutta Suomea" ja hra Penttiä vastaan. Kenestä riippuu "Uuden Suomen" kanta ja kokoomuspuolueen ja hallituksenkin politiikka? Ennen kaikkea finanssipääoman valtiaista. Ensi sijassa Kansallispankista, Yhdyspankista ja niiden ympärillä olevista suurkapitalististen renkaiden päämiehistä. Ne määräävät välillisesti Suomen Pankinkin politiikan, kuten hyvin tietävät tuomarit Väinö Tanner ja Lauri af Haurlin, jotka toimivat Suomen Pankin johtopaikoilla.

Finanssipääoman valtiaat ovat todellisia Suomen valtiaita. Niistä riippuu työväenluokan ja talonpoikaisväestönkin riistäminen ja sortaminen. Ne siitä riistämisestä hyötyvät. Niistä riippuu pohjimmaltaan Lapuankin liike. Ne sen panivatkin liikkeelle ja ne sitä ovat rahoittaneet. Paasikivi,

Honkajuuri ja Eino Suolahti vaikuttavat Kansallispankin puolesta, kenraali Walden paperitrustin puolesta, Frenckel, Palmgren y.m. ruotsalaisen suurpääoman puolesta jne. Ne ovat sen fasistisen sorto- ja riistokomennon todellisia määrääjiä, minkä alla Suomessa nyt koko työtätekevä kansanenemmistö nääntyy. Niitä on siis puristettava, niitä vastaan joukkotaistelu kohdistettava, jos tahdotaan jotain parannusta saada aikaan.

Me kysymme nyt, tahtooko S. sosdem puolue lähteä taisteluun noita rahavaltiaita vastaan? Vaiko vain tähänastiseen tapaan moitiskella niiden pieniä, joskin häjyjä, nappuloita?

Työtätekevät talonpojat ovat nekin jo monin paikoin alkaneet havaita, että he Lapuan liikkeen ja maalaisliiton johdossa kulkien itse asiassa ovat olleet niiden suurkapitalistien asioilla, jotka viime vuosina ovat pienviljelijää riistäneet nälkäpalkoilla ja muitakin talonpoikia korkeilla teollisuustavarain hinnoilla talonpoikain tuotteiden hintoja polkemalla ja kiskurikoroilla sekä jo tuhansilta heistä riistäneet ei vain lehmät ja hevoset, vaan koko tilankin. Yrittäessään esiintyä asiansa puolesta saivat Nivalan talonpojat poliisiväkivaltaa vastaan ja vankilatuomioita eikä sosdem puolue heitä lainkaan puolustanut vaan yhdessä kapitalistien kanssa on heitä painanut. Sanomattakin on selvä, että työväen ja työtätekeväin talonpoikain yhteisrintama on yksi kaikkein tärkeimpiä fasistisorron murtamisen ehtoja."

Tällainen periaatteellisesti selvä selitys Suomessa vallitsevasta valtakomennosta tuli tehdä selväksi kaikille työläisille, jotta heillä olisi oikea näkemys siitä, kuka se on todellinen rosvo ja piiskuri. Tässä suhteessa on vielä paljon epäselvyyttä työläisten keskuudessa. Sosialidemokratia hämää vielä suurten joukkojen silmiä näkemästä totuutta.

Kummassakin SKP:n johdon yhteisrintamajulistuksessa asetetaan konkreettisena kysymys, jonka pohjalta yhteiseen taisteluun ehdotetaan käytäväksi. Julistuksessa asetetaan kysymys näin:

"Tahtooko S. sosdem puolue vai eikö tahdo lähteä yhdessä meidän, kommunistien kanssa, kannattamaan ja järjestämään yleistä työväen taistelua t y ö t t ö m y y s k y s y m y k s e s s ä? Selvää on, että monet muutkin kipeät kysymykset vaatisivat nyt samanlaisen taistelun järjestämistä vallitsevaa fasistikomentoa vastaan. Sellainen on vallankin poliittisten vankien vapauttamisvaatimus kuin myöskin kysymys vasemmistolaiselta työväeltä riistettyjen valtiollisten oikeuksien palauttamisesta. Mutta eihän ole ajateltavissakaan, että sosdem puolue ryhtyisi kannattamaan tällaisia vallankumouksellisen työväenliikkeen vaatimuksia. Erittäin tärkeä tehtävä on myöskin taistelun järjestäminen kaikkia työpalkkain alentamisia vastaan sekä välttämättömäin palkankorotusten puolesta useilla eri teollisuusaloilla.

Me kommunistit sanommekin suoraan, ettei meillä ole uskoa siihen, että sosdem puolueen johto nyt lähtisi vakavasti kannattamaan työväen taistelua suurkapitalistisia valtaherroja vastaan. Mutta me katsomme olevamme velvolliset yrittämään kaikki voitavamme, jotta sosialidemokraattisetkin työläiset mieslukuisesti liittyisivät yhteistaisteluun, sillä hajallinen esiintyminen tekee työväen taistelun heikoksi. Ja koska sosdem työläiset vielä luottavat puolueensa johtoon, eivätkä yleensä vastoin sen tahtoa halua liikkeelle lähteä, niin ehdotamme täten kaikille työläisille ja S. sos.-dem. puolueelle, että aletaan yhteisrintamataistelu työttömyyskysymyksestä, joka on tällä hetkellä kaikkein kipeimmällä kannalla. Siitä saadaan sitten myös kokemusta toisia joukkotaisteluja varten.

Teemme senvuoksi seuraavan konkreettisen ehdotuksen:

Kommunistit ja sosialidemokraatit ryhtyvät viipymättä järjestämään kautta maan yleisen mahdollisimman tarmokkaan työväen taistelun työttömäin vaatimusten läpiajamiseksi. Vaaditaan hallitusta ja muita viranomaisia sekä kapitalisteja heti jakamaan avustusta sekä järjestämään laajassa mittakaavassa yleishyödyllisiä töitä, joissa on maksettava normaalipalkat, taistellen sitä nälkiinnyttämispolitiikkaa vastaan, jota on tähän asti harjoitettu varatyöjärjestelmän ja pakkotyön kautta ja sellaisilla työpalkoilla, ettei niillä voi tulla toimeen.

Tässä tarkoituksessa järjestetään kaikkialla maassa voimakas kirjallinen ja suullinen agitatio, toimeenpannaan laajoja kokouksia, mielenosoituksia, valitaan toimintaelimiä työläis-demokratian pohjalla."

Odottamatta, miten sosdem johto tulee suhtautumaan tähän ehdotukseen, kehoitettiin viipymättä kaikilla paikkakunnilla ja työaloilla kaikkia luokkatietoisia työläisiä ja kaikkia kommunistisen puolueen järjestöjä panemaan toiminta käyntiin, al-

kaen työttömyysasiasta, sekä järjestämään yhteisiä kokouksia, komiteoita, mielenosoituksia, ja valitsemaan tarpeellisia toimintaelimiä laajan työläisdemokratian pohjalla. — Sikäli kun nyt on käytettävissä tietoja, niin nämä julistukset lähtökohtana ei yhteisrintamatoimintaa ole syntynyt.

* * *

Miten Suomen sosdem puolue vastasi Kominternin ja SKP:n yhteisrintamavetoomuksiin?

SKP:n julistuksessa sanottiin: "Me kommunistit sanommekin suoraan, ettei meillä ole uskoa siihen, että sosdem puolueen johto nyt lähtisi vakavasti kannattamaan työväentaistelua suurkapitalistisia valtaherroja vastaan". Kun tätä julistusta laadittaessa oli Helsingissä parhaallaan käynnissä makkaratyöläisten lakko, niin julistuksessa sanottiin, että makkaratyöläisten lakko kaikkein selvimmin osoittaa, ettei ole ajattelemistakaan, että ainakaan tuomari Väinö Tanner, joka on S.d. puolueen ja Elannon johtaja, lähtisi taistelemaan työväen palkkavaatimusten puolesta, vaan työnantajain palkkavaatimusten puolesta.

Ja niin kävi kuin oli odotettu. Eikä siis mitenkään petytty. Että sosdem puolue olisi todelliseen yhteisrintamaan käynyt, sellaista harhakuvaa ei kommunisteilla ollut.

Kominternin yhteisrintamavetoomuksen johdosta sosdem lehdistö harjoitti törkeätä demagogiaa. Se koetti kaikin keinoin puhdistaa saksalaisia veljiään siitä ilettävästä häpeästä, johonka ne olivat joutuneet nuollessaan nöyränä Hitlerin veristä piiskaa. Ne yrittivät selittää, että KI:n julistus on vain manööveri, mutta eivät rohjenneet asettaa yhteisrintamakysymyksiä työväenjoukkojen käsiteltäviksi. Ne toistivat II internationalen kantaa, että puolueiden välisiä keskusteluja ja toimenpiteitä ei tarvita, mutta että internationalet välittömästi kävisivät neuvoilla ne koettivat pästä tilanteesta. Niinpä mm. S.S.dem. kirjoitti 25.3. 33:

"Olisi erinomaisen mielenkiintoista tietää, millä tavalla kommunistisen internationalen johdossa olevat herrat ovat ajatelleet näiden "neuvottelujen" voivan tapahtua esimerkiksi nykyisessä Saksassa taikka Puolassa taikka esimerkiksi meillä Suomessa. Mitenkä tällaisissa maissa, joissa kommunistinen julkinen toiminta on kokonaan estetty ja olematonta, voidaan mitään neuvotteluja käydä yhtenäisestä esiintymisestä työväenluokkaa koskevissa kysymyksissä?"

Sosdem lehdistö kirjoitti yhteisrintamasta ja noskepamput keskenään siitä neuvottelivat selittäen sen voivan tapahtua vain sosdem puolueen kautta ja sen lippujen alla.

Mutta kun kaikesta huolimatta porvaristo lehdistössään ahdisteli sosialidemokraatteja yhteisrintamakysymyksestä, niin vannoivat nämä itsensä vapaaksi kaikesta yhteistoiminnasta kommunistien kanssa ja selittivät, ettei työväen yhteistä taistelutoimintaa tarvita. Menivätpä kataluudessa niin pitkälle, että hitleriläisen verisen diktatuurin puolustamiseksi provokatoorisesti hyökkäsivät sosialismia rakentavaa neuvostojen maata vastaan.

Kas näin suurporvaristolle polviaan notkistaen "S.S" 30.3.33 lausui:

"Jotta Uuden Suomen herrat eivät pääsisi toistamaan omia parjauksiaan, haluamme vielä kerran vanhan avonaisen tapamme mukaan **julkituoda oman jyrkän paheksumisemme ja vastalauseemme kaikkien teloituksien ja sen väkivallan johdosta, jota kommunistinen hallitus Venäjällä on pannut täytäntöön inhimillisiä työväen periaatteita sivuuttaen ja polkien.**"

Työväen yhteisrintamaa vastaan, jatkaen edelleen luokkavoimien hajoittamista, mutta yhteisrintamassa porvariston kanssa — se on Suomen sosialidemokratian ohjelma ja käytäntö.

Suomen sosialidemokratia on seurannut saksalaisten welssien latua. Saksan puolue erosi II internationalesta. Suomen sosdem puolue tou-

kokuussa pitämässään puoluekokouksessa porvariston vaatimuksesta päätti, etteivät internationalensa päätökset ja ohjeet ole sille sitovia, vaan että porvari-Suomen lait ovat sen yläpuolella. Suomen noskelaiset näin kieltävät keltaisenkin kansainvälisyyden ja antautuvat porvariston armoille.

* * *

Nyt suoritetussa vaalikamppailussa oli huomattavaa, että noskelaislehdistö verraten vähän hyökkäsi kommunisteja vastaan. Näin ne tahtovat vaikenemalla saada huomion pois SKP:n vaalikamppailusta ja toisekseen kun ne leveästi pauhaavat "marxilaisuuden puolustamisesta", ja kun lapuanliike nyt erikoisesti hyökkää sosialidemokraattejakin vastaan, niin tällä kommunisteista vaikenemisen taktiikalla ne yrittivät haalia työväkeä antamaan äänensä noskeille. Ja harjoittaen sanajyrkkää "vasemmistolaista" demagogiaa ne puhuvat nyt "marxilaisuudesta" ja selittävät puolustavansa "marxilaisuuden rintamaa." Ne osasivat vaaliagitatiossaan verraten taitavasti käyttää hyväkseen lapualaisten tarjoamia tilaisuuksia, kuten punaisten lippujen repimistä Tampereella ym. pitääkseen melua taistelustaan lapualaisia ja fasismia vastaan ja johtaen tällä työväenjoukkoja harhaan. Mutta saanemme olla aivan varmat, että taas vaalien jälkeen noskein kellossa ääni muuttuu ja ne alottavat häikäilemättömän hyökkäyksen vallankumouksellista työväenliikettä vastaan ja samalla porvariston ahdistaessa yhä nöyrempänä matelevat sen edessä.

SKP vaalitaktiikassaan asetti, aivan oikein, päätehtäväkseen puolueen aktiivisuuden kehittämisen mahdollisimman suureksi työtätekevien joukkojen mobilisoimiseksi vaalikamppailun yhteydessä porvariston fasistidiktatuuria ja sen tärkeimpiä tukipylväitä ja yhteiskunnallista päätukea, sosialidemokraattista puoluetta, vastaan. Kehittäessään vaalikamppailussa taistelua fasistidiktatuuria vastaan tulee SKP:n — sanotaan vaaliplatformussa — suunnata päätuli työväenluokan sisällä olevia fasistidiktatuurin agentteja — *sosialidemokraattista puoluetta* vastaan. Sosialidemokraattinen puoluehan kieltää fasistidiktatuurin olemassaolonkin Suomessa, ottaa aktiivisesti osaa hallituksen finanssipolitiikkaan, useimpien tärkeiden kunnanvaltuustojen johtoon ja on koko ajan kannattanut fasistihallituksen politiikkaa työväenluokkaa ja talonpoikaistoa vastaan. Tästä huolimatta ei työtätekevien enemmistö ole läheskään selvillä sosdem puolueen nykyisestä osuudesta suurporvariston ja sen fasistidiktatuurin yhteiskunnallisena tukena. Perheriitojensa kautta kokoomuspuolueen ja lapualaisten kanssa on sosdem johtajien laajassa mitassa onnistunut syövyttää joukkoihin sellainen harhaluulo, että sosdem politiikka ja suhtautuminen yhteiseen blokkiin porvarillisen keskustan kanssa ei ole diktatuurin tukemista, vaan on muka jonkinlaisena esteenä fasismin kehittymiselle. Kommunistisen puolueen passiivisuuden johdosta tämä tosiasia viime eduskuntavaaleissa johti siihen, että vieläpä suurin osa entisistä kommunistien ja muiden vasemmistolaisten ehdokkaitten valitsijoista äänesti sosdem puolueen puolesta. Sen jälkeen on SKP huomattavasti aktivisoitunut ja lujittunut, mutta sosialidemokratia on kuitenkin vielä kommunistisen liikkeen voimakkain ja vaarallisin vihollinen. Työtätekeville joukoille sitä paljastamatta, ilman sen joukkovaikutuksen menestyksellistä supistamista ei vallankumouksellinen liike Suomessa voi mennä eteenpäin. Kommunistisen puolueen ehdottoman johdonmukainen yhteisrintamapolitiikka sosialidemokraattisten työläisten kanssa edellyttää entistä sitkeämpää työtä sosdem johtajien paljastamiseksi.

Parhaillaan käydyn vaalikamppailun tulokset eivät ole vielä tätä kirjoittaessa tiedossa. Mutta saattaa täydellä syyllä otaksua, että sosialidemokraattinen puolue on jälleen huomattavassa määrässä saanut kerätyksi entisten vasemmistolaisten työläisten ääniä listoillensa. Kun kommunistiselta puolueelta ja vallankumoukselliselta työväeltä oli riistetty vaaleihin osanotto-oikeus, niin laajat työväenjoukot, näkemättä vielä oikein sosialidemokratian sosialifasistista olemusta, sekä vanhasta opportunistisesta parlamenttaarisesta tottumuksesta, tullen sen demagogisen hyökkäilyn harhaan johtamiksi, jota lapualaiset harjoittavat "marxilaisuutta vastaan" ja luullen, että sosialidemokraatit todellakin tätä marxilaisuutta puolustavat, joutuivat antamaan äänensä viimemainituille.

Sosialidemokratialla on näissä vaaleissa ollut monessa suhteessa edullinen asema.

Hitleriläisen diktatuurin pystyttäminen Saksassa ja sen verinen terrori työväenluokkaa kohtaan ei ole voinut olla vaikuttamatta myöskään Suomen työläisiin ja osaan pikkuporvaristoonkin, jotka ovat nähneet ettei hitleriläinen "kolmas valtakunta" ole luvattua autuutta tuonutkaan. Kun sosdem johtajat eivät kyenneet kommunistisen puolueen menestyksellisen toiminnan vuoksi täyttämään Hitlerin sosialidemokraateille asettamia vaatimuksia, työväen joukkojen vetämistä hitleriläisten lippujen alle, niin alkoi sosdem puolueenkin vainoaminen ja lakkauttaminen. Suomessa laajoille joukoille ei vielä saatu selvitetyksi sitä häpeällistä rengin osaa, mitä sosialidemokraatit fasismille olivat suorittaneet. Pääasiassa sosdem lehdistöstä lukivat suuret joukot sosialidemokraattien vainoista. Tämä oli omiaan vaikuttamaan siihen, että osa työväestä, vaikka periaatteessa mielestään ovatkin sosialidemokratian vastustajia, nyt kumminkin antoivat äänensä sosdem listoille, pitäen niitä "pienempänä pahana" ja jonkinlaisena "työväenlistana". Tämä on tietysti törkeä poliittinen virhe, joka johtuu siitä, että kommunistit eivät kyenneet riittävästi selostamaan asiain oikeaa tilaa ja paljastamaan sosialidemoraatteja porvariston agenteiksi.

SKP ei siis näissäkään vaaleissa vielä kyennyt kehittämään joukkoliikettään sellaiseksi, että se olisi temmannut suuret joukot pois sosialidemokratian ideologisesta vaikutuksesta. Tämä tilanne entistä terävämpänä asettaa SKP:lle tehtävän taistella sosialidemokratiaa, porvariston agentteja vastaan työväenluokan keskuudessa. On käytännöllisessä elämässä toteutettava KK:n viimeisen täysi-istunnon päätös, jossa sanotaan:

"Taistelussa sosdem puoluetta vastaan on aina osoitettava tosiasioilla miten se toisaalta suoranaisesti kannattaa fasistidiktatuuria ja toisaalta taas metkuilee työväenjoukkojen suosion hankkimiseksi, joutuen hankauksiin lapualaisen fasistisen rintaman ja lapualaissivustan kanssa, paljastettava sosdem johtajain kaikki eri metkut lakkoliikkeiden ja työttömyyskysymyksen yhteydessä jne."

* * *

Vaikka sosialidemokratia on tehnyt kaikkensa hajoittaakseen työväenluokan taistelurintaman kansainvälisesti ja kansallisesti ja on tähän saakka siinä onnistunutkin, on auttanut fasistista taantumusta valtaan, niin työväenluokan yhtenäisyys luokkataistelun pohjalla kuitenkin tullaan saavuttamaan. Objektiivisesti on tilanne nyt komm. puolueille useissa maissa edullinen. Sosialidemokratian teoriat rauhallisesta sosialismiin kasvamisesta kapitalismin aikana kansainliitosta, rauhan säilyttämisestä ym. ovat täydelleen romahtaneet. Ja nyt työväki entistä selvemmin tulee käytännössä näkemään sosialidemokratian roolin porvariston yhteiskunnallisena päätukena. Saksassakin huolimatta hitleriläisestä verisestä terrorista, on kom-

munistisella puolueella nyt edellytykset taistella työväenluokan enemmistön voittamisesta. Hitleriläisten bandiittien ei ole onnistunut tuhota Saksan komm. puoluetta, mikä oli eräs sen tärkeimpiä tavotteita. Saksan komm. puolue seisoo vartiopaikallaan, on lujittanut taistelurivejään ja käy jokapäiväistä taisteluaan työväenjoukkojen järjestämiseksi pääomaa ja fasismia vastaan. Kaikkien maiden komm. puolueilla, jotka ovat joutuneet fasistidiktatuurin kouriin on oppimista Saksan puolueen kokemuksista sen järjestäessä joukkojen esiintymisiä ja vastarintaa fasismia vastaan, ja erityisesti on Suomen komm. puolueen syytä ottaa esimerkkiä Saksan puolueen taistelusta.

Kominternin yhteisrintamataktiikan tarkoituksena on aina ollut voittaa joukkojen enemmistö vallankumouksellisen luokkataistelun tielle, eristää sosdem johtajat joukoista. Ero sosdem johtajain ja sosdem työläisjoukkojen välillä on aina nähtävä. Se on tämänkin yhteisrintamataktiikan asettamuksen ydin — voittaa joukot.

Mitä käytännöllisemmin ja vakuuttavimmin osataan joukoille selittää taistelun välttämättömyyttä, sen sisältöä ja tarkoitusta, sitä helpommin se käy. Mutta ilman joukkojen enemmistön voittamista vallankumouksellinen liike ei ole menestyksellinen ja proletaarisen vallankumouksen voitto ei ole turvattu.

II internationale nyt mätänee ja hajoaa. Mutta se ei tapahdu itsestään. Kominternin johtaman yhteisrintamataktiikan osoitusten mukaan voidaan paljastaa sosialidemokraattisten johtajien luokkapetturuus kaikissa maissa ja jouduttaa sosialidemokraattien vaikutuksen murtamista työväen joukkojen keskuudesta, mikä on työväenluokan asian voittamisen kiertämätön ehto.

J. L-RI

Suomen talouspula fasistidiktatuurin kolmantena vuotena

TEOLLISUUDEN TILA.

KOETTAESSAAN estää työläisjoukkoja pulan aikana ahdistelemasta kapitalisteja ja taistelemasta itselleen palkankorotuksia ovat Suomen sosialifasistiset johtajat jo monta kertaa olleet näkevinään merkkejä pulan pikaisesta lieventymisestä. Kun viime vuonna tapahtunut hintojen kohoaminen oli pysäyttänyt sosialidemokraattien hallitsemien osuusliikkeiden myyntimäärän vähenemisen, oli sekin heidän mielestään yksi merkki siitä. «Eräitä merkkejä» parannuksesta oli sosialifasistisen ammatillisen keskuksen puheenjohtaja Huttunen näkevinään myös vuoden vaihteessa. Mutta kaikista ennusteluista huolimatta ei Suomen kapitalistisen talouden pula vain ole lievennyt. Päinvastoin on se niin viime kuin tämänkin vuoden aikana yhä vain syventynyt.

Maan teollisuuden tuotanto, jonka arvo v .1928 arvioitiin 13,7 miljardiksi Suomen markaksi, on sen jälkeen vuosi vuodelta supistunut yhä nopeammassa tempossa. Vielä vuoden 1931 kuluessa aleni sen arvo n. 2 miljardilla markalla. Viime vuoden lopussa painosta ilmestyneen virallisen tilaston mukaan oli teollisuuden asema v. 1931 lopussa vuoteen 1928 verrattuna seuraava:

	v. 1928	v. 1931	Vähennys %
Työpaikkoja .	4,000	3.500	12.5
Työntekijöitä .	170.000	130.000	24.1
Palkkaus milj. mk.	2.264	1.485	34.3
Tuotannon arvo milj. mk. . .	13,710	9.249	32.5

Tämän laskelman mukaan on siis jo kolmen ensimmäisen pulavuoden aikana joka kahdeksas työpaikka sulkenut ovensa, neljäsosa työläisistä on ajettu pois työpaikoistaan, lukuunottamatta suurta joukkoa vajaita työviikkoja tekeviä työläisiä, ja työläiset ovat menettäneet ainakin kolmanneksen palkastaan. Tuotannon arvon alenemisen tempoa osottaa seuraava taulukko, jossa numerot merkitsevät alenemisprosenttia edelliseen vuoteen verrattuna:

	v. 19 9	v. 1930	v. 1931
Työpaikat. . . .	+2,2	8,2	7,3
Työntekijät . . .	2.4	12,2	10,6
Palkkaus	2,0	14,8	21,4
Raaka-aineet. . .	4,2	15,0	21,6
Tuotantoarvo . .	3,9	14,4	18,0

Ennakkotietoina vuoden 1932 tuloksista ovat sanomalehdet kertoneet, että teollisuustuotannon arvo olisi ensi kerran kolmeen vuoteen osottanut kohoamista, ollen 500 milj. mk. suurempi kuin v. 1931. Vientiteollisuuden arvon ilmoitetaan kohonneen 7,1 % ja kotimarkkinateollisuuden 5, 9 % ja molempien yhteensä 6 %. Mutta kun rahanarvo oli 1931 syyskuusta laskenut n. 42 %, niin tuotannon arvon lisääminen ei suinkaan osoita vielä tuotannon paljouden (volymin) kohoamista. Virallisestikin ilmoitetaan, että ainoastaan vientiteollisuudessa olisi tapahtunut paljouden lisääntymistä, mutta kotimarkkinateollisuudessa johtui arvon kohoaminen kokonaan hintojen noususta.

Ennestään jo tiedämme, että pahimmin on Suomen teollisuustuotannon supistuminen kohdannut sitä teollisuuden alaa, jonka nojalla sen teollisuuden ja talouden verrattain nopea kohoaminen vuosina 1925—28 pääasiassa tapahtui, nimittäin puutavarateollisuutta. Vuoden 1931 aikana aleni sen tuotannon arvo vielä 745 milj. markalla eli 1/3 edelliseen vuoteen verrattuna ja 69 sahaa lopetti toimintansa. Sahatavaran tuotanto oli v. 1928 yli 1,400,000 standarttia, mutta 1931 enää 800,000 std. ja 1932 825,000 std. Samaan aikaan on sen vienti laskenut n. 1,200,000 std:sta v. 1929 732 tuh. standartiin v. 1932 Hinta std. kohden on laskenut 2,153 mk:sta 1643 mk:aan.

Suomen teollisuustuotannon pieneneminen olisi ollut vielä katastrofimaisempi, jos suomalaisten kapitalistien ei olisi onnistunut tällä ajalla toimeenpanemaan osittaista tuotantonsa struktuurin muutosta. Menekin puutavaramarkkinoilla pysähtyessä ryhtyivät kapitalistit jouduttamaan paperi- ja selluloosateollisuudessa alkamiaan teknillisiä muutoksia ja parannuksia. Paperitehtaiden koneet, jotka aikaisemmin olivat olleet sovellutetut Venäjän markkinoita varten, uusittiin Englannin ja Saksan kysymiä lajeja valmistaviksi. Uudet koneet saivat myös aikaa suuren työvoiman säästön. Samoin tehtiin selluloosateollisuudessa. Erityisesti ensimmäisinä pulavuosina v. 1928—30 rakennettiin uusia selluloosatehtaita ja pantiin vanhoissa toimeen perinpohjainen rationalisointi. Se tapahtui huomattavalta osalta ulkomaisen pääoman avulla (esim. Waldhof-yhtiön tehtaat). Mutta kotimaisen puutavarateollisuuden pysähtymisen vapauttamat pääomatkin olivat siihen helposti käytettävissä, kun useat puutavaraliikkeet olivat samalla myös paperin ja selluloosan tuottajia. Esimerkkinä rationalisoinnin tuloksista mainitaan, että esim. v. 1931 sulfaattiselluloosan tuotanto kohosi huomattavasti, mutta työläisten luku aleni 2367:stä 1652:een, siis noin 30 %. Paperiteollisuuden tuotanto kohosi samana vuonna 10,000 tonnilla, mutta työläisten luku väheni noin sadalla. Paperikapitalistit itse todistavat, että hyvin tärkeä osa selluloosa- ja paperiteollisuuden kilpailukyvyn kohoamisessa ja tuotannon lisääntymisessä on ollut suurella työpalkkojen alentamisella. Vielä vuonna 1932 kohosi selluloosan tuotanto 714,000 tonnista (v. 1931) 870,000 tonniin. Tästä mää-

rästä vietiin ulos 86,5 ja 87 %. Puuvanukkeen, paperin ja faneerin tuotanto ovat myöskin pulan aikana kohonneet, joskin paljon vaatimattomammassa määrässä. Selluloosan tuotannon kohoamisen nopeutta kuvaa esim. se, että Enso-Gutzeitin (eräs suurimpia paperi-puutavarateollisuusyhtiöitä) tehtaiden selluloosan tuotanto kohosi vuosina 1930—32 48 %, sahatavaran tuotannon laskiessa samaan aikaan noin neljänneksellä. Neuvostoliiton ja Englannin kauppasuhteiden katkeaminen on aiheuttanut, että tämän vuoden 5 kk. myynti on jo 600,000 std., kun se viime vuonna oli vain 310,000 std.

VAIKEUDET ULKOMAAN KAUPAN ALALLA

Pulan aikana kiihtynyt imperialististen maiden keskinäinen taistelu markkinoista on Suomessakin tuntunut hyvin selvästi. Sen kapitalistien vaikeudet ulkomaankaupan alalla ovat vuosi vuodelta suurentuneet. Kaikkien kapitalististen maiden rakentaessa korkeita tullimuureja ja kotimaisten markkinoiden varaamiseksi omalle teollisuudelle, ovat tullit ja tuontirajoitukset hyvin raskaasti kohdanneet juuri raaka-aineita ja puolivalmisteita, joita Suomen teollisuuden vientiartikkelit suurimmalta osalta ovat olleet. Mutta säälimättä supistamalla välttämättömienkin tavaroiden tuontia ja kaikin tavoin kiihoittamalla paperiteollisuuden ja karjantuotteiden vientiä on Suomi kuitenkin onnistunut kolmena viimeisenä vuotena saamaan kauppabalanssinsa vientivoittoiseksi. V. 1930 teki vientienemmyys n. 500 milj. mk. v. 1931 992 milj. ja 1932 1193 milj. mk. Mutta kokonaisuudessaan on kauppavaihdon määrä katastrofimaisesti supistunut.

Enimmän on ulkomaankaupan vaihdon määrä supistunut tuonnin alalla. V. 1928 oli Suomen tuonti yli 8 miljardia Smk, mutta 1931 ja 1932 oli se enää 3,5 miljard. Väheneminen tekee siis 57—58 %. Ulosvietyjen tavaroiden arvo oli 1928 n. 6,2 miljardia, mutta 1931 vain 4,45 ja 1932 4,63 miljardia mk., joten vähentyminen on lähes 30 %. Viennin arvon väheneminen on tapahtunut puutavaran sekä vientimäärän että suuren hintojen laskemisen kautta. Puutavaran vientiarvo aleni mainitussa ajassa 2,6 miljardista 1,2 miljardiin markkaan. Selluloosan vientipaljous (volymi) on samaan aikaan kohonnut 37,2 %, puuvanukkeen 23,5, pahvin 20,0 ja paperin 6,6 %. Mutta kun hinnat ovat maailmanmarkkinoilla samaan aikaan suuresti laskeneet, ei viimeksimainittujenkaan vientitavarain rahallinen tulos ole niin hyvä kuin näistä numeroista voisi päätellä. Selluloosan hinta on esim. vuodesta 1930 lähtien alentunut 30 % ja paperin 25 %. Puutavaran ja paperiteollisuuden tuotteiden vientiarvojen suhteellinen osuus Suomen viennissä on pulan aikana muuttunut miltei päinvastaiseksi. V. 1928 oli puutavaran osuus viennin arvosta 55,7 % ja paperituotteiden 29,9, % kun luvut v. 1932 olivat taas 35,7 ja 44,4 %. Tällainen muutos merkitsee Suomen viennin siirtymistä raaka-aineiden viennistä enemmän puoli- ja kokovalmisteiden alalle. Mutta että pääpaino vieläkin on tässä puolivalmisteilla näkyy siitä, että paperin vientipaljous on lisääntynyt vain noin 1/6 siitä, mitä selluloosan vienti lisääntyi. Ulkomaankaupan tasapainon säilyttämistä on myös auttanut karjataloudesta saatujen elintarpeiden viennin lisääntyminen. Siten lisääntyi voin vienti, joka v. 1928 oli 13,4 milj. kg, vuoteen 1931 mennessä 17,4 milj. kg, laskien kuitenkin taas 1932 14,5 milj. kg:aan. Juuston, kananmunien ja sianlihan vienti lisääntyi suhteellisesti vielä enemmän. Kananmunien vienti kohosi 0,04 milj. kg:sta 6,3 milj. kg. ja sianlihan vienti 200 tuh. kilosta 2,0 milj. kg:aan. Sen kautta on karjataloudesta saatujen elintarpeiden

osuus viennissä kohonnut 8,2 %:sta 10,9 %:iin.

Ulkomaankaupan supistumisen luonne näkyy selvemmin kuitenkin tuonnin vähenemistä yksityiskohtaisemmin tarkastettaessa. Sentähden on mielenkiintoista verrata eräiden tavarain tuontimääriä v. 1928 ja v. 1932:

	v. 1928	v. 1932
Ruista tuotiin	172.310 000 kg	72.355.000 kg (v. 191 vain 30.105.000 kg)
Vehnää „	227.204.000 kg	115.009.000 kg
Sokeria „	92.048 000 „	58.159.000 „
Kahvia „	18.440.000 „	13.565.000 „
Tupakkaa „	3.347.000 „	2.304.000 „
Rehukakkuja	23.571.000 „	7.233.000 „
Maanvilj. koneita. . . .	4.898 tonn.	187 tonnn.
Takkirautaa	21.777 „	12.257 „
Rautalevyjä	32.384 „	18.991 „
Sementtiä	78.238 „	1.825 „
Kankaita	826 milj. mk. arvosta	194 milj. mk. arvosta

Monien tärkeiden tavaroiden tuonnin näin suuri vähentyminen on yksi todistus suuresta väestön kulutuskyvyn alenemisesta ja tuotannon supistumisesta. Onhan esim. teollisuuden perusraaka-aine, rauta, myöskin suurta tuonnin alenemista osoittavien tavaroiden joukossa. Joitakin mainituista tuontitavaroista on osittain korvattu kotimaisilla huonommilla ja kalliimmilla vastikkeilla. Sellaisia ovat mm. kankaat, ruis ja osin sokeri ja vehnä. Niiden ulkomainen tuonti on estetty suurella tullien korotuksella. Maanviljelystuotteiden vientiä on kiihoitettu huomattavilla vientipalkkioilla. Koko itsenäisyytensä ajan on Suomi hyvin nopeassa tempossa kehittänyt omassa maassaan samaa suojelustullijärjestelmää, josta sen porvaristo valittaa ulkomaisen kauppansa kärsivän. Miten pula aiheuttaa kapitalistisessa taloudessa selvää teknillistä taantumistakin, näkyy hyvin mielenkiintoisella tavalla autojen käytön vähenemisessä Suomessa pulan aikana. Vv. 1927—31 tuotiin maahan keskimäärin 5,498 kpl autoja ja autonalustoja, korkeimmillaan ollessa aina 10,398 kpl. vuodessa, mutta 1932 tuotiin niitä enää vain 763 kpl. Käytännössä olevien autojen luku onkin vähentynyt useammalla tuhannella samaan aikaan kuin Neuvostoliitossa valmistuu jättiläistehdas toisensa jälkeen autojen ja traktorien valmistamista varten.

Suomen kapitalistit olivat pakoitettuja kaikin keinoin ponnistelemaan kauppataseensa vientivoittoiseksi saamiseksi senkin tähden, kun maan viennissä oli pulan alkaessa v. 1928 ollut 1,8 miljardin markan vajaus. Siten syntyneitä ulkolaisia velkoja oli mahdoton uudistaa pulan aikana. Samoin oli valtiolla ja kunnilla monia lyhytaikaisia lainoja, joita ei saatu enää uusituksi, enempää kuin että ne olisi voitu muuttaa pitempiaikaiseksi lainaksikaan. Valtion ym. yhteisöjen ulkomailla olevien obligatioiden kurssi on koko pulan ajan vaihdellut vain 45—60 % välillä. V. 1931 esim. ostettiin sentähden eräitä dollariobligatioita 300 milj. mk. arvosta kotimaahan pysäyttääkseen niiden kurssin laskemisen. Koko vientiylijäämä ja huomattava summa valtiopankin kultavarastoja onkin viime vuosina siten käytetty vanhojen velkojen maksamiseen. Vasta viime vuonna sai Suomi ensimmäisen uuden lyhytaikaisen lainan pulan aikana. Se oli 1 milj. dollaria.

Mutta joka vuosi on vientiylijäämän hankkiminen käynyt yhä vaikeammaksi. Se on ollut mahdollista vain suuresti alentamalla kansan elintasoa. Kilpailu ja tuontirajoitukset Suomen päävientiartikkelien suhteen ovat jatkuvasti kasvaneet mailmanmarkkinoilla. Varsinkin protektsionismin kehitys Englannissa ja Saksassa on tuottanut sen ulkomaankaupalle iskun toisensa jälkeen. Suomen

tärkein ostaja on Englanti. Lähes puolet maan viennistä menee sinne. Englanti ostaa suurimman osan Suomen voista, puutavaroista ja paperiteollisuuden tuotteista. Selluloosan viennistäkin menee noin 60 % sinne. Mutta kaikilla näillä aloilla on sillä monta vaarallista kilpailijaa. Paperiteollisuuden alalla on suurin ja vaarallisin kilpailija Kanada, jolla Englannin dominiona on vissejä etuoikeuksia kaupalleen. Mutta tämän alan viejinä esiintyvät Englannin markkinoilla myös Saksa, Ruotsi, Norja ja Yhdysvallat. Puutavaran viennissä kilpailevat siellä Neuvostoliitto, Kanada ja Ruotsi. Englannin alusmaiden vaatimuksesta asetettu 10 % puutavaratulli koski kipeästi myös Suomea. Mutta yhä useammilla aloilla asettaa Englanti tuontirajoituksia .Viime viikkojen lehdet ovat kertoneet esim. sianlihan tuonnin rajoittamisesta, jonka viennin Suomi suuren vientipalkkion avulla hissasi viime vuonna verrattain ylös. Suomi on vielä Englannin markkinoilla siinä suhteessa epäedullisessa asemassa, että se ostaa sieltä vain noin puolet vientinsä arvosta, «jota nykyään pidetään rikoksena», kuten siitä sanoo ruotsinkielisten kapitalistien lehti Huvudstadsbladet. Parantaakseen edellytyksiään Englannin markkinoilla siirsi Suomi jo 1930 aseostonsa sinne. Muitakin ostoja on koetettu lisätä, niin että kuluvan vuoden ensimm. 4 kk. tuonti olikin jo Englannista 168,3 milj. vastaten v:n 1932 130,5 milj. ja v. 1931 117,2 milj. mk. samana aikana. Neuvostoliiton ja Englannin kauppasuhteiden katkeamisen tähden Suomen tämän vuoden alkupuolella onnistui lisätä puutavarakauppojaan Englannin kanssa edelliseen vuoteen verrattuna. Siitä oli mm. seurauksena, että Suomen puutavaran myynnit kuluvalle vuodelle olivat toukokuun lopussa 600,000 std., vastaten 310,000 std. viime vuonna samaan aikaan.

Paraillaan käynnissä olevissa kauppasopimusneuvotteluissa Englannin kanssa — joiden suomalaiset porvarislehdet sanovat muodostuvan pitkäaikaisiksi — on Suomelle keskeisin kysymys, millä myönnytyksillä voisi säilyttää vientioikeutensa Englantiin entisen laajuisena. Suomessa käyneen englantilaisen kauppalähetystön puheenjohtaja Alan sanoi Helsingissä pitämässään puheessa suoraan, että «meidän kykymme ostaa teiltä riippuu teidän kyvystänne ostaa meiltä». «Suur-Britania ei voi enää pitää avoimia tavara- ja kultamarkkinoita». Neuvotteluissa vaatiikin Englanti Suomen markkinoilla etuoikeuksia hiilen, teräksen, rautateosten, vehnän ja kutomateollisuustuotteiden viennilleen. Pahaksi onneksi ehtivät Suomen kilpailijat Saksa, Norja, Tanska ja Ruotsi ennen sitä uusimaan kauppasopimuksensa Englannin kanssa. Ne ostivat miltei jokainen itselleen myyntioikeuden sitoutumalla ostamaan Englannista suurimman osan käyttämästään hiilestä, Ruotsi 47 %, Norja 70 % ja Tanska vielä enemmän. Kun Suomen suurtilalliset ja suurtalonpojat vaativat valtiota ja teollisuutta siirtymään yhä enemmän puulämmitykseen ja Suomen hiilen tarve muutenkin on verrattain pieni, ei sen myönnytykset tällä alalla voi olla paljoakaan merkitsevät. Hbl. valmisteleekin sentähden asianomaisia seuraavalla ennustuksella: «Tästä syystä pitää meidän olla valmiita oikeaan kaupanhierontaan, joka ei helposti johda päätökseen ilman että eräät kotimaiset edut joutuvat siinä kärsimään. Mutta jos näitä uhreja ei tehdä, vähenee vientimme ja väestön ostokyky alenee vastaavassa määrässä». Puutavarakapitalistien edustaja Suomen neuvottelukunnassa Solitander ilmoittaa, että ensi tilassa pyritään saamaan «turvatuksi puunjalostustuotteiden ja maataloustuotteiden vienti» Englantiin. Missä määrässä siinä onnistutaan ja millä ehdoilla se tapahtuneekaan, on varmaa, että työtätekevien luokkien elintasoa ei sen kautta pyritäkään kohottamaan.

MAATALOUDESSA RYÖSTÖVILJELYSTÄ JA PIENTILALLISTEN OMAISUUDEN RYÖSTÖÄ.

Erityisen kireänä on pula esiintynyt Suomen maataloudessa viime vuoden aikanakin. Työläisten ostokyvyn suuri väheneminen ja maataloustuotteiden hintojen edelleen jatkunut lasku on tehnyt varsinkin pienten ja keskisuurien maatalouksien rahansaannin hyvin vaikeaksi, kun teollisuustuotteiden hinnat ovat kuitenkin pysyneet jotenkin entisellään. Puutavarateollisuuden taantumisen kautta menettivät suurtilalliset ja suurtalonpojat myös huomattavan osan tulojaan. Niiden lasketaan nimittäin esim. v. 1927 saaneen metsän myynnistä 1,4 miljardin markan tulot, mutta 1932 tekivät metsänmyyntitulot vain 300 milj. mk.. Suurviljelijäin ja suurtalonpoikain asemaa on valtiovalta kuitenkin korjannut tullien korotusten, vientipalkkioiden, lainojen järjestelyjen kautta ja monella muulla etuoikeudella. Mutta pien- ja keskitalonpoika on tästä hyötynyt hyvin vähän, päinvastoin ovat tullit ja vientipalkkiot monta kertaa vain merkinneet heille yhä uusia rasituksia.

Suomi on maatalousmaa, mutta ennen sotaa tuotti se leipäviljastaan 60 % ulkoa. Pulan alussa oli sen maataloustuotteiden vienti vain 8 % viennin arvosta. Sen maatalous on ollut suuntautuneena pääasiassa karjanhoidon alalle. Koko itsenäisyyden ajan on kuitenkin tietoisesti pyritty suuren viljatullin korotuksen ja viljelyspalkkioiden kautta lisäämään leipäviljan viljelemisen osuutta maataloudessa. Vuoteen 1932 oli jo päästy niin pitkälle, että siitä tuotiin ulkoa vain 38 %. Se oli saavutettu osaksi rukiin ja vehnän viljelyksen lisäämisen kautta, mutta samalla oli myöskin leipäviljan kulutus, joka ennen sotaa oli 174 kg, henkeä kohden laskenut 110 kg. henkeä ja vuotta kohden. Rukiin tuotanto oli kohotettu 724,000 tonnista 1.221.000 tonniin, joka on 87 % v. 1932 tarpeesta. Mutta niinpä olikin rukiin tulli nostettu 8 pennistä (v. 1920—21) 1 mk. 45 p.— 2 mk. 25 p. (v. 1933). Täten aikaan saatu suuri viljan hintain korotus on tullut vain suurtilallisten ja myllykapitalistien hyväksi. Noin 75 % Suomen maanviljelijöistä on sellaisia, jotka eivät tuota viljaa myytäväksi, vaan päinvastoin ostavat toiset miltei kaikki toiset osan käyttämästään viljasta. Sentähden vaativatkin Pohjois-Suomen talonpojat viljatullien poistamista heidän käyttämästään viljasta.

Vientipalkkioiden avulla on kananmunien ja sianlihan vienti saatu huomattavasti kohoamaan, kuten edellä jo on mainittu. Tämän vuoden alusta ryhdyttiin myöskin voista maksamaan noin 15 % vientipalkkiota. Mutta tuottajille on näistä vientipalkkioista ollut hyvin vähän hyötyä. Ensinnäkin ovat hinnat maailmanmarkkinoilla tavallisesti laskeneet samassa määrässä. Joku lehti mainitsee, että esim. voin ulosvientihinta olisi tänä vuonna alentunut 18 mk:sta 12 markkaan kg, oltuaan 1930 noin 30 mk. Huolimatta voin vientipalkkiosta ovat meijerit tämän vuoden alkupuolella maksaneet talonpojille maidosta 10—17 p. kiloa kohden vähemmän kuin 1932 alkupuolella vuotta. Niistä hyötyvät vain välittäjät ja suurtilalliset. Voin suurin ulosviejä Valio sai esim. v. 1932 voittoa 3,3 milj. mk., joka on huomattavasti suurempi kuin v. 1931 voitto, mutta talonpoikain meijerit menevät yksi toisensa jälkeen konkurssiin. Samoin oli koneita, lannoitusaineita ja siemeniä talonpojille välittävän Hankkijan voitto (2,58 milj mk.) suurempi kuin v. 1931 vaikka sen liikevaihto pieneni huomattavasti. Mutta veronmaksajille ja korkeiden tullien ja vientipalkkioiden suosimien tuotteiden kuluttajille merkitsevät nämä etuoikeudet suurta rasitusta. V:sta 1919 lähtien on vienti- ja tuontitullien summa valtion talousarviossa kasvanut 248 milj. mk:sta 1.439.5

milj. markkaan, siis kuusikertaiseksi. Pelkästään ruistullin aiheuttama ylimääräinen verotus tekee vuosittain noin 138 milj. mk., 8—900 mk. keskinkertaista työläisperhettä kohden. Sianlihan, kananmunien ja voin vientipalkkioiden lasketaan kuluvana vuonna merkitsevän kunkin noin 40 milj. mk. verotusta välittäjäfirmojen hyväksi.

Monet merkit viittaavat siihen, että Suomen maataloudessa on käynnissä nopea rappeutumisprosessi. Rahanpuutteen tähden eivät pien- ja keskitalonpojat voi ollenkaan ostaa maatalouskoneita ja lannoitusaineita. Monet porvarilliset ja sosialidemokraattiset kirjoittajat ovatkin kehoittaneet heitä jälleen ottamaan esille risukarhinsa. Maanviljelyskoneiden ostosumman ilmoittaa Hankkija vielä viime vuonnakin laskeneen. Apulantojen käytön vähenemistä osottaa se, että kun niitä v. 1928 tuotiin maahan 195,000 tonnia, niin teki se 1932 vain 95,000 tonnia. Fosforihapon käyttö on vähentynyt 41 %, kalin 70 % ja typen, jota sotavarustelujen tähden on ryhdytty valmistamaan kotimaassa, 27 %. Lannoituksen puutteessa muodostuu maanviljelys siis yhä enemmän ryöstöviljelykseksi. Samoin muodostuu karjan ruokintakin puutteelliseksi. Siihen käytettyjen leseiden tuonti on alentunut 98,286 tuh. kg:sta (1928) 49,229 tuh. kg:aan (1932) ja rehukakkujen tuonti 23,571 tuh. kg:sta 7,233 tuh. kg:aan. Karjan lukukin on pienentynyt samaan aikaan n. 200,000 päällä, joka on enemmän kuin 10 % ennen pulaa olleesta karjan määrästä. Peläten jatkuvaa karjan luvun pienenemistä koettavat porvarilliset ammattimiehet kiihoittaa maanviljelijöitä säilyttämään karjakantansa vähentymättömänä Neuvostoliitossa muka tulevaisuudessa avautuvia suuria myyntimahdollisuuksia varten.

Työtätekeville talonpojille on pula merkinnyt jatkuvaa elintason alentumista niinkuin työläisillekin. Mutta ei siinä kyllin. Kykenemättä maksamaan verojaan ja velkojensa korkoja ja kuoletuksia ovat jo monet kymmenet tuhannet talonpojat täytyneet antaa myydä omaisuutensa ja lopulta koko tilansakin ryöstöhuutokaupalla. Vuonna 1932 oli ulosmitattuja kiinteimistöjä koko maassa 17,073, joka on yli 6 % kaikista viljelmistä. Ulosmitatuista tiloista, myytiin viime vuonna ryöstöhuutokaupassa 3,537 tilaa (kahtena edellisenä vuonna oli niiden luku ollut n. 1600 ja 2500). Kuluvan vuoden alkupuolella on pakkohuutokaupalla myytyjen tilojen luku yhä vain lisääntynyt. Ensimmäisen neljänneksen aikana lisääntyi ulosmittausten luku 51,3 % ja ryöstöhuutokaupassa myytyjen tilojen luku 38,3 % edellisen vuoden vastaavaan aikaan verrattuna. Ne toimenpiteet, joihin vallassaolijat ovat olleet pakotettuja ryhtymään talonpoikain rauhoittamiseksi, eivät ole siis kyenneet ollenkaan estämään pientalonpoikain tilattomaksi joutumista. «Ilman omaa syytään hätään joutuneiden» pelastamiseksi valtion takuulla perustettu Maakiinteistöpankki on kyllä kuluneen vuoden aikana jakanut 3,292 lainaa, mutta vain 47 % niistä ilmoitetaan tulleen pikkutilallisille, jotka kuitenkin ovat enimmän valtion avun tarpeessa. Lainansaaneet eivät tietysti ole olleet kaikkein suurimmassa hädässä olevia, sillä sellaisille eivät valtio eivätkä yksityiset enää anna apua, ne ovat niitä «omasta syystään hätään joutuneita». Sellaisia pakkohuutokauppaan joutuneita tiloja, joitten huutosumma ei korvaa edes ulosmittauskustannuksia, on valtio ostellut viime vuodesta lähtien. Ne pitäisi sitten luovuttaa joko entisen omistajan tai hänen sukulaistensa viljeltäväksi tai jakaa vielä pienempiin osiin ja myydä. Tällaisia ostoja on valtio tehnyt jo toista tuhatta, ostaen kuitenkin vain pienen osan sille tarjotuista tiloista. Päättäen niistä laajoista selittelyistä, joita asianomaiset viranomaiset ovat

esitelleet puolustuksekseen, etteivät ole ostaneet valtiolle kuin pienen osan tarjotuista tiloista, ovat ne juuri pienimmät ja taloudellisesti heikoimmat tilat, jotka tällöinkin on sivuutettu. Asiallisestihan valtion ostaman pientilan entinen viljelijä, jos hän saa jäädä sitä viljelemään, jää tietysti tämänkin jälkeen samallaiseen velkaorjuuteen kuin missä hän eli aikaisemminkin, joka kenties loppujen lopuksi päättyy hänen maantielle ajamiseensa. Päätarkoitus tällä valtion tilastolla onkin estää huutokauppahintoja kovin laskemasta, että pankit saisivat rahansa takaisin. Tyytymättömyys pientalonpoikain keskuudessa onkin tämän tähden yhä edelleen kasvanut. Selvemmin on se ollut huomattavissa Pohjois-Suomessa, jossa Nivalanseudun talonpojat jo v. 1932 olivat avoimessa yhteenotossa fasistidiktatuurin poliisijoukkojen ja sotajoukkojen kanssa.

TYÖLÄISTEN ELINTASON ALASPAINAMINEN PÄÄOMIEN SUURENTAMISEN EHTONA

Suomen suurkapitalistien äänenkannattajat ovat moneen kertaan tunnustaneet, että ratkaiseva merkitys suurkapitalistien verrattain hyville tuloksille pulan aikana on ollut fasistidiktatuurin suojassa toimeenpannulla työläisten elintason alentamisella. Kenraali Walden, selluloosateollisuuden hakoja ja lapuanliikkeen päärahoittajia ja Uuden Suomen johtokunnan jäsen, kehuu esim. äskettäin antamassaan haastattelussa, että selluloosateollisuus on voinut niin hyvin kilpailla ulkomailla. kun «aikoinaan kieltäydyttiin joukkosopimusten solmiamisesta», se on saatiin mielin määrin alentaa palkkoja. Samoin vakuutti edellisen hallituksen maanviljelysministeri Jutila eräässä puheessaan etelä-Suomen maanviljelijäin. jotka käyttivät enimmän palkkatyötä, onnistuneen paraiten järjestämään tuotantonsa kannattavaisuuden. Tuotantonsa määrän puolesta paraassa asemassa olevat teollisuudet, paperi- ja kutomateollisuus, ovatkin olleet erityisesti tunnettuja siitä, että niiden työläiset täytyvät saada palkkansa lisäksi perheilleen vaivaisapua. Palkkojen alaspainaminen on vielä kuluneenakin vuotena jatkunut, vaikka jotkut porvarillisten kunnallismiesten kokouksetkin ovat täytyneet asettua jo sitä vastaan, kun kuntien vaivaishoitomenot kasvavat niin suunnattomasti. Kurjimmat ovat ne tietysti olleet maatalous-ja metsätöissä, joissa 15—20 mk. päiväpalkat 10-tuntiselta päivältä ovat olleet aivan tavallisia, mutta alentuen monta kertaa aina 4 mk. päivältä. Nyt ilmoitetaan esim. kevätuitoissa maksettavan paraimmin palkatuille 2 mk. tuntipalkkoja. Keskimäärin lasketaan palkkojen laskeneen 40—60 %. Todellinen elintason aleneminen on monille työläisryhmille ilmeisesti vielä suurempi, sillä mm. eduskunnan pankkivaliokunta ilmoittaa rahan kotimaisen ostovoiman laskeneen syyskuusta 1931 13,9 % (ulkomainen ostovoima laski yli 42 %). Ammattilehdet lausuvat ilonsa siitä, että ensi kerran sitten 1929 kohosivat myöskin tukkuhinnat mainittuna aikana. Mutta niin taitavasti pannaan Suomen virallinen elintarveindeksi kokoon, että se osottaa eduskunnan valiokunnan mainitsemana aikana elinkustannusten alentuneen noin 10 pisteellä. Työläiset ovat edelleenkin hyvin huonosti puolustaneet itseään kapitalistien nälkähyökkäystä vastaan. Virallinen tilasto mainitsee viime vuonna olleen koko maassa kolme lakkoa, johon ei ole kuitenkaan laskettu useita hätäaputyöläisten lakkoja. Kaikki lakot ovat olleet joko työläisten oma-alotteisesti tekemiä tai kompuolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen järjestämiä. Tänä vuonna ovat reformistiset ammattiliittojohtajatkin olleet työläisten painostuksesta pakotettuja julistamaan makkaratyöläisten lakon Helsingissä ja paraillaan käynnissä olevan merimiesten lakon.

Työttömyydestä ovat porvarilliset ja sosialifasistiset lehdet viime viikkoina kirjoitelleet, että se olisi muka vähenemässä. SSd innostuu jo julistamaan, että työttömyyden syvin kurvi olisi jo sivuutettu. Aiheen iloonsa ovat nuo lehdet saaneet siitä, kun virallinen työttömyystilasto on kevätkuukausina osottanut edellisen vuoden vastaavaan aikaan verrattuna pienentyneen n. 6 tuhannella. Sen nojalla ovat kunnat jo kiiruhtaneet pienentämään hätäaputöitään. Työttömien luvun väheneminen olisi pitänyt tapahtua sentähden, että viime talvena oli hiukan enemmän metsätöitä kuin edellisenä talvena. Mutta kun tiedämme miten kurja ja puutteellinen on Suomen virallinen työttömyystilasto, on tällaiset tiedot otettava hyvin varovaisesti vastaan. Työttömien luvun tilapäinen aleneminen 5—6000 ei vielä paljoa merkitse satojentuhansien kurjuuden lieventämiseksi.

Laajaa työttömyyttä ovat vallassaolijat käyttäneet häikäilemättömästi apunaan työssä olevienkin palkkojen alentamiseksi. Valtion ja kuntien työttömyyspolitiikka on tietoisesti suunnattu palvelemaan tätä tarkoitusta. Sitä varten määrättiin aikanaan, että hätäaputöissä pitää palkkojen olla 20 % alempana alimpia paikkakunnan palkkoja, joka aiheutti kilpajuoksun näiden töiden ja yksityisten kapitalistien töiden palkkojen alentamisessa. Siinä tarkoituksessa järjestettiin myös työttömien pakkotyö. Äskettäin valmistuneen valtion työttömyyskomitean mietinnön johdosta selittää Huvudstadsbladet niitä periaatteita, jotka vallassaolijoita ovat tässä toiminnassa olleet ohjaamassa ja joiden pohjalle mainitun komitean uusi suunnitelmakin perustuu. Kesäkuun 6 p:n pääkirjoituksessaan kertoo lehti, että porvarien mielestä pula on johtunut siitä, että ihmiskunta on velkaantunut pitäessään yllä liian korkeata elintasoa. «Kulutus on viety niin pitkälle, että riittävän suurien pääomien muodostuminen on käynyt mahdottomaksi. Nyt pitää sentähden voittaa tämän kevytmielisyyden seuraukset». Kun työttömyysavustuskin hidastuttaa pulan voittamiseksi välttämätöntä pääomien muodostumista, ei yhteiskunnalta voi sentähden vaatiakaan muuta kuin että se häthätää pelastaa työttömät avoimesta nälkäkuolemasta, selittää lehden kirjoittaja julkean avomielisesti.

Näiden periaatteiden noudattamista silmällä pitäen ehdottaakin mainittu komitea, että hätäaputöiden palkat pidetään edelleenkin yhtä alhaisina ja että yhä suurempi osa yleisistä töistä suoritetaan hätäaputöinä. Suuriperheisille ja muilta paikkakunnilta oleville annetaan kunnille oikeus maksaa jonkunlaisia «paikallislisiä». Pienviljelijöiltä, joiden peltoala on 2 ha, kielletään kokonaan oikeus saada hätäaputöitä. Tyytymättömien työttömien joukkojen poistamiseksi liikekeskuksista ehdottaa komitea ryhdyttäväksi laajaan valtion avustuksella tapahtuvaan uudisasutukseen. Sitä varten suunnitellaan vuosittain perustettavan 4000 uutta «asutustilaa». Tiloja, joissa on vähän perunamaata mökin ympärillä. Komitea tietysti jättää selvittämättä sen, miten itsensä jo kokonaan paljaaksi syöneet ja korviaan myöten velkaantuneet työttömät voivat päästä elämisen alkuunkaan sillä 20.000 markalla, joka heille suunnitellaan korkeintaan annettavaksi tilan perustamiskustannuksiin. Eiväthän jo valmiit asutukset ja viljelmät omaavat vanhat pientilallisetkaan kykene nyt elättämään maalla itseään ja perhettään ja pitämään tilaa hallussaan. Suomen Sosialidemokraatti, joka huolehtii tuskallisella jännityksellä yhteiskunnan rauhallisena pysymisestä vaikkapa minkälaisen työtätekevien kurjuuden kustannuksella, huudahtaa nytkin erityisesti ehdotuksen tämän kohdan johdosta, että siten saadaan «liikaväestö pois kaupungeista». (SSd. 7/6—33.) Keino ei ole suinkaan mikään uusi keksintö. Ruotsin

noskelainen hallitus kokeilee sillä juuri paraikaa.

Sovelluttaessaan työttömiin työläisiin pakkotyöjärjestelmää ovat Suomen fasistiset ja sosialifasistiset kunnallishallinnot ottaneet myös hyvin laajassa mitassa käytäntöön vaivaishoitolain mahdolliseksi tekemän velkavankeusjärjestelmän. Vuonna 1921 voimaan tulleen vaivaishoitolain nojalla perustelivat suuremmat kunnat yksin ja pienemmät useampi yhdessä jo ennen pulaa kunnallisia pakkotyölaitoksia niitä työläisiä varten, jotka olivat saaneet perheilleen tilapäistä vaivaisapua eivätkä kyenneet suorittamaan sitä takaisin. Kansa nimittää niitä toisin paikoin lusikkalinnoiksi (-vankiloiksi), sillä monin paikoin niiden rakentamista puolustettiin sillä, että niihin joutuvat elatusvelvollisuutensa laiminlyöneet aviottomain lasten isät työllä korvaamaan lastensa elatuksen. Näihin laitoksiin on nyt teljetty suuret joukot vaivaisapua nauttineita työläisiä korvaamaan työllään saamansa avustuksen. Laitoksissa maksettavien pienten palkkojen tähden menee siihen aina kohtuuttoman pitkä aika. Virallinen vaivaishoidontarkastajakin on sanonut, että näihin laitoksiin jouduttuaan ei työmies enää koskaan pääse omille jaloilleen. Itse laitoksessa vallitsee täydellinen vankilakuri vankipukuineen ja poistumiskieltoineen. Jos osaa olla kaitsijain mieliksi saa jonkun kuukauden päästä käydä «lomalla» omaisiaan tapaamassa. Joku vuosi sitten tappoivat vartijat eräässä sellaisessa laitoksessa sinne suljetun työläisen häntä hyvin raa'asti kurittaessaan. Pienemmästäkin järjestysrikoksesta voi joutua putkaan ja menettää moniksi kuukausiksi lomaoikeutensa. Karkaamisesta voi joutua aina kolmeksi vuodeksi vankilaan. Asuntoolot ovat tavattoman kurjat. Helsingissä säilytetään yli 300 tällaista velkavankia tiloissa, jotka ovat varatut vain 100 varten. Helsingin kaupunki aikoo perustaa toisen tällaisen laitoksen erityisesti naisia varten. Ruotsikkoporvarien äänenkannattajan Hbl mielestä vallitsee näissä laitoksissa vieläkin liian suuri vapaus, koska ne ovat vain rajoitetussa määrässä onnistuneet täyttämään tehtävänsä, 1) pakottaa avunsaajat suorittamaan saamansa avustus takaisin ja 2) pelottaa sen tarpeessa olijoita turvautumasta vaivaisapuun. Lehti tietysti toivoo näissäkin laitoksissa toimeenpantavan samallaisen kurin kuin poliittisilla vangeilla on Tammisaaressa. Kapitalisti ei häikäile mitään keinoja toimiessaan työläisten elintason alentamiseksi.

NE, JOTKA KERÄÄVÄT PÄÄOMIA KANSAN HÄDÄN KUSTANNUKSELLA

Vaatiessaan työläisiä ja työtätekeviä talonpoikia nöyrästi alistumaan kohtaloonsa ovat sosialifasistiset johtajat usean kerran pelotelleet heitä sillä, että kapitalistien riistovapauden rajoittaminen voisi aiheuttaa pääomien maasta pakenemista. Todellisuudessa on kuitenkin tapahtunut päinvastoin. Suuri palkkojen aleneminen on nimittäin houkutellut ainakin eräitä ulkomaisia pääomia siirtämään toimintansa Suomeen. Siten ovat Pohjois-Ruotsin eräät puutavaraliikkeet siirtäneet osan metsätöitään Suomen puolelle. Samoin suureni Suomen kauppalaivasto viime vuonna 34 laivalla, joista ainakin 11 on vain nimellisen kaupan kautta siirretty Suomen lipun alle, että niiden ruotsalaiset omistajat pääsevät siten hyötymään suomalaisten merimiesten kurjien palkkojen kustannuksella.

Yleensä ovat suomalaiset suurkapitalistit olleetkin tyytyväisiä saavuttamiinsa tuloksiin. Ne myöntävät avoimesti, että tullien koroitus ja valtiopankin toimesta toteutettu rahanarvon alentaminen ovat tuottaneet hyviä tuloksia suuren palkkojen alennuksen yhteydessä. Sitä osottaa myöskin teollisuusosakkeiden kurssin kohoaminen. Näyttääpä siltä kuin olisivat teollisuuslaitokset vasta vii-

me vuonna päässeet täysin osallisiksi rahanarvon alenemisen tuottamasta hyödystä, josta suurpankit voivat jo v:n 1931 tilinpäätöksissä kirjata huomattavan osan. Ne summat, jotka «pulassa olevat» suurfirmat ovat riistäneet vuoden 1932 aikana työläisiltä ja talonpojilta, eivät olekaan mitään nappikauppiaan voittoja. Mainitsemme niistä vain joitakin sattumalta silmiimme tulleiden yhtiöiden voittoja:

Enso-Gutzeit-yhtiön tilinpäätöksessä laskettiin «nettovoitoksi» v. 1932 21,4 milj. mk., jakaen se osakkailleen varovaisesti 6 %. Kymiyhtiön nettovoitto oli 31,8 milj. mk. (edell. vuonna 34,5 milj. mk.) ja jakoi 9 %. Kymiyhtiön viimevuotisista tuloksista julkaistut tiedot paljastavat myös hiukan sitä laskujärjestelmää, minkä perusteella yhtiöiden nettovoitot saadaan. Kymiyhtiön koko voitto oli 54,9 milj. mk., ainakin niin paljon siis pidätettiin työläisten työntuloksista kapitalisteille, mutta kun siitä laskettiin pois veroihin varattu summa ja eräitä muita poistoja (peruspääoman kuoletukset oli jo ennen sitä poistettu), niin jää puhtaaksi edellä mainittu summa. Siten jää Ahlström O.Y:n voitoksi 16,01 milj. mk.,, Tornatorin 10,77 milj., Tampereen pellava 10,39 milj., Finlayson & K. 7,1 milj. mk., Kemiyhtiö 3,8 milj., Karhula 2,4 milj. Suomen Höyrylaivayhtiö 3,1 milj. Högforssin tehdas 1,9 milj., Alkoholiliike 57,26 milj., Suomen Pankki 115 milj., Pohjoismaiden Yhdyspankki 42,1 milj. (edell. v. 46 milj.), Kansallispankki 28,2 milj. (v. 1931 32,35 milj.), Helsingin Osakepankki 18,8 milj. mk. jne. Vaikka useat liikkeet ovatkin merkinneet edelliseen vuoteen verraten voitokseen hiukan pienempiä summia, niin johtuu se monissa tapauksissa kokonaan varovaisuussyistä tehdyistä tavallista suuremmista poistoista. Mutta sellaisenaankin ovat ne jättiläissummia keskellä kireintä pulaa. Kuka uskoo, että sellaisten rikkauksien taskuunsa pistäjillä olisi myöskin pula? Ne osottavat, että suurten pösöjen rikkaudet vain lisääntyvät samaan aikaan kuin sadattuhannet työläiset ja pientilalliset menettävät kaikki elämisen mahdollisuudet.

PULAN LIEVENTYMINEN?

Alussa jo mainitsimme siitä, että viime vuoden teollisuuden arvo on arvioitu olevan 500 milj. mk. suurempi kuin v. 1931. Eräänlaista vilkastumista on muillakin aloilla ollut huomattavissa viime vuoden lopulla ja tämän vuoden alussa. Niinpä viime talvena oli jonkunverran enemmän metsätöitä kuin edellisenä talvena. Mutta talvella 1931—32 ei toimitettukaan sanottavasti hakkauksia sentähden kun tahdottiin saada vanhat varastot loppumaan, joten nyt piti kaataa 4,1 milj. runkoa enemmän kuin silloin. Sisämaan kaupassa kerrotaan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä tapahtuneen 100 milj. mk. lisäys edellisen vuoden vastaavaan aikaan verrattuna, joka on kokonaan johtunut hintojen kohoamisesta. Muitakin numeroiden suurenemisia on voitu osoittaa. Mutta merkitseekö se silti vielä pulan lieventymistä? Suomalaisten kapitalistien omat lehdetkin ovat siinä suhteessa hyvin varovaisia. Ne selittävät, että useassa kohdassa numeroiden suureneminen johtuu rahanarvon alenemisesta ja sen seurauksena olevasta hintojen kohoamisesta. Joillakin aivan rajoitetuilla aloilla on suuri palkkojen alennus ja rahanarvon aleneminen, joka myöskin vaikuttaa palkkojen alentumisen, saaneet aikaan pienempää «yritteliäisyyden» vilkastumista, kuten näimme esim. kauppalaivaston suurentumisesta. Kilpailukykymme maailmanmarkkinoilla on parantunut, sanovat kapitalistit itse, jättäen sanomatta kenen kustannuksella se on tapahtunut. «Mutta pysyväiseksi ei tätä kehityspiirrettä kuitenkaan uskaltane ennustaa», sanoo muuan konjunktuurilehti. Se on jo puolinainen tunnustus siitä, että tosiasiassa pula ei ole ollenkaan lieventynyt, vaikka jotkut

kapitalistit voivatkin merkitä voittojensa olleen kohtalaisen hyvät. Lehdet ovat mm. todenneet, että kuluvan vuoden ensimmäisen neljänneksen kauppabalanssin aktiivisuus pieneni jo 60 % edelliseen vuoteen verrattuna. Luonnottomasti supistetulle tuonnille oli täydytty antaa vähän suurempia vapauksia, mutta ei voitukaan suurentaa vientiä vastaavassa määrästä. Tammi-toukokuun aikana 1933 on kyllä puuvanukkeen ja pahvin ja paperin vienti kohonnut (12 tuh. ja 13 tuh. tonnia), mutta samaan aikaan on selluloosan vienti pienentynyt yli 12 tuh. tonnia edelliseen vuoteen verrattuna. Samoin on munien ja voin viennissä ollut entistä suurempia vaikeuksia. Edellä mainittu kenraali Walden mainitsee haastattelussaan, että sulfiittiselluloosan tuotantoa supistetaan kuluvana vuonna 25 % ja sulfaattiselluloosan tuotantoa 15 %. Vientiteollisuuden tulevaisuuden näköalatkaan eivät ole siis mitkään loistavat.

Mutta erityisen tärkeätä on meidän muistaa edellä jo useamman kerran alleviivattu tosiasia, että pulavuosina on työläisten ja pientalonpoikain elintaso painettu äärimmäisen huonoksi. Heidän kulutuskykynsä aleneminen ja pien- ja keskitalonpoikain viljelmien rappeutuminen ja monin paikoin suoranainen tuhoutuminenkin ovat hyvin oleellinen osa pulasta. Ne vaikeuttavat pulan voittamista muillakin aloilla. Tässä tapahtunut olojen huonontuminen viime vuoden aikana on kaikille selvästi nähtävissä. Puute ja kurjuus on viime aikoina yhä enemmän myös levinnyt kaupunkien pikkuporvariston keskuuteen. Se rikkinäisyys ja moniryhmäisyys, joka on erityisesti heinäkuun 1 ja 3 päivä suoritettavien vaalien valmisteluissa ollut ominaista Suomen porvaristolle, on myös yksi todistus maan taloudellisen tilan epävakaisuuden jatkumisesta. Eivät edes äärimmäisten fasistien piirit ole täysin yksimielisiä siitä, mitä keinoja käyttäen voitaisiin paraiten toteuttaa suurporvariston pääpyrkimys, siirtää pulan seuraukset vielä suuremmassa määrässä työläisten ja työtätekevien talonpoikain kannettavaksi. Se on ainoa keino, jolla kapitalismi yrittää selvitä pulasta. Suomen työläisten ja pientilallisten elintaso tulee siis edelleenkin alenemaan, jos heidän kommunistisen puolueen johdolla käymänsä taistelu kapitalistien nälkähyökkäystä vastaan ja sosialistisen pulan voittamisen puolesta ei voimistu nopeammassa tempossa kuin mitä se on tähän mennessä fasistidiktatuurin aikana tapahtunut.

Klara Zetkin—taistelija maailman proletaarisen vallankumouksen puolesta

Tov. Klara Zetkin kuoli kesäk. 20 p:nä 1933 Arkangelissa, Moskovan lähellä, 75 vuoden ikäisenä. Hänen ruumiinsa poltettiin ja uurna haudattiin Moskovan Punaiselle torille. Hautajaissaattueessa olivat mukana maailman proletariaatin parhaat johtajat, tov. Stalin y.m.

Seuraavassa esitämme lukijoillemme Kommunistisen internationalen toimeenpanevan komitean puhemiehistön julkilausuman, joka julkaistiin tov. Klara Zetkinin kuoleman johdosta Pravdassa N:o 169, kesäk. 21 p:nä 1933.

ON kuollut suuri vallankumouksellinen — Klara Zetkin, joka antoi yli puoli vuosisataa elämästään tuliselle taistelulle maailman sosialistisen vallankumouksen puolesta. Hän kuoli pitäen korkealla kommunismin lippua elämänsä viimeiseen silmänräpäykseen saakka.

Saksan työväenluokka, joka sankarillisesti taistelee veristä fasistidiktatuuria vastaan, kunnioittaa häntä koeteltuna, rohkeana ja rakastettuna johtajanaan. Voitokkaan proletaarisen vallankumouksen maan työväenluokka kunnioittaa häntä uskollisena asekumppaninaan ja ystävänään taistelussa sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta. Kommunistinen internationale, vapautumisensa puolesta taistelevat työläiset ja työläisnaiset kaikissa maissa kunnioittavat häntä vallankumouksellisena sankarinaan.

Meidän Klaramme oli kansainvälisessä työväenliikkeessä Engelsin ja Leninin asekumppanina. Hän taisteli yhdessä Frans Mehringin, Rosa Luxemburgin ja Karl Liebknechtin kanssa. Hän astui Saksan vanhan sosialidemokraattisen puolueen riveihin siihen aikaan, jolloin se vielä oli illegaalinen ja bismarckilaisen poliisin vainotoimenpiteiden alainen. Hän otti toimekkaasti osaa II internationalen perustamiseen. Mutta samalla hän oli eräs ensimmäisiä, jotka esiintyivät tämän internationalen riveissä taistelussa revisionisteja ja muita opportunisteja vastaan. Työläisnaisten lehden toimittajana hän jo v. 1892 julisti vallankumouksellista sosialismia ja mobilisoi ensimmäisen opposition Saksan sosialidemokratian opportunistisia johtajia vastaan. V. 1906 alussa hän jo kirjoitti, että nämä johtajat tahtoivat muuttaa sosialidemokratian «säyseäksi kotoiseksi villakoiraksi, sisällöltään kansallis-sosialistis-liberaaliseksi, koirapahaseksi, joka mielistellen antaa käpälänsä mille tahansa porvarilliselle roskaväelle».

Imperialistisen maailmansodan aikana hänet vangittiin antimilitaristisen agitationsa ja shovinismia ja sosialipatriotismia vastaan käymänsä itseuhrautuvan taistelun vuoksi. Vapautumisensa jälkeen hän yhdessä Karl Liebknechtin, Rosa Luxemburgin ja muiden kanssa kuului «Spartakistien liittoon». V. 1919 saakka hän jatkoi Saksan riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen riveissä taistelua opportunistisia johtajia vastaan. Sitten hän liittyi vasta perustettuun Saksan kommunistiseen puolueeseen ja siitä saakka oli Saksan kommunistisen puolueen KK:n jäsenenä. «Toinen internationale», kirjoitti hän tähän aikaan, «ei voi edes sanoa: «kaikki on menetetty, paitsi kunnia». Se menetti ennenkaikkea kunnian, sentähden että se kieltäytyi taistelusta.»

Venäjän vallankumouksellinen liike oli Klara Zetkinille alusta alkaen taisteluvoiman ja vallankumouksellisen marxismin ymmärtämyksen lähteenä. V. 1917, jolloin monet muut vasemmistoradikaalit länsi-eurooppalaisen liikkeen riveissä vielä epäilevästi suhtautuivat bolshevikkien vallankumoukselliseen taktiikkaan, Klara Zetkin heti kannatti tätä taktiikkaa ja innostuksella tervehti Lokakuun vallankumousta. Siitä lähtien hän väsymättömästi ja rohkeasti puolusti Neuvostoliittoa kaikilta sen vihollisilta ja harjoitti aina ja kaikkialla täydellä innostuksella kansainvälistä propagandaa voitokkaan proletariaatin diktatuurin saavutusten hyväksi.

Klara Zetkin oli todellinen internationalisti. Heti Kommunistisen internationalen perustamisen jälkeen hän otti sen edustajan ominaisuudessa osaa Ranskan sosialistisen puolueen kokoukseen Tours-issa, missä hän kykeni valtaamaan edustajain enemmistön kommunismin puolelle. Seuraavana vuonna hän kävi loistavaa taistelua kommunismin puolesta Italian sosialistisen puolueen kokouksessa Milanossa. Hänelle kuuluu aloite kansainvälisen naissihteeristön muodostamisesta ja kansainvälisen naistenpäivän viettämisestä ja hän monet vuodet johti Kominternin naisten työtä. Useiden vuosien aikana hän johti vallankumoustaistelijain kansainvälisen avustusjärjestön työtä.

V. 1921 lähtien hän oli Kommunistisen internationalen toimeenpanevan komitean ja puhemiehistön jäsen ja aktiivisesti osallistui Kominternin

tärkeimpien kysymysten käsittelyyn ja niiden käytännössä toteuttamiseen. Viime vuosina sairaus rajoitti tätä hänen toimeliaisuuttaan. Hän aina elävällä vallankumouksellisella vihalla horjumatta jatkoi taistelua porvariston sosialidemokraattisia agentteja vastaan, Kominternin vihollisia vastaan Kautskysta Trotskiin saakka.

Eräs Klara Zetkinin kaikkein arvokkaimpia ansioita oli hänen tulinen taistelunsa, jota hän monet vuodet kaikella vallankumouksellisella hehkullaan kävi imperialististen sotain ja Neuvostoliitto-vastaisen sotilaallisen intervention valmisteluja vastaan. Jo vuonna 1922 hän Kominternin toimeenpanevan komitean laajennetussa täysi-istunnossa esitti alustuksen kommunististen puolueiden taistelusta sodanvaaraa vastaan, alustuksen, joka ei ole menettänyt merkitystään vielä nytkään. «Vain kapitalismin kukistaminen», päätti hän alustuksensa, «voi pelastaa ihmiskunnan sodan vaaralta. Vain maailmanvallankumous johtaa ihmiskunnan rauhaan. Toimikaa, taistelkaa! Aseistakaa joukkoja tähän taisteluun!»

«Sota työtätekeviä vastaan, työtätekevät sotaa vastaan», niin nimitetään viimeistä lentokirjasta, jonka tov. Klara Zetkin vielä voi päättää. Vielä viime päivinä hän aloitti uuden teoksen sosialidemokratiaa vastaan. Hänen viimeinen julkinen esiintymisensä Saksassa, kuuluisa puhe, jolla hän vanhimman edustajan ominaisuudessa avasi Saksan parlamentin istunnon elok. 30 p:nä 1932, oli omistettu taistelulle fasismia vastaan ja yhtenäiselle antifasistiselle rintamalle ja herätti suurenmoista ihastusta koko maailman työläisissä. «Minä toivon», julisti hän fasistisen parlamentin edessä, «eläväni vielä siihen onnelliseen hetkeen saakka, jolloin minä vanhimman edustajan ominaisuudessa avaan neuvosto-Saksan neuvostojen ensimmäisen kokouksen».

Niin hän oli aina täynnä uskallusta ja taisteluiloa. «Elämämme viimeiseen kipinään saakka täydellä itsensä unhoittamisella työskennelkäämme vallankumouksen, jouduttamiseksi, proletaarisen maailman vallankumouksen voiton puolesta», kehoitti hän meitä Leninin kuoleman jälkeen. «Silloin me autamme sen ainoan muistopatsaan pystyttämistä, joka on Leninin ja kaikkien niiden suurten henkilöiden arvoinen, jotka ovat kulkeneet proletariaatin johdossa, osottaen sille päämäärän ja tien, kaikkien niiden tuntemattomain taistelijain arvoinen, jotka ovat tulleet suuriksi taistellessaan ja kaatuessaan vapauden puolesta.»

«Se muistomerkki on kommunistinen Yhteiskunta.»

Kommunistisen internationalen toimeenpanevan komitean puhemiehistö.

Kirjallisuutta

"KOMMUNISTIN" KAHDEKSAN VUOSIKERRAN HAKEMISTO.

Tov. Aino Pesosen toimittamana ilmestyy Kirjan kustannuksella piakkoin: "Asia- ja tekijä-hakemisto. Kommunisti 1925—1932." siv. 73.

Hakemiston tarve on jo kauan ollut tuntuva. Alustuksia, puheita ja opiskelutehtäviä laatiessa, sekä yleensä kun työssään tarvitsee kirjallisia lähteitä, muistuu mieleen, että jostain asiasta on ollut kirjoituksia Kommunistissa, tai että jossain Kommunistin kirjoituksessa on siitä tietoja, mutta — on vaikea löytää! Vuotuiset sisällysluettelot antavat niissä suhteissa varsin vähän osviittaa.

Hakemisto on laadittu niin, että kirjainjärjestyksessä esitetään sekä henkilöt, jotka ovat kirjoittaneet kirjoituksia, että myös mitä niistä toiset ovat kirjoittaneet. Asioista on osoitukset missä kirjoituksissa niistä on puhetta. Sosialismin rakentamisen kysymyksistä on kolmisen sivua osoituksia;

NKP(b):n puoluekokousten ja KK:n päätöksiä, alustuksia ja artikkeleita. Kominternista samoin kolmatta sivua. Leninin kirjoitusten luetteloa on sivu, samoin Stalinin. Marxin ja Engelsin kirjoituksia löytyy myöskin — vaikka, sivumennen sanoen, niitä on ollut liian vähän. Suomen kysymyksiä on käsitelty aika paljon, koska on tullut lähes neljä sivua luetteloa. Esityksiä varten vastustajista — II Internationalesta, sosialifasismista, trotskismista — saa hakemiston avulla huomattavan aineiston.

Ei ole syytä tässä käydä enempää selostamaan hakemistoa. Sen hankkii jokainen Kommunistin lukija. Vaikka jollakin toverilla ei olisi kaikkia vanhempia vuosikertoja, on hakemisto tarpeen. Sieltä voi merkitä mitä tarvitsee ja sitten kirjastoista tai tovereitten kappaleista ottaa tiedot.

Hakemiston laatija on tehnyt suuren työn, ja mikäli alkunäkemältä voi päättää, onnistunut. Jos toverit tulevat havaitsemaan virheitä ja puutteita, pyydetään niistä ilmoittamaan toimitukselle, joko välitöntä oikaisua varten tai vastaisten hakemistojen hyväksi.

Y. S.

Katsauksia

VIENTIKIELLON KUMOAMINEN. Huhtikuun 19 päivänä annetun neuvostovallan tavarain vientiä Englantiin koskevan kiellon kumoaminen heinäk. 1 p:nä teki lopun liki kolmikuukautisesta taistelusta, johon Englannin hallitus työnsi neuvostohallituksen, taistelusta, joka osoittaa sodanjälkeisten kansainvälisten suhteiden koko epävarmuuden. Vastaukseksi muutamien Englannin kansalaisten vangitsemiseen, joita neuvostovalta syytti tuholaisuudesta, vakoilusta ja lahjomisesta, Englannin hallitus esitti vaatimuksen heidän vapauttamisestaan ilman oikeudenkäyntiä tai syyttömäksi julistamisesta oikeudessa, uhaten muussa tapauksessa kieltää neuvostovallan tuotteiden viennin Englantiin. Itse mainitunlaisten uhkausten käyttämisen mahdollisuus osoitti, että muutamien maiden hallitsevat luokat vielä ajattelevat, että työläis-talonpoikainen hallitus voidaan saada kieltäytymään päätösvapaudestaan uhkausten avulla, samaan tapaan kuin se voidaan saavuttaa heikkoihin siirtomaakansoihin nähden. Mutta neuvostovallan työväenluokalla ja talonpoikaistolla on luomassaan hallituksessa voimakas etujensa puolustamisase. Neuvostohallitus, luonnollisesti, ei toimi tyhjässä ympäristössä, sen on otettava huomioon kapitalististen valtain olemassaolo. Mutta silloin, kun nämä vallat eivät tahdo ottaa huomioon sen suvereniteettiä, s.o. sitä tosiasiaa, että neuvostoalueella säätää lait neuvostohallitus, että se päättää niiden toteuttamisesta, silloin kun kapitalistiset vallat koettavat suhtautua neuvostohallitukseen samalla tavalla kuin niistä riippuvaisiin siirtomaiden hallitsijoihin, silloin on kysymyksessä yritys murtaa seinä otsalla. Uhkauksista välittämättä neuvostohallitus asetti vangitut syytettyjen tuolille, suoritti oikeudenkäynnin, ja oikeus langetti oikeudenmukaisen tuomionsa. Oikeuden päätös pantiin täytäntöön, karkoitettavaksi tuomitut Englannin alamaiset karkoitettiin. Vankeusrangaistukseen tuomitut pidätettiin rangaistustaan kärsimään. Englannin hallitus voi vakuuttautua, että uhkauksilla ei voida neuvostohallitusta pakottaa luopumaan velvollisuuksiensa täyttämisestä Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia kohtaan. Uhkauksissaan Englannin hallitus meni liian pitkälle. Se kielsi neuvostovallan tavarain tuonnin Englantiin, tehden sen kovakalloisten vanhoillisten loordien yllyttämänä, jotka pyrkivät Englannin ja Neuvostoliiton välien katkaisemiseen toivossa, että sitä seuraa myöskin muiden maiden välien katkaiseminen Neuvostoliiton kanssa. Samalla se ilmoitti, että kielto tullaan kumoamaan vain siinä tapauksessa, että ennakolta vapautetaan vankeusrangaistusta kärsivät englantilaiset insinöörit Thornton ja MacDonald. Englannin hallitus toivoi, että jos uhkaukset eivät auttaneet, niin kyllä auttaa se vahinko, joka tuotetaan neuvostovallan kaupalle. Se toivoi, että neuvostovallan viennin lakkauttaminen Englantiin aiheuttaa Neuvostoliitolle maksuvaikeuksia suhteissaan muihin maihin ja pakottaa neuvostohallituksen antautumaan. Nämä laskelmat osoittautuivat vääriksi. Neuvostohallitus vastasi Englannin kieltoon kieltämällä englantilaisten tavarain tuonnin Neuvostoliittoon sekä muilla taloudellisilla vastatoimenpiteillä. Se korvasi Englannin sille aiheuttamat vahingot mui-

den maiden markkinain avulla. Se suoriutui ottamistaan maksuvelvollisuuksista. Englannin kielto ei aiheuttanut Neuvostoliiton kauppasuhteille muiden maiden kanssa minkäänlaisia vaikeuksia. Kovakalloisten toiveet saada aikaan muiden maiden välien katkeaminen Neuvostoliiton kautta eivät toteutuneet tälläkään kertaa, samoinkuin ne jäivät toteutumatta myöskin v. 1927, jolloin Englannin kovakalloiset katkaisivat diplomaattiset suhteet Neuvostoliittoon. Heidän iskunsa löi ilmaan. Englannin hallitus teki hyvin viisaasti päättäessään keskeyttää taistelun, joka olisi voinut tuottaa aineellisia tappioita molemmille maille, mutta ei koskaan olisi voinut päättyä Englannin voittoon.

Sen jälkeen, kun Englannin hallitus heitti yrityksensä pakottaa neuvostohallitus polvilleen, viimeksi mainittu voi pyytää TpKK:n puhemiehistöä armahtamaan MacDonald ja Thornton ja muuttamaan heidän vankeusrangaistuksensa karkoitukseksi. Neuvostovallan lainkäytöllä ei ole kostotarkoituksia, se toteuttaa vahingollisen toiminnan ehkäisytoimenpiteitä. Vankeusrangaistuksen muuttaminen karkoitukseksi ei ole ristiriidassa näiden päämäärien kanssa. Liki kolmikuukautisen taistelun kulun on vakuutettava Englannin hallitukselle, että mitä pikemmin ja mitä päättäväisemmin se tekee lopun uhkausten politiikasta, sitä paremmiksi ja ystävällisemmiksi tulevat Neuvostoliiton ja Englannin väliset suhteet. Siirtomaapolitiikan metodeja ei voida sovelluttaa Neuvostoliittoon. Neuvostoliiton kansanjoukot ovat tehneet valtavia uhrauksia neuvostovaltion luomiseksi eikä ole olemassa sellaisia keinoja, joiden avulla ne voitaisiin syöstä siirtomaaorjien asemaan. Neuvostoliiton kansanjoukot eivät rikkoneet ja luovuttaneet museoon kasakkanagaikkaa sitä varten, että niiden kanssa voitaisiin puhua ratsupiiskan avulla.

Englantilaisten tuholaisten ja vakoilijain jutun ympärille kehittynyt taistelu ei ollut tämän jutun aiheuttama. Oikeusjuttu oli vain tekosyy, jota kovakalloiset käyttivät hyväkseen yllyttääkseen hallituksen toimenpiteisiin, joita vastaisuudessa piti yhäkin kärjistää. Englannin hallitus antoi, vaikkakin myöhään, vastaiskun taistelun kärjistymisyrityksille. Tervehtien tätä tosiasiaa, Neuvostoliiton yleisen mielipiteen on muistettava, että kovakalloiset ovat edelleenkin olemassa, että niiden vaikutus on huomattavan suuri, että ne eivät ole luopuneet eivätkä luovu neuvostovastaisesta politiikastaan, että ne edelleenkin tulevat muodostamaan neuvostovastaisen politiikan keskuksen kaikkialla maailmassa. Kiellon kumoaminen on sekä neuvostovallan että Englannin taloudellisten etujen oikean ymmärtämisen voitto, mutta samalla se on kovakalloisten tappio, jotka edelleenkin tulevat moneen kertaan koettamaan työntää Englannin vihamielisiin tekoihin Neuvostoliittoa vastaan.

AMMATTILIITTOJEN KESKUSNEUVOSTON 3. täysi-istunnon, joka pidettiin viime kuun lopussa, johdosta kirjoittaa Pravda m.m. seuraavaa:

Täysi-istunto piti työssään ja päätöksissään lähtökohtanaan toisen viisivuotissuunnitelman tuotannollista perustehtävää — uusien laitosten luomisessa ilmenneen innostuksen täydentämistä innostuksella perehtyä jo rakennettuihin tehtaisiin ja uuteen tekniikkaan, työtätekevien miljoonaisten joukkojen mobilisoimista taisteluun työn tuottavaisuuden kohottamiseksi, kaikkien laadullisten osoittimien täyttämiseksi.

Muutama aika sitten suoritettu työsopimusten solmiamiskamppailu osoitti silminnähtävästi, kuinka suunnattomia, tähän saakka käyttämättömiä lisämahdollisuuksia työn tuottavaisuuden kohottamiselle piilee teollisuutemme uumenissa. Eturivin iskurien alotteesta alkunsa saanut työnormien uusintatarkistus on jo osoittanut, että yhä kasvavan koneellistumisen oloissa, teollisuuslaitoksissa äsken omaksutun uuden tekniikan pohjalla voidaan työn tuottavaisuutta kohottaa moninkertaisesti. Työläisjoukot, ennen kaikkea juuri iskurit, ovat itse puolestaan esittäneet kymmeniätuhansia täydennysnormeja, jotka he sitten ovat työssään täyttäneet ja ylittäneet.

Taitamattomuus ja useinpa haluttomuuskin ilmentää ja tuoda esille valtavia lisämahdollisuuksiamme työn tuottavaisuuden kohottamisen alalla on todisteena useista suurista epäkohdista ja puutteellisuuksista, joita ammattiliittojärjestöissämme vielä ilmenee. Esimerkiksi työnormien uusintatar-

kistus osoitti, että teknillisen normeerauksen ja palkkasuhteiden säännöstelyn kysymyksiä eivät ammattiliitot ole vielä edes ryhtyneetkään kunnolla käsittelemään. Vain täten ovat selvitettävissä ne vakavat virheet ja vääristelyt, joita on ilmennyt teknillistä normeerausta suoritettaessa käytännössä sekä palkkapolitiikan kysymyksissä useiden taloudellisten ja ammattiliittojärjestöjen taholta. Millä muulla olisi selvitettävissä sellainen enemmän kuin hämmästyttävä tosiasia, että kansantalouden useilla aloilla (esim. peruskemiateollisuudessa, sementti- ja kirjapainoteollisuudessa) on urakkatyössä työskentelevien prosenttiluku viime aikoina alentunut, samanaikaisesti kun kiinteällä kuukausi- tai päiväpalkalla työskentelevien prosenttiluku on vastaavasti kohonnut? Millä, ellei tällä oli selvitettävissä sellainen tosiasia, että koko teollisuudessa kokonaisuudessaan (Ammattiliittojen keskusneuvoston tietojen mukaan) on urakkatyöhön siirretty kaikkiaan 66 % työläisistä ja siten siis noin kolmas osa palkkarahastosta maksetaan kiinteällä palkalla työskenteleville työläisille useiden ammattiliittojen vaiteliaalla suostumuksella ja myötävaikutuksella? Ja loppujen lopuksi, millä on selvitettävissä se kerrassaan käsittämätön tosiseikka, että monet ammattiliittotyöntekijät ovat "unohtaneet" tov. Stalinin historialliset kuusi ehtoa?

Vähintäin yhtä suuret vääristelyt rehoittavat myöskin töiden normeerauksen alalla. Työnormien äärimmäinen pirstoutuneisuus, niiden sekanaisuus ja monimutkaisuus, mitkä kielteiset ilmiöt paljastettiin ja ankarasti tuomittiin puolueen KK:n ja Kansankomissaarien neuvoston äsken tekemässä päätöksessä Donbassin kivihiiliteollisuuden työstä, ovat yleisenä ilmiönä muillakin teollisuusaloilla ja liikennelaitoksessa. Niinpä, eräiden laskelmien mukaan, teollisuudessa yleensä otettuna on nykyään käytännössä noin 3 miljoonaa erilaista työnormia! Yksistään liikennelaitoksessa on käytännössä noin 2½ miljoonaa työnormia... Työnormien äärimmäinen pirstoutuneisuus on saatettu saivarteluun saakka, sadannesosa minuuttien normeeraukseen. On olemassa työnormeja, jotka lasketaan kymmenentuhannes-osilla tunnista. Tätä vastaavasti työpalkat tällaisten normien mukaan lasketaan kymmenes-, sadannes-, tuhannes- ja vieläpä kymmentuhannes-osissakin kopeekasta. Siellä, missä vielä muutama aika sitten oli käytännössä 300—400 erilaista työnormia, on nykyään muodostettu, "perusteltu" (!) ja otettu käytäntöön tuhansia ja kymmeniä tuhansia normeja. On sanomattakin selvää, että työläiset eivät yksinkertaisesti kykene saamaan mitään selvää tästä sadannes- ja tuhannesosiin jaettujen minuuttien ja kopekkojen sekasotkusta! Eivätkä itse näiden normien laatijatkaan kykene samaan selvää tästä sopasta. Ja lopputuloksena on, että työläinen ei tiedä, paljonko hän ansaitsee eikä työpalkka siis voi hänelle muodostua siksi välttämättömäksi kiihokkeeksi, joka sysäisi häntä edelleen kohottamaan työnsä tuottavaisuutta ja työn laatua, sekä toisaalta normeeraajat ja laitoksen kirjanpito hukkuvat kansliamais-byrokraattiseen tuherteluun. Tällaisesta on tehtävä pikainen loppu.

Palkkajärjestelmän ja teknillisen normeerauksen alalla ilmenneet vääristelyt osoittavat, että vararikkoutuneet kansliamais-byrokraattisten johtometoodien kannattajat ovat vielä löytäneet itselleen tyyssijan ammattiliitoissa. Niitä vastaan on käytävä mitä päättävintä taistelua. Varsin välttämätöntä on tämä taistelu nyt, niiden uusien tehtävien edessä, joita ammattiliittojen eteen nykyään asettuu.

Ammattiliittojärjestöjen on taisteltava jokaisen ammattiliiton jäsenen konkreettisten elämäntarpeiden tyydyttämiseksi, huolehdittava hänen eduistaan, puolustettava ja autettava järjestönsä jäseniä. Tämän tehtävän määritteli erikoisen selvästi jo ammattiliittojen IX edustajakokouksessa tov L. M. Kaganovitsh sanoen: "Useinkin me käsittelemme vain suuria lukumääriä, toimimme suurilla jäsenluvuilla — sadoilla tuhansilla ja miljoonilla työläisillä. Ja tämä tilastoiminen ynnä yleiset, elämästä irralliset päätöslauselmat useinkin hämäävät koneistoltamme, vieläpä ammattiliittoelimiltäkin elävän, konkreettisen työläisen piirteet kaikkine suruineen ja iloineen, tarpeineen ja pyyteineen. On päästävä siihen, että yksityiset työläiset tulisivat havaitsemaan, että ammattiliitot puoltavat ja avustavat heitä."

Nimenomaan juuri tämän ammattiliittojen poliittisen suurtehtävän ratkaisemisen näkökulmalta katsottuna suhteessa jokaiseen työläiseen erikseen ja ensitilassa suhteessa eturivin iskureihin tuleekin katsoa päätöstä Neuvostoliiton Työasiain kansankomissariaatin ja sen paikallisclinten, mukaan luettuna myöskin yhteiskunnallisen vakuutuksen elinten, yhdistämisestä ammattiliittojen työkoneistoon niin keskuksessa kuin paikkakunnillakin. Tämä päätös merkitsee sitä, että yhteiskunnallisen vakuutuksen, työlakien ja työn suojeluksen kysymykset tulevat tästälähtien siirtymään kokonaisuudessaan itselleen ammattiliitoille. Huolehtiminen jäsentensä jokapäiväisistä kulttuurisista ja aineellisista tarpeista on eräs tärkeimpiä keskiökohteita ammattiliittojen työssä. Nyt ammattiliittojen on otettava välittömästi itselleen kaikki yhteiskunnallisen vakuutuksen, työn suojeluksen ja turvallisuusvalvonnan tehtävät, siten, että ne joka päivä valppaasti ja herkästi seuraisivat ja tyydyttäisivät kaikkia joukkojen tarpeita ja vaatimuksia.

Tuloksena tästä työasiain knasankomissariaatin ja yhteiskunnallisen vakuutuksen elinten yhdistämisestä ammattiliittoihin nämä tulevat saamaan valtiolta noin 4½ miljaardia ruplaa yhteiskunnallisen vakuutuksen tarpeisiin. Ammattiliittojen tehtävänä ei suinkaan ole yksinkertaisesti merkitä tämä äärettömän suuri summa saaduksi ammattiliittojen kassaan. Ammattiliittojen on ryhdyttävä vakavasti käsittelemään kysymyksiä, miten parhaiten tyydyttää työläisjoukkojen vaatimukset, miten mahdollisimman täydellisesti, ilman virastohitautta ja veltostelua, tyydyttää heidän tarpeensa. Siinä vaaditaan monipuolisia avustusmuotoja, monipuolisuutta suhtautumisessa ja lähentymisessä työläisjoukkoihin, sen etuihin ja tarpeisiin.

Ammattiliitot muodostuvat täten äärettömien rahavarojen, huomattavan laajan lepokotien, sanatorioiden, kylpylöiden, lastenseimien yms. verkoston isänniksi. Kaikki nämä varat ja laitokset tulee suunnata entistä paremmin palvelemaan työläisiä, niiden tulee kohottaa uudelle entistä korkeammalle tasolle heidän aineellis-taloudellinen toimeentulonsa. Ensitilassa tulee kaikenlaisella lääkintäavulla ja elinolojen parantamisella turvata parhaimmat iskurit, teollistuttamisen rintamalla ja uuteen tekniikkaan perehtymisessä kunnostautuneet etutaistelijat.

Ammattiliittojen, tämän järjestön, joka yhdistää riveihinsä melkein parikymmentä miljoonaa proletaaria, edessä ovat jättiläismäisen valtavat tehtävät. Konkreettinen taistelu työnormien täyttämisen puolesta, tuotantosuunnitelman täyttämisen puolesta, työläisjoukkojen elinolojen ja kulttuuripalveluksen parantamiseksi on kiinteästi sidottava laajoihin perspektiiveihin — tämän vuoden tekemiseen viimeiseksi vaikeuksien vuodeksi.

Tämän toteuttamiseksi ei tarvittu mitään ihmeitä. Vaaditaan vain sitä, että sato sosialistisilta pelloiltamme tulisi aikanaan korjatuksi ja säilytetyksi, suojatuksi varkailta ja muilta yhteisomaisuutemme tuhoojilta, että viljan luovutussuunnitelma tulisi aikanaan ja täydellisesti täytetyksi, että teollisuus- ja finanssisuunnitelmat tulisivat täydelleen täytetyiksi — ja kaikki tämä on mahdollista, kaikki tämä riippuu vain meistä itsestämme, sillä "...tuotannollinen suunnitelma on miljoonien ihmisten elävää ja käytännöllistä toimintaa. Tuotantosuunnitelmamme realisuutena — ovat miljoonat uutta elämää luovat työtätekevät" (Stalin).

Tämän jättiläismäisen suurvoiton saavuttamiseksi on mobilisoitava ammattiliittojen jäsenjoukkojen koko monimiljoonainen armeija!

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 165 Jätetty kirjapainoon 13/VII kirj. painettavaksi 20/VII—33
Ленгорлит № 15420. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62x88. Тираж 1700 экз. Заказ № 1944

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1933